دَ پخوانيو وختونو
کيسې

د دغه کتاب له موادو څخه ښايي د په ګټه نه ولاړو ښووونيزو او روزنيزو هدفونو له پاره بيا کار واخيستل شي. د نورو معلوماتو له پاره او د دې له پاره چې د متن نورې کاپۍ ترلاسه کړئ د n.stories148@gmail.com برېښناليک له لارې له مونږ سره اړيکه ونيسئ.

د پاچا هغه لور چي ورکه شوي وه............... 4

عاجز پاچا 12

هوښیار سړي او ساده سړي / نهمه کیسه........... 16

سوداګر او فقیر 43

د پاچا زوي او د وینځي زوي 74

ښه کس / یوه د دعاګانو کیسه 97

اوه سوالګر 149

د پاچا هغه لور چې ورکه شوې وه

یو وخت په یو ځای کې یو پاچا وه. پاچا شېر زامن لرل او یوه لور. هغه خپله لور ډېره په قدر سره ساتله، ډېره مینه یې ورسره کوله او ډېر ورسره خوشحاله وه.

یوه ورځ چې هغه له هغې سره ناست وه، هغه هغې ته په قهر شو او له خولې یې ووتل چې «ښه یو نه». د شپې هغه خپلې کوټې ته لاړه. سهار هیڅوک خبر نه وه چې هغه چېرې ده، نو [د هغې] پلار (پاچا) ډېر زیات خفه شو او لاړ چې په هغې پسې هر ځای ولټوي. بیا وزیر پورته شو، ځکه هغه ولیدل چې پاچا ډېر خفه دی، او د یوه خدمتګار، یوه اس، او د خرڅې له پاره د پیسو غوښتنه یې وکړه، او د هغې په لټون پسې ووت. هغه اوږده موده هغه ولټوله تر هغه چې پیدا یې کړه. (اوس هغه نقل کوي چې هغه یې څنګه ولټوله او څنګه یې پیدا کړه).

هغه ډېر وخت په دښتو، ډاګونو او ځنګلونو کې اوږده مزلونه وکړل او هغه یې ولټوله. هغه یوې دښتې ته ورغی او یوې خواته یې یوې لارې ته پام شو.هغه له ځان سره فکر وکړ، «دا چې ما په دښته کې دومره مزلونه وکړل او هغه مې پیدا نه کړه، دغه لاره به ونیسم، ښایي چې څه ابادۍ ته ورسېږم”.هغه ډېر وخت مزل وکړ؛ او بیا یې یوه کلا ولیده چې د عسکرو غونډونه ترې

تاو ول. کلا ډېره ښایسته وه او چاپېره ترې د عسکرو لښکر په منظم ډول ولاړ وه. هغه له عسکرو نه وډار شو چې کېدای شي ده ته کلا ته د ننوتلو اجازه ورنه کړي. نو له ځان سره یې وویل،«زه باید خپل وس وکړم”.

اس یې پرېښود او په پښو کلا ته ور روان شو.

هغه ته اجازه ورکول شوه چې دننه لاړ شي او هغوی هېڅ د هغه مخه ونه نیوله؛ هغه له یوې کوټې نه بلې او له بلې نه به بلې ته لاړ او چا یې هېڅ مخه ونه نیوله. په دې توګه هغه عمومي سالون ته ورسېد. هغه پاچا ولید چېبیو تاج یې پر سر وه او خواوشا ته یې ډېر عسکر ولاړ ول. ډېرو د هغه په وړاندې سازونه غږول او ښه خوندور مجلس روان وه. نه پاچا او نه هم کوم بل چا له هغه څخه څه پوښتنه وکړه. هغه هلته نژدې ښه خواړه ولیدل، ورغی او ویې وخوړل او بیا یوې خوا ته پرېووت چې وګوري چې نور څه کېږي.

هغه ولیدل چې پاچا د ملکې د راوړلو حکم کوي. خدمتګاران په هغې پسې ځي چې رایې وړي او ډېر شور او خوشحالي جوړېږي. ملکه چې دننه راوړل شوه سازیانو ورته ډېر سازونه وغږول او سندرې یې وویلې. د هغې لپاره یوه چوکۍ کېښودل شوې وه او هغه پرې له هغه سره نژدې کېناسته. دا د هغه پاچا لور وه. وزیر هغه ولیده، او ویې پېژنده. بیا ملکې خواوشا ته وکتل او ویې لیدل چې په یوه کونج کې یو څوک غزېدلی دی. هغې دغه سړی وپېژند نو هغه له چوکۍ نه پورته شوه او هغه

ته ورغله، لاس یې پرې کېښود اوپوښتنه یې ترې وکړه: «آیا ته ما پېژنې؟"

هغه ځواب ورکړ: «هو، زه تا پېژنم. ته هغه د پاچا لور یې چې ورکه شوې وه".

هغه له هغې نه پوښتنه وکړه: «ته تر دې ځایه څنګه راغلې؟"

هغې ځواب ورکړ: «ځکه چې (زما) د پلار (له خولې په ناپامۍ کې ماته داسې خبره ووته (چې 'ښه یو نه') او دغه د بلا ځای دی".

نو هغه هغې ته وویل چې پلار دې ډېر خفه دی او کلونه کلونه کېږي چې ستا لټه کوي. هغه له هغې نه پوښتنه وکړه چې: «زه تا له دې ځای نه څنګه ابېستلی شم؟»

هغې ځواب ورکړ: «ته ما له دې ځای نه بهر نشې ابېستلی، خو که ته د ځان له پاره یو ځای انتخاب کړې او تر یو کال پورې هلته پاتې شې او هر وخت زما د وړلو هیله ولرې کېدای شي چې خپل مرام ته ورسېږې. او کله چې ته وخت لرې، ته په پرله پسې ډول زما د وړلو هیله او امېد ولرې. او ته باید روژه ونیسې. د کال په وروستۍ ورځ باید ته خامخا روژه ونیسې او پهڅلو څلورویشتو ساعتونو کې ویده نشې".

نو هغه لاړ او همداسې یې وکړل، او د کال په آخر کې، په وروستۍ ورځ ،هغه روژه ونیوه او ویده نشو. بیا هغه پاڅېد او

هلته (د پاچا لور ته ورغی چې بهر يې وباسي). په لاره کې هغه يوه ونه وليده چې ښايسته مڼې يې نيولې وې. هغه په سترګو ډېرې ښې لګېدې او هغه يوه مڼه ترې وخوړه. د مڼې په خوړلو سره سمدلاسه هغه راپرېووت او د اوږده وخت لپاره خوب وېووړ.د هغه خدمتګار ډېر کوشش وکړ خو ويې نشو کولی چې پاپې څوي. وروسته هغه له دغه خوب نه رابيدار شو. هغه له خدمتګار نه پوښتنه وکړه: «زه د نړۍ په کوم ځای کې يم؟”

خدمتګار ورته ټوله کيسه تېره کړه او ورته ويې ويل: «ته يوه ډېره اوږده موده ويده وې. ډېر زيات کالونه وشول چې ته ويده يې، او ما خپل ځان تر اوسه پورې په دې مېوه باندې ژوندی ساتلی دی».

هغه ډېر زيات خفه شو او لاړ او هغه (د پاچا لور) يې هلته ومونده. هغه ډېره غمجنه وه او هغه ته يې ګيله وکړه او ويې ويل: « تا په يوه ورځ وبايلله”(يعنې، څکه چې تا يوازې يوه ورځ خپل ځان ونشو ساتلی او هغه مڼه دې وخوړه او ودې بايلله.(که ته په هغه ورځ راغلی وې، زه به دې له دې ځای نه بهر وړې وای. دا سمه ده چې خوراک نه کول ډېر سخت دي، په تېره بيا په وروستۍ ورځ څکه چې دا وخت د شيطان زور ډېر زيات وي. نو ته بايد يو ځل بيا يو ځای انتخاب کړې او تر يو کال پورې هلته پاتې شې، او په وروستۍ ورځ ته کولی شې چې خواړه وخورې خو بايد چې ويده نشې. او ته بايد هېڅ شراب

ونه ځښې چې خوب دې وېنسي، ځکه چې ترټولو مهم شی د خوب (مخنیوی) دی».

هغه لاړ او همداسې یې وکړل. په وروستۍ ورځ هغه هلته لاړ. هغه یوه روانه چینه ولیده. د چینې رنګ سور وه او د شرابو په څېر بوی یې کاوه.نو هغه له خدمتګار نه پوښتنه وکړه، «آیا تا ولیدل؟ دا یوه چینه ده چې اوبه په کې دي، رنګ یې سور دی، او بوی ترې د شرابو راځي.» هغه لاړ اود چینې خوند یې وڅاکه. هغه سمدلاسه راپرېوت او تر ډېرو کلونو- اویا کلونو- پورې ویده شو.

له هغه ځای څخه ډېر عسکر تېرېدل چې د سامان ټولې (سرپټې ګاډۍ) یې شاته پسې روانې وې؛ او خدمتګار ځان له عسکرو څخه پټ کړ. ورپسې یوه بګۍ راغله چې د پاچا لور په کې ناسته وه. هغه له هغه سره نژدې ودرېده او له بګۍ نه ښکته شوه. هغه له هغه سره نژدې کېناسته، هغه یې وپېژاند، او په زوره یې وښوراوه چې راپاڅېږي خو هغه راپانه څېد. نو هغې په هغه باندې ویر پیل کړ او ویې ویل: «پس له دومره کوشش، زحمت او تکلیف چې تا دا څوکاله تېر کړل او له دې ځای نه زما د ایستلو له پاره دې دومره خواري وکړه او یوازې د یوې ورځې له امله چې تا کولی شوای ما له دې ځای نه وباسې، تا (دا چانس) له لاسه ورکړ”.

هغې ډېر زیات وژړل او ویې ویل: «دا زما او ستا له پاره ډېره د خپګان خبره ده. زه له څومره اوږدې مودې راهیسې دلته یم

او نشم کولی چې دباندې وځم (او داسې نور)» بیا هغې له خپل سر نه یو شال راښکته کړ او په خپلو اوښکو یې پرې لیکل وکړل او د هغه ځنګ ته یې کېښود. هغه پورته شوه او په بګۍ کې کېناسته او په خپله مخه لاړه.

وروسته هغه پاڅېد او له خدمتګار نه یې پوښتنه وکړه: «زه د نړۍ په کوم ځای کې یم؟"

خدمتګار ورته ټوله کیسه تېره کړه: چې ډېر زیات عسکر تېر شول، او دا چې یوه بګۍ هلته راغله، او دا چې هغې هغه ته وژړل، او چیغې یې ووهلې ،«دا زما او ستا لپاره ډېره د خپګان خبره ده،» او داسې نور (لکه چې پورته یاده شوه.)

دا وخت هغه خواوشا وکتل او ویې لیدل چې له هغه سره نژدې یو شال پروت دی. نو هغه پوښتنه وکړه،«دا له کومه شو؟»

او ځواب ورکړ، «دا هغې پرېښود او په خپلو اوښکو یې لیکل پرېوکړل".

نو هغه شال راپورته کړ او د لمر سترګې خواته یې ونیو او لیکلي ټکي یې ولیدل. هغه لیکلي ټکي چې دهغې ګیلې او ژړاوې وې (لکه چې پورته یاد شول) ولوستل. او (په هغه کې لیکلي ول) چې نور هغه په هغې کلا کې (لکه چې مخکې یاده شوه) نه ده، بلکې هغه باید د سرو زرو غر چې د مرغلرو کلا په کې ده، ولټوي: «هلته به ته ما پیدا کړې".

هغه خدمتګار هلته پرېښود او اوس يوازې روان شو چې هغه ولټوي. هغه ډېر کالونه هغه ولټوله. دا چې هغه د نړۍ د نقشې ماهر وه نو دې نتيجې ته ورسېد چې په اباده سيمه کې خو د سرو زرو غر او د مرغلرو کلا نشته.

(هغه له ځان سره وويل) «نو زه بايد دښتو ته لاړ شم او هلته لټون وکړم.»او بيا يې د هغې په لټه کلونه دښتې ولټولې.

وروسته هغه يو دېو سړی وليد چې په غټوالي له انسان نه غټ وه، او داسې يوه لويه ونه يې له ځان سره روانه کړې وه چې په ابادو سيمو کې نه پيدا کېده. سړي (دېو) له هغه نه پوښتنه وکړه، «ته څوک يې؟»هغه ځواب ورکړ،«زه يو انسان يم.»

دېو ډېر حيران شو او ويې ويل، «زه دا دومره اوږده موده په دې دښته کې يم خو ما تر اوسه پورې دلته انسان نه دی ليدلی.»

هغه ورته ټوله کيسه (لکه چې پورته ياده شوه) تېره کړه او ورته ويې ويل چې هغه د سرو زرو د غره او د مرغلرو د کلا په لټه راوتلی دی. دېو هغه ته ځواب ورکړ: «دا هېڅ نشته». او هغه يې زړه توری کړ او ورته ويې ويل چې «ته هسې کم عقلۍ په مخه کړی يې ځکه چې دا داسې څيز دی چې په هېڅ صورت پيدا کيږي نه.»

هغه ډېر زيات وژړل (وزير ډېر زيات وژړل) او ويې ويل، «هغه خامخا پيدا کېدی شي، ځکه چې هغه به خامخا چېرته وي!”

هغه زړه توری کړ (دېو هغه زړه توری کړ) او ویې ویل «ته هسې کمعقلۍ پسې اخیستی یې.»او هغه (وزیر) وویل چې، «هغه خامخا په کوم ځای کې دی!»

هغه (دېو) هغه (وزیر) ته وویل «زما په نظر دا هسې یوه بې ځایه خواري ده او ته هم هسې ځېل نیولی یې او دا چې زه د ټولو ځناورو قوماندان یم نو زه به له تاسره یوه مرسته وکړم او ټول ځناور به راټول کړم. هغوی په ټوله نړۍ کې ګرځي. کېدی شي چې له هغوی څخه کوم یو د هغه غره او هغې کلا په هکله (چې پورته یاد شول) معلومات ولري». نو هغه له تر ټولو وړوکي څخه نیولې تر ټولو لوی پورې ټول ځناور راوغوښتل او پوښتنه یې ترې وکړه. هغوی ټولو ځواب ورکړ چې هغوی نه ده لیدلې.

هغه وویل، «ګورې، ته هسې بې ګټې کار پسې راوتلی یې. که زما خبره منې، بېرته لاړ شه، ځکه ته نشې کولی چې هغه وموم‌ې په دې چې هغه په نړۍ کې نشته.»

وزیر په تونده ځواب ورکړ او ویې ویل چې «هغه خامخا شته!»

هغه (دېو) هغه (وزیر) ته وویل، «زه په صحرا کې یو ورور لرم. هغه د ټولو مرغانو قوماندان دی. هغوی په هوا کې جیګ الوزي او کېدی شي چې دغه غر او کلا یې لیدلي وي. ته باید هغه ته ورشې او ورته ووایې چې ته هغه ته ما ورلېږلی یې.»

هغه لاړ او څو کاله یې د هغه په لټولو تېر کړل؛ او بیا یې یو دېو (لکه چې پورته یاد شو) وموندہ چې هغه هم یوه لویه ونه را

اخیستي وه. هغه هم د لومړني په څېر له ده نه پوښتنې وکړې. وزير ځوابونه ورکړل او پوره کيسه يې ورته تېره کړه او ورته ويې ويل چې د (هغه) وروز دی هغه ته رالېږلی دی. دغه دېو هم وزير منع کړ او (تاييد يې کړه چې) هغه په هېڅ ډول نشي پيدا کېدلی. وزير له هغه سره هم په خپله خبره کلک شو او (ويې ويل)، «هغه خامخا شته!»

دېو ته وويل،«زه د ټولو مرغانو قوماندان يم. زه به هغوی ټول راټولکړم؛ کېدی شي چې هغوی وپوهېږي». هغه ټول مرغان راټول کړل او له تر ټولو کوچني څخه نيولې تر ټولو لوی پورې- ټولو څخه يې پوښتنه وکړه؛ او هغوی ځواب ورکړ چې د هغه غره او هغې کلا په هکله هېڅ معلومات نه لري.

دېو وزيرته وويل: «ودې ليدل، په حقيقت کې هغه د ځمکې پر مخ هيڅ چېرې نشته. که زما خبره منې، بېرته وګرځه، ځکه چې دا شی هېڅ شته نه”.

هغه (وزير) سخت ټينګار وکړ او ويې ويل چې «هغه هرو مرو په نړۍ کې چېرې شته.»

نو دېو هغه ته وويل: «په صحرا کې وړاندې ته کولی شې چې زما وروز ومومې؛ هغه د ټولو بادونو قوماندان دی او بادونه په ټوله نړۍ کې ځغلي.

کېدی شي چې هغوی څه خبر ولري.»

هغه لاړ او کلونه کلونه يې لټون وکړ، او بيا يې يو دېو (لکه چې پورته ياد شو) وموند چې يوه لويه ونه يې را اخيستې وه. هغه هم له وزيرنه (لکه چې مخکې ياده شوه) پوښتنې وکړې او هغه ځوابونه ورکړل او (لکه چې پورته ياده شوه) ټوله کيسه يې ورته تېره کړه. دغه دېو هم هغه منع کړ خو وزير ده ته هم زارۍ وکړې. هغه (درېيم ورور) وويل چې هغه به له ده سره يوه مرسته وکړي، او د ده له پاره به ټول بادونه راغواړي او په دې هکله به ترې پوښتنه وکړي. دېو بادونه راوغوښتل، ټول بادونه راغلل. هغه له هغوی ټولو نه پوښتنه وکړه خو يوه هم د هغه غره او هغې کلا په باره کې معلومات نه لرل. بيا هغه (دېو) وزيرته وويل: «ودې ليدل، تا ته چا هسې بې عقله خبره کړې ده.»

وزير ډېر سخت وژړل او ويې وويل: «زه په يقين سره پوهېږم چې هغه خامخا شته».

په دغه وخت کې، هغه وليدل چې يو بل باد را ورسېد. قوماندان ترې په

غوسه پوښتنه وکړه چې: «ته ولې دومره ناوخته راغلې؟! ما حکم کړی وهچې ټول بادونه بايد راشي؛ ته له هغوی سره ولې رانه غلې؟”

هغه ځواب ورکړ: «په ما باندې له دې امله ناوخته شو چې ما د سرو زرو په غره کې د مرغلرو کلا ته يوه د پاچا لور وړله».

هغه ډېر خوشحاله شو (وزیر ډېر خوشحاله شو ځکه چې هغه داسې خبره واورېده چې هغه غوښتل چې وایې وري).

بیا د بادونو قوماندان له باد نه پوښتنه وکړه: «هلته څه ارزښتناک دي؟"(یعنې، څه شیان قېمته او مهم دي.)

هغه ځواب ورکړ: «هلته هر څه ډېر ارزښتناک دي.»

د بادونو قوماندان غږ وکړ او وزیر ته یې وویل، «دا چې ته دومره اوږده موده د هغې لټون کوې- او ډېر تکلیفونه دې ګاللي دي- له دې امله، زه تا ته یو کچکول درکوم. هر چېرې چې د پیسو له خوا ستا لاس تنګېږي ته (کولی شې چې(په هغه کې لاس دننه کړې او پیسې ترې راوباسې». هغه باد ته حکم وکړ چې هغه هغه ځای ته ورسوي.

توپاني باد راغی او هغه یې هلته تر دروازې پورې ورساوه. هلته عسکر ولاړ ول او هغه یې ښار ته دننه نه پرېښود. هغه خپل لاس په هغه کچکول کې دننه کړ او پیسې یې ترې را وایستې او هغوی ته یې رشوت ورکړ او ښار ته ننوت. هغه یو ښکلی ښار وه. هغه یو شتمن سړي ته ورغی او د خوړو په بدل کې یې هغه ته پیسې ورکړې، ځکه چې هغه کولی شول چې د څه وخت لپاره هلته پاتې شي، او په هوښیارۍ او حکمت سره د پاچا لور له هغه ځای نه وباسي. په آخرکې وزیر هغه له هغه ځای نه را وایسته (خو دا چې څنګه یې را وایسته په دې باره کې یې څه ونه ویل).

عاجز پاچا

یو وخت په یو ځای کې یو پاچا وه چې یو هوښیار مشاور یې درلود. پاچا هوښیارسړي ته وویل،«هلته داسې یو پاچا دی چې خپل ځان ته تکړه جنګیالی، صادق او بې کبره سړی وایي.

زه پوهېږم چې هغه یو قوي جنګیالی دی، ځکه چې د هغه له خاورې څخه خواوشا سمندر راتاو شوی دی. هغه یو د کشتیو سمندري ځواک لري چې په توپونو باندې سمبال دی؛ هغوی نه پرېږدي چې څوک دې د هغوی خاورې ته ورننژدې شي. له سمندرڅخه پورې په یوه غاړه باندې د تورو اوبو یو رېګ روان دی. هلته یوازې یوه نرۍ پلې لاره ده، چې په هغې باندې په یو وخت کې یوازې یو سړی تېرېدای شي. د دې لارې امنیت هم د توپونو په واسطه نیول شوی دی، او که چېرې کوم څوک حمله پرې وکړي، هغوی پرې د توپونو ډزې کوي. دا ښېخي ناشونې ده چې څوک ان د هغه خاورې ته نژدې ورشي.

خو دا چې هغه خپل ځان ته ریښتنی سړی او متواضع شخص وایي، زه نه پوهېږم چې آیا هغه ریښتیا وایي. نو زه غواړم چې ته ماته د هغه پاچا یو عکس راوړې.» پاچا (چې خبرې یې کولې) له هغه پاچا پرته چې په هکله یې غږېده، نور د ټولو پاچایانوعکسونه له ځان سره درلودل. هېڅ پاچا د هغه پاچا عکس نه درلود، ځکه چې هغه خپل ځان له ټولو خلکو څخه پټ

ساتلو. هغه خپل ځان له خپل رعیت څخه لیرې ساتلو او د پردې تر شا کېناستلو.

هوښیارسړي هغې پاچایۍ ته سفر وکړ. هغه فیصله وکړه چې لومړی باید د هغې ځمکې اصلي خاصیت وپېژني. یو ځوک کولی شي چې د یوې ځمکې خاصیت د هغې د خلکو له ساعت تېرۍ څخه وپېژني. د دې لپاره چې یوځوک د یوه ځای په هکله څه معلومات ترلاسه کړي په کار دی چې د هغه ځای ټوکې ټکالې یادې کړي. ټوکې ډېر ډولونه لري.

ځینې وختونه یو کس غواړي چې بل کس د خپلو خبرو له لارې خپه کړي.کله چې دویم کس وښیي چې هغه د لومړي په خبرو خپه شو، هغه وایي، «ما هسې ټوکې کول». یو مثل دی چې وایي، «یو سړی د بل په وړاندې هرڅه ترسره کوي (سکروټې، غشي او مرګونې وسلې کاروي...)او بیا وایي زه فقط ټوکې کوم»

داسې هم وي چې یو ځوک په ریښتیا سره ټوکې کوي، خوله دې سره سره هم، بل شخص د هغه په خبرو خپه کېږي. د ساعت تېرۍ نور ډولونه هم شته.

داسې یوه پاچایي ده چې نورې ټولې پاچایۍ په کې شاملې دي. په هغې پاچایي کې چې ټولې پاچایۍ په کې شاملې دي، یو ښار دی چې د هغې پاچایۍ ټول ښارونه په کې شامل دي. په هغې پاچایۍ کې چې ټولې پاچایۍ په کې شاملې دي په هغه ښار کې

چې ټول ښارونه په کې شامل دي يوه ماڼۍ ده چې ټولې ماڼۍ په کې شاملې دي. په هغه ځای کې يو سړی دی چې هرڅه يې په هغې ماڼۍ....کې شامل کړي دي. هلته هغه سړی ناست دی چې د هغې پاچايۍ ټولې ساعت تېرۍ او ټوکې جوړوي.

هوښيار سړي ډېرې پيسې له ځان سره واخيستې او هلته لاړ. هغه د بېلابېلو ډولونو ټوکې او ساعت تېرۍ چې هلته جوړېدې، وليدې.

له ټوکو څخه هغه پوه شو چې هغه ځمکه ټوله، سرتر پايه، له دروغو ډکه ده. هغه وليدل چې ټوکې په دې هکله جوړېدلې چې څنګه خلک په کاروبار کې وغولول شي او دوکه ورکول شي، او څنګه کله چې خلکو يوه قضيه محکمې ته رسوله، فيصله پرې د دروغو او رشوت په اساس کېدله. تر دې چې که يو څوک به سترې محکمې ته تلو، هلته به هم له دروغو پرته بل څه نه ول، اودغه قضيې به ټولې په مسخرو اوښتلې.

له دې مسخروڅخه هوښيار سړی پوه شو چې دغه ځمکه ټوله له دروغو او خيانت څخه ډکه ده، او هلته ريښتيا او صداقت بېخي نشته.

بيا هغه د سوداګري مالونو په پېرودلو او پلورلو باندې لاس پورې کړ ،پرې يې ښودل چې دی څنګه غولول کېږي. هغه خپله قضيه محکمې ته ورسوله، او ويې ليدل چې هغوی هرڅه په دروغو او رشوت سره پرمخبېول. يوه ورځ به هغه رشوت

ورکړ او په سبا به یې هغه ته ویل کېدل چې دی څوک هېڅ نه پېژني.

هغه خپله قضیه یوې لوړې محمکې ته ورسوله، او ویې لیدل چې هلته هم ټول دروغ روان دي. په پای کې هغه سترې محکمې ته ورغی او ویې لیدل چې هلته هم هرڅه په دروغو او رشوت سره پرمخ ځي .

بالاخره، هغه خپله قضیه پاچا ته ورسوله. کله چې هغه پاچا ته ورغی، ورته ویې ویل، «ته پر چا پاچایي کوې؟ پاچایي دې ټوله، سرترپایه، له دروغو ډکه ده. صداقت په کې هېڅ نشته». بیا یې پیل وکړ، او د دې پاچایۍ روانې تېرایستنې یې ټولې په ګوته کړې.

پاچا چې دا خبرې واورېدې خپل غوږ یې د پردې طرف ته کوږ کړ چې د هوښیار سړي خبرې په ځیر سره واوري. پاچا په دې خبره ډېرزیات حیران شو چې داسې یو سړی هم شته چې د هغه په پاچایۍ کې په ټولو دروغو باندې خبر دی.

کله چې د دولت وزیرانو د هوښیار سړي خبرې واورېدې ډېر پرې په قهر شول، خو هغه په دې پاچایۍ کې د دروغو د چلند په هکله خپلو خبرو ته دوام ورکړ.

بیا هوښیارسړي وویل، «دا به منطقي وي چې وویل شي چې له دې امله چې ته پاچا یې، ته هم ښېخي د دې نورو په څېرېې – چې ته دروغ خوښوې ،ښېخي لکه په پاچایي کې چې دا نور خلک

دي، خو یو شی شته چې ماته ښيي چې ته ریښتنی سړی یې. دا چې ته د دې پاچايی دروغ نشې زغملی ،نوخپل ځان له خپل رعیت څخه یوې ډډې ته ساتې» له دې سره، هوښیار سړي شروع وکړه چې ډېر په لوړه سویه د پاچا ستاینه وکړي.

پاچا ډېر بې کبره سړی وه. هرکله به یې چې د عظمت خبره کېدله، هغه به ډېره عاجزي ښودله. کله چې یو څوک په ریښتیا سره عاجز وي، څومره چې د هغه ستاینه کېږي او لویوالی یې یادېږي، هغه خپل ځان کوچنی او عاجز ښیي. له دې امله کله چې هوښیار سړي د هغه ستاینه کوله او د هغه عظمت یې یاداوه، پاچا ځان ډېر کوچنی او عاجز ښوده، تر دې چې هغه په ریښتیا هم هېڅ شو.

بیا نو پاچا خپل ځان بېرته نشو پورته کولی. هغه پرده یوې خواته کړه چې هوښیار سړی وګوري. هغه غوښتل وګوري چې هغه څوک دی چې په دې ټولو خبرو باندې خبر دی، خو کله چې پاچا دا کار وکړ، هوښیار سړي د هغه مخ ولید. په دې توګه، هوښیار سړي وکولی شول چې خپل تر لاس لاندې انځور وکاږي او خپل پاچا ته یې وروړي.

هوښيار سړی او ساده سړی

نهمه کيسه

يو وخت په يوه ښار کې دوه د کورونو څښتنان وو. هغوی پراخه شتمني او لوی کورونه لرل. دغو دواړو د کورونو څښتنانو دوه زامن (يعنې، هر يوه يې يو، يو زوی) لرل. دواړو ماشومانو سره يو ځای په يوه ښوونځي کې زده کړه وکړه. په هغوی کې يو هوښيار او بل ساده وه. (داسې نه چې کم عقل وه؛ بلکه د هغه فکر ساده او غيرپېچلی وه.) د هغو دواړو زامنو يو له بل سره ډېره زياته مينه لرله. سره له دې چې يو يې هوښيار او بل يې ساده ذهن درلود، خو بيا يې هم يو بل ډېر خوښېدل.

وختونه تېرېدل، د دواړو کورونو د څښتنانو شتمني پسې کمېدله. هغه همداسې پسې ښکته تلل تر هغه چې هر څه يې له لاسه ورکړل او غريبانان شول، او له کورونو څخه پرته نور هېڅ هم ورته پاتې نه شول.

زامنو په لويېدلو پيل وکړ، پلرونو خپلو زامنو ته وويل، «مونږ نور داسې څه نه لرو چې ستاسو لګښت پرې وکړو او مرسته درسره وکړو. تاسو د خپلو ځانونو له پاره هر څه چې کولی شئ هغه وکړئ».

ساده سړی لاړ او موچي توب یې زده کړ. دا چې هوښیار سړی ذکي وه نو داسې ساده کار ته لا نه ړه چې داسې ساده کار وکړي، نو تصمیم یې ونیو چې بهر نړۍ ته وځي او وګوري چې څه کولی شي. هغه لاړ او بازار کې یې لټون پیل کړ. هغه یوه لویه بګۍ ولیده چې په څلورو اسونو پورې تړلې وه او چټکه روانه وه. هغه له سوداګرو څخه پوښتنه وکړه، «تاسو د کوم ځای یئ؟»

هغوی ځواب ورکړ، «د اروپا".

«او تاسو چېرې ځئ؟»هغوی ځواب ورکړ، «اروپا ته».

هغه له هغوی څخه پوښتنه وکړه، «مزدور مو په کار دی؟»

هغوی ولیدل چې هغه ذکي او لېوال دی، نو هغه و هغوی ته مناسب ښکاره شو او هغوی هغه له ځان سره بوتلو. هغه له هغوی سره روان او د سفر پر وخت یې د هغوی ډېر ښه خدمت وکړ.

کله چې هغوی په ختیځه اروپا کې وارسا ته ورسېدل، دا چې هغه هوښیار وه، هغه له ځانه سره فکر وکړ، «دا چې زه تیار وارسا ته رارسېدلی یم ،ولې باید زه له دغو سوداګرو سره پاتې شم؟ ښایي چې له دوی سره د پاتې کېدلو په پرتله ښه فرصت ترلاسه کړم. ښه دا دی چې لاړ شم او وګورم».

هغه په بازار کې وګرځېد، او د هغو خلکو په هکله یې پوښتنې ګروېږنې پیل کړې چا چې هغه راوړی وه، او دا چې آیا له

هغوی څخه غوره نور څوک شته. خلکو هغه ته وویل چې دغه سړي (چا چې هغه دلته راوړی وه) ریښتني دي او دا ښه ده چې دی له هغوی سره اوسي. البته، دا ډېره سخته وه چې له هغوی سره پاتې شي، ځکه چې د هغوی سوداګري په ډېرو لیرو ځایونو کې وه.

هغه وګرځېد او د یوې مغازې کارکوونکي یې ولیدل چې په بازار کې ګرځېدل. هغوی په خپل مناسب دود چې هغوی ورسره اشنا وو، له خپلو خولیو او د اوږدو څوکو لرونکو بوټانو او نورو سوتره شیانو سره چې هغوی له ځانونو سره لرل او اغوستي وو، ګرځېدل. هغه ذکي او ژر زده کوونکی ځوان سړی وه، او دا له هغه سره ډېره ښه جوړېده، ځکه چې دا یو خاص شی وه، او په هغه ځای کې وه چېرې چې هغه اوسېده.

هغه هغو سړیو ته ورغی چا چې هغه دلته راوستی وه چې له هغوی سره د خپلې برخې په هکله خبرې وکړي او ورته ووایي چې هغه په دې قانع نه دیچې له هغوی سره پاتې شي، او د هغه څه په بدل کې چې هغوی هغه هلتهوړی دی، هغه په لاره کې د هغوی خدمت کړی دی.

هغه لاړ او له یوه هټۍ وال سره یې کار پیدا کړ. هلته د کار طریقه داسې وه چې هغوی له یوې ډېرې ټیټې سطحې څخه سخت کار پیلوي او لږه مزدوري ترلاسه کوي. وروسته هغه پرمختګ کوي. هټۍ وال هغه سخت کار ته تمبه کړ، داسې چې هغه به تجارتي مالونه مهمو مشتریانو ته د کارکوونکو په ډول

ور وړل چې رختونه به يې په مټ باندې را څړولي وو. دا کار د هغه له پاره ډېر سخت وه. ځينې وختونه بايده وو چې هغه خپل تجارتي مال پاس يوه بل منزل ته پورته کړي، او دغه کار د هغه له پاره ډېر سخت وه. هغه (چې يو فيلسوف او هوښيار وه) له ځان سره فکر وکړ «ولې زه دغه کار ته اړتيا لرم؟ لويه خبره دا ده چې زه اصلي هدف ترلاسه کړم: چې واده وکړم او وکولی شم چې خپل ځان سنبال کړم. زه لا تر اوسه دې ته اړتيا نه لرم چې د هغه په هکله فکر وکړم. د هغه له پاره به زه وروسته هم وخت ولرم. په دغه وخت کې، دا زما له پاره غوره ده چې نړۍ وګورم، چې ډېرملکونه ووينم».

نو هغه لاړ او په بازار کې وګرځېد، هغه سوداګر وليدل چې په يوه لويه بګۍ کې سپاره وو. هغه له هغوی څخه پوښتنه وکړه، «تاسو چېرې روان يئ؟»

هغوی ځواب ورکړ، «جنوبي اروپا.»

هغه له هغوی څخه غوښتنه وکړه، «کولی شئ چې ما درسره هلته بوځئ؟»هغوی وويل، «هو"

هغوی هغه هلته بوتلو. له هغه ځای څخه هغه ايټاليا ته لاړ، او له هغه ځای څخه هغه مخکې هسپانيا ته لاړ. په دې کې ډېر کلونه تېر شول او هغه د ډېرو هېوادونو د ليدلو له امله لا ډېر د لوړ فکر خاوند شو.

هغه له ځان سره فکر وکړ، «اوس مناسبه ده چې د ژوند د هدف په هکله غور وکړي.» هغه د خپلې فلسفې له مخې په دې هکله فکر کول شروع کړلچې څه وکړي. دا هغه ته ښه ښکاره شوه چې زرګري زده کړي، چې مهمهده، ښه کار دی، ښې پو هې ته اړتیا لري؛ او ګټور کار دی. دا چې هغه ذکي او فلسفي وه، هغه دې ته اړتیا نه لرله چې د دغه کسب په زده کړه باندې کلونه ولګوي – یوازې د کال په څلورمه برخه وخت کې هغه دا مهارت ترلاسه کړ او یو ډېر ښه کسبګر ترې جوړ شو. دی له هغه کسبګرڅخه چې ده ته یې ښوونه کړې وه ډېر ماهر وګرځېد.

وروسته، هغه له ځان سره فکر وکړ، «سره له دې چې زه دغه کسب لرم ،خو دا زما له پاره کافي نه ده. نن، دا مهمه ده. ښایي، په یوه بل وخت کې ،یو بل شی مهم وګڼل شي.» هغه لاړ او د قیمتي کاڼو پرې کوونکي سره شاګرد شو. د هغه د ذکاوت له امله، هغه دغه مهارت په لنډ وخت – د کال په څلورمه برخه وخت کې زده کړ.

بیا هغه د خپلې فلسفې په اساس له ځان سره فکر وکړ، «سره له دې چې زه دوه کسبونه لرم، څوک پوهېږي که دا دواړه خپل اهمیت وبایلي. نو زما له پاره به ښه دا وي چې داسې یو مسلک زده کړم چې همېشه مهم وي. هغه د خپل ذکاوت او فلسفې په اساس پلټنه وکړه او دې نتیجې ته ورسېد چې هغه باید طب زده کړي، چې دا داسې یو شی دی چې همېشه ورته اړتیا وي او عزت په کې وي. د طب د زده کړې په دوران کې، لومړی

ضروري ده چې د لاتيني، پخوانۍ اروپايي ژبې ليک او لوست زده شي، او دا چې يو څوک بايد فلسفه زده کړي. هغه د خپل ذکاوت په اساس، دا هم په لږ وخت – د يوه کال په څلورمه برخه وخت کې زده کړل. له هغه څخه يو لوی ډاکټر او فيلسوف جوړ شو چې د حکمت په ټولو برخو کې يې پوهه لرله .

بيا هغه له يوه داسې حالت سره مخامخ شو چې نړۍ د هغه په سترګو کې هيڅ ښکارېدله؛ يعنې هغه داسې فکر کاوه چې بل هيڅوک هم هيڅ ذکاوت نه لري. د هغه د لوی حکمت له امله، دا چې هغه يو لوی کسبګر، حکيم او ډاکټر وه، په نړۍ کې هر څه هغه ته نه څه ښکارېدل.

هغه پرېکړه وکړه چې هغه وخت رارسېدلی دی چې د ژوند هدف ترلاسهشي يعنې دا چې هغه بايد يوه ښځه وکړي. هغه له ځان سره فکر وکړ: «کهزه دلته واده وکړم، څوک به پوه شي چې له ما نه څه جوړ شوی دی؟ ښه دا دی چې بېرته کورته ستون شم، چې هغوی وګوري چې له ما نه څه جوړ شوی دی – يعنې دا چې زه يو وړوکی هلک وم، او اوس را نه داسې لوی سړی جوړ شوی دی.» هغه لاړ او کور ته روان شو، او په لاره کې پرې ډېر تکليفونه تېر شول. د هغه د لوړې پوهې له امله، هغه داسې څوک نه لرل چې خبرې ورسره وکړي، او نه يې داسې د شپې تېرولو ځای پيدا کړ چې د هغه خوښ شي، او هغه په ټول وخت کې ډېر زيات په تکليف شو.

اوس راځئ چې د هوښيار سړي کيسه يوې خوا ته پرېږدو، او د ساده سړي کيسه پيل کړو.

ساده سړي موچي توب زده کړ. دا چې هغه ساده وه، هغه بايد ډېره هڅه کړې وای چې زده يې کړي، خو بيا هم هغه په خپل کار کسب کې پوره ماهر نه وه. هغه ښځه وکړه، چې د خپل لاسي کار څخه يې د ژوند معاش برابراوه. دا چې هغه ساده وه، او په خپل کار کې ډېر ماهر نه وه، له دې امله د هغه عايد ډېر کم او ناکافي وه. تر دې چې هغه د خوراک له پاره هم وخت نه درلود – ځکه چې هغه بايد همېشه کار کړی وای، په دې چې هغه دغه وظيفه نشوای بشپړولی. هغه به چې کار کاوه، کله به يې چې په بوټ کې سوری اېسته او د موچي تار به يې په کې ننوېسته؛ په عين وخت کې به يې له ډوډۍ څخه مړۍ کوله او خوړله. د هغه طريقه همېشه ډېره خوندوره وه. هغه به همېشه خوشحال وه. هغه هر ډول خوراک، څښاک او پوښاک درلودل. هغه به خپلې ښځې ته ويل، «ښځې، څه راکړه چې ويې خورم”.

هغې به يوه ټوټه ډوډۍ ورکړه او هغه به وخوړه.

بيا به هغه وويل، «د لوبيا ښوروا راکړه» او هغې به هغه ته د ډوډۍ بله ټوټه ور غوڅه کړه او هغه به وخوړه. هغه به ډېره وستايله، او وبه يې ويل، «دا څومره ښه، او زبردسته ښوروا ده!» همداسې به، هغه هغې ته وويل چې غوښه او نور ښه خواړه ورکړي. بيا به هغې هغه ته ډوډۍ ورکړه، او هغه به وخوړه. او بيا به هغه ډېره وستايله، او وبه يې ويل، «دا څومره ښه غوښه

ده!» او نور ښه خواړه به چې هغه به اکثره وختونه غوښتل هم همداسې وو. هغه به چې هر ډول خواړه غوښتل، هغې به همېشه هغه ته د ډوډۍ یوه ټوټه ورکوله. هغه به له دې څخه ډېر خوند اخیست او د خوړو ډېره ستاینه به یې کوله – چې هغه څنګه ښه ده، بېخي داسې لکه هغه چې په ریښتیا سره هماغه ډول خواړه خوړلي وي ځکه چې هغه به د ډوډۍ له خوړلو څخه د هرو غوښتل شویو خوړو خوند اخیست. د هغه د ډېرې ساده ګۍ او ډېرې خوښۍ له امله به هغه له ډوډۍ څخه عین هغه خوند اخیسته لکه هغه چې په ریښتیا سره هماغه خواړه خوړلي وي .

په ورته ډول، هغه به ویل، «ښځې، شیدې راکړه چې ویې څښم.» هغې به اوبه ورکړې، او هغه به وستایلې: «دا څومره ښې شیدې دي!»

وروسته به هغه غوښتنه وکړه، «شربت راکړه.» هغې به هغه ته اوبه ورکړې، او هغه به په ورته ډول وستایلې: «دا څومره ښه شربت دی!"«د شاتو شربت راکړه (یا کوم بل څښاک(» هغې به اوبه ورکړې، او هغه به خوښ شو او څښاک به یې وستایه، بېخي داسې لکه هغه چې په ریښتیا سره څښلی وي.

د پوښاک په برخه کې هم همداسې وه. هغه او ښځې به یې د پسه یوه زیږه پوستینچه په شریکه کاروله. کله به چې هغه د نرمو ښو کورتۍ ته اړتیا لرله ،د مثال په توګه، چې بازار ته لاړ شي، هغه به ویل، «ښځې، د پسه د نرمو ښو کورتۍ راکړه.» هغې به هغه ورکړه.

کله به چې هغه اړتیا لرله چې د میلمستیا کالي واغوندي چې د خلکو مجلس ته لاړشي، هغه به ویل، «ښځې، د میلمستیا کالي مې راکړه.» هغې به د پسه پوستینچه ورکړه. هغه به پرې خوښ شو او وبه یې ستایله: «څه زبردستهمیلمستیاکالي دي!»

کله به چې هغه د کتان چپنې ته ضرورت درلود، چې لمانځه ته لاړ شي ،هغه به ویل، «ښځې، چپنه راکړه.» هغې به هغه ته د پسه پوستینچه ورکړه.هغه به وستایله او وبه یې ویل، «دا څه زبردسته چپنه ده!”

همدارنګه، کله به چې هغه غوښتل چې یوه وریښمینه کورتۍ واغوندي، بیا به هم هغې ورته د پسه پوستینچه ورکړه، او هغه به بیا خوشحاله شو او وبه یې ستایله (وبه یې ویل)، «دا څومره ښه د ښو وریښمو کورتۍ ده!» او همداسې به له ټولو شیانو سره خوښ او خوشحال وه.

کله به چې هغه یو بوټ پای ته ورساوه – او په غالب ګومان چې درې کونجونه به یې لرل، ځکه چې هغه نشوای کولی چې خپل کسب په بشپړ ډول ښه وکړي – هغه به بوټ په لاس کې واخیست او ښه ډېر صفت به یې وکړ، او سخت خوند به یې ترې اخیست. هغه به ویل، «ښځې، دا څومره ښایسته او ښه بوټ دی! دا بوټ ګی څومره خوږ دی! دا بوټ ګی ببخي د شاتو اوبورې په څېر خوږ دی!»

هغې به له هغه څخه پوښتنه وکړه، «که داسې وي، ولې نور موچیان په یوه جوړه بوټانو درې روپۍ اخلي، او ته پرې یوازې یوه نیمه روپۍ اخلې؟»

هغه به ځواب ورکړ، «زه د هغه پروا نه لرم. هغه د هغه کار دی، او دا زما کار دی. او سربېره پر دې – ولې د نورو خلکو په هکله خبرې وشي؟ راځه چې وشمېرو چې د دغه بوټ په سر زه څومره ګټه کوم. د څرمن قیمت دومره دی، د سریښ او تار، او نورو شیانو قیمت دومره دی، د څرمن تر منځ د ډکولو قېمت دومره دی، د دې ډول نورو شیانو قېمت دومره دی؛ په دې توګه زما ګټه په کې ۷۵ پوله ده. نو د داسې ګټې په صورت کې بیا ستونزه څه ده؟» هغه به همېشه له خوښۍ نه سره غوړېده او تازه کېده.

نورو خلکو ته هغه د خندا او ټوکو سبب ښکارېده. هغوی به چې څومره غوښتل هومره به یې ساعت تېري پرې کوله؛ ځکه چې هغوی داسې یو څوک درلود چې هغوی به پرې مسخرې کولې او ځانونه به یې پرې خوشحالول، ځکه چې هغه به هغوی ته د یوه لېوني په څېر ښکارېده.خلک به په ارادي توګه راتلل او له هغه سره به یې خبرې پیلولې چې مسخرې پرې وکړي. ساده سړي به هغوی ته ویل، «ریشخند به نه وهئ".اوهغوی به هغه ته داسې ځواب ورکاوه، «سمه ده، ریشخند به نه وهو"،هغه به هغه څه چې هغوی به ویلي وو ومنل او له هغوی سره به یې خبرې پیل کړې. له دې اخوا، هغه به دا هڅه نه کوله چې تحلیل

کړي (چي کيدای شي د هغوی ځواب هم د هغوی د ريشخندي يوه برخه وي) دا تحليل کول په خپله ريشخندي ده - ځکه چې هغه يو ساده سړی وه .

کله به چې هغه به بلاخره پوه شو چې د هغوی نيت ريشخند وهل دي، هغه به وويل، «نو څه خبره ده چې تاسو له ما نه ډېر هوښيار يئ؟ دا به تاسو احمق وګرځوي، ځکه چې په ما څه چل دی؟ بل لوري ته، د دې له پاره چې تاسو له ما نه ډېر هوښيار اوسئ، دا به بيا هم تاسو احمق وګرځوي!”

(دا نو د ساده سړي حال وه. اوس به زه بيا د هوښيار سړي په هکله خبرې وکړم).

په ورته وخت کې، هلته يو لوی شور جوړ وه ځکه چې هوښيار سړي سفر کړی وه او بېرته له جلال او ډېر ذکاوت سره راستون شوی وه. ساده سړی هم هغه ته په منډه په خوښۍ سره ورغی چې ښه راغلاست ورته ووايي.هغه خپلې ښځې ته وويل، «هله، وريښمينه چپنه مې راکړه! ځم چې خپل ګران دوست ته مې ښه راغلاست ووايم او ويې وينم.» هغې هغه ته د پسه پوستينچه ورکړه، او ده د هغه په لوري ورمنډه کړه .

هوښيار سړي په يوه بګۍ کې په جلال سره کاوه. ساده سړی په ډېره مينه او خوښۍ سره د هغه خوا ته ورغی چې ښه راغلاست ورته ووايي. هغه ده ته وويل، «زما ګرانه وروره، څه حال دې

دی؟ د خدای شکر دی چې ته یې دلته راوستې، او پر ما یې رحم وکړ چې ومې کولی شوای چې تا وګورم».

هوښیار سړي هغه ته وکتل... د هغه له پاره ټوله نړۍ هېڅ وه (لکه چې مخکې یاده شوه، په نړۍ کې ټولو خلکو هغه ته هېڅ اهمیت نه درلود ،ځکه چې هغه خپل ځان له ټولې نړۍ څخه هوښیار ګاڼه) او په ځانګړې توګه داسې یو سړی چې د یوه لېوني په څېر ښکارېده. البته، د هغوی دکوچنیوالي د وخت د ډېرې مینې له امله، هغه وخت چې هغوی یو بل تهډېر زیات ګران وو، ده هغه ته ښه راغلاست وویل، او ښار ته ورسره لاړ.په ورته وخت کې، دواړه د کورونوڅښتنان یعنې د دغو دوو زامنو پلارونه (هغه وخت چې هوښیار سړی په خارج کې وه) مړه شوي وو او کورونه ترې پاتې وو.

ساده سړی، چې په خپل ځای کې پاتې وه، د خپل پلار کور ته ور کډه شو او مالکیت یې ترلاسه کړ.

هوښیار سړي، چې په بهرنیو وطنونو کې وه، داسې څوک نه لرل چې د کور مالکیت یې واخلي. د هوښیار سړي کور ولوېد او خراب شو، چې هېڅ شی هم ترې پاتې نشو. نو هوښیار سړي په راستنېدلو سره د اوسېدلو له پاره کور نه درلود. هغه یوه ځانګړي مېلمستون ته لاړ، چې هلته هغه په تکلیف شو، ځکه چې مېلمستون د هغه په خوښه نه وه برابر. په دې توګه، ساده سړي اوس یوه نوې بهانه پیدا کړه (چې خوشحاله واوسي)، او هر وخت به په مینه او خوښۍ سره په منډه له خپل کور څخه

هوښيار سړي ته راتلل. هغه پوه شو چې هوښيار سړی په مېلمستون کې څنګه په تکليف دی.

ساده سړي هوښيار سړي ته وويل، «زما وروره، زما کور ته راشه او له ما سره واوسېږه! ته کولی شې چې له ما سره واوسېږې، او زه مې خپل ټول شيان يوې خوا ته ټول کړم، او ټول کور به تا ته پرېږدم.» هوښيار سړي دا خبره ومنله، نو هغه د هغه کور ته ننوت او ورسره پاتې شو.

هوښيار سړی تل په تکليف وه، ځکه چې هغه داسې اعتبار درلود چې يو خاص هوښيار، يو لوی کسبګر او يو لوی ډاکټر وه. يوحاکم هغه ته راغی او د يوې طلايي ګوتمۍ د جوړولو وينا يې ورته وکړه. هغه د هغه له پاره يوه ډېره ښه ګوتمۍ جوړه کړه چې په ډېر ښايسته ډول پرې انځورونه کښل شوي وو، يوه ونه پرې کښل شوې وه چې فوق العاده ښاسته وه. حاکم راغی ،او ګوتمۍ ته هېڅ خوشحاله نشو. دا د هغه له پاره ډېره د خفګان خبر هوګر ځېده، ځکه چې هغه پوهېده چې که دغه ګوتمۍ چې ونه پرې کيندلشوې ده په هسپانيا؛ لويديزه اروپا کې وای، هلته به په غير عادي ډول ښه ګڼل شوې وای، هغې ته به د يوه ريښتني نوښت په سترګه کتل کېدل، خو هغه سړي هېڅ خوښه نه کړه.

يو ځل، يو لوی حاکم راغی او يو قيمتي کاڼی يې له ځان سره راوړ چې له يوه ليرې وطن څخه راغلی وه. هغه ده ته يو بل کاڼی راوړ چې يو تصوير پرې کښل شوی وه، او له هغه څخه يې غوښتنه وکړه چې په لومړني کاڼي باندې چې هغه راوړی

وه دغه تصوير وکاږي. هغه دغه تصوير له يوې غلطۍ پرته چې يوازې هغه پرې پوهېده، په دقيق ډول جوړ کړ. حاکم راغی او کاڼی يې واخيست، او ډېر يې خوښ کړ. خو هوښيار سړي د غلطۍ له امله ډېر زيات وځورېد؛ هغه له ځان سره فکر وکړ: «زه ډېر ذکي يم، خو بيا مې هم دا غلطي وکړه».

د طب په برخه کې، هم هغه له ستونزو سره مخامخ شو. يو ناروغ به هغه ته راغی او هغه به يې درملنه وکړه. هغه ډېر ښه پوهېده چې که ناروغ د جوړېدو وای هغه به په رېښتيا سره رغېدلی وای ځکه چې هغه ډېرې فوق العاده درملنې وې. خو وروسته به ناروغ مړ شو؛ خلکو به ويل چې د هغه له لاسه مړ شو، او هغه له دې امله سخت ناراحت شو.

ځينې وختونه به هغه د يوه ناروغ درملنه وکړه او ناروغ به روغ شو، او خلکو به ويل چې دا هسې يو تصادفي کار وه. هغه به په منظمه توګه په تکليف وه.

همدارنګه، کله به چې هغه يوه پوښاک ته اړتيا لرله، هغه به خياط را وغوښت او له هغه سره به يې کار کاوه او تر هغه وخته به يې پرې فشار ور وړ چې دا به يې ور وښوده چې پوښاک څنګه د هغه له غوښتنو سره سم هسې چې هغه ورسره عادت وه، جوړ کړي. خياط نظر ترلاسه کړ او پوښاک يې د هغه له غوښتنو سره سم جوړکړ خو په يخن کې چې هغه پرې سم نه وه پوه شوی ترې يوه غلطي وشوه. په دغه کار سره هغه ډېروځورېد ځکه چې هغه پوهېده چې: «ان که دلته داسې

هیڅوک هم نه ویچې پرې پوه شي، که زه له داسې یخن سره په هسپانیا کې وای، په ما پورې به خنداوې کېدلې او کم عقل به ښکارېدم» او په دې توګه هغه همېشه ډېر زیات ځورېده.

ساده سړي به په منظمه توګه منډې وهلې، او په خوښۍ او خوشحالۍ سره به هوښیار سړي ته ورته، خو هغه به همېشه لیدل چې هغه تر فشار لاندې دی او ځورېږي.

هغه له ده څخه پوښتنه وکړه، «یو څوک چې ستا په څېر هوښیار او شتمن وي، ولې باید همېشه داسې وځورېږي؟ ته نه ګورې چې زه همېشه خوشحاله یم؟»

هوښیار سړي ته دا ریشخند ښکارېده او هغه ده ته لېونی ښکارېده.

ساده سړي هغه ته وویل، «ان عادي خلک، کله چې په ما پورې ټوکې کوي ،هم کم عقل دي،ځکه که څه هم چې هغوی له ما څخه ډېر هوښیار دي ،لومړی او اصلا هغوی کم عقل دي! (لکهمخکې چې یاده شوه). دا خبره ان د داسې چا په حق کې چې ستا په څېر هوښیار وي هم سمه ده. نوڅه خبره ده چې که ته له ما نه ډېر هوښیار یې؟»

ساده سړي ځواب ورکړ او هوښیار سړي ته یې وویل، «که یوازې خدای پاک داسې څه وکړي چې ته زما سطحې ته راشې (یعنې، دا چې ته هم یو ساده سړی وګرځې)».

هوښيار سړي ځواب ورکړ، «دا شونې ده چې زه ستا سطحې ته در ورسېږم. که چېرې خدای مه کړه خدای پاک له ما نه کومه پوهه واخلي ،يا دا چې که زه ناروغ شم، خدای مه کړه، کېدای شي چې زه هم ستا په څېر لېونی شم ځکه چې ته نو څه شی يې؟ خو يو لېونی يې. خو ستا له پاره چې زما سطحې ته راورسېږې؟ دا بېخي ناشونې ده چې ته دې داسې هوښيار شې لکه زه چې يم».

ساده سړي ځواب ورکړ، «د الله تعالی له پاره هر څه اسان دي. کېدای شي چې زه د سترګو په رپ کې ستا سطحې ته در ورسېږم».

هوښيار سړي په دې خبرې پورې ډېر زيات وخندل.

اوس دغو دواړو زامنو ته خلکو «هوښيار سړی» او «ساده سړی» ويل.هغوی به يوه ته «هوښيار سړی» ويل او بل ته به يې «ساده سړی» ويل. که څه هم چې په نړۍ کې ډېر هوښيار او ساده خلک شته، دلته بېخي معلومه وه، ځکه چې هغوی دواړه د يوه ښار وه، او سره يو ځای يې زده کړه کړې وه، او يو يې په ريښتيا سره ډېر زيات هوښيار شوی وه، په داسې حال کې چې بل يې ډېر زيات ساده شوی وه. د سرشمېرنې په کتابونو کې چې هر څوک د هغه د کورنۍ له نامه سره ثبت وه، د هغوی لقبونه د «هوښيار سړی» او «ساده سړی» په بڼه ذکر شوي وو.

يو وخت، پاچا د سرشمېرنې کتاب کوت او ويې ليدل چې هلته دوه زامن ليکل شوي دي، چې يو د «هوښيار سړی» او بل د «ساده سړی» په نومونو ياد شوي وو. دا د پاچا له پاره ډېره جالبه ښکاره شوه چې دغه دوه کسان د «هوښيار سړی» او «ساده سړی» نومونه لري. پاچا ډېر وغوښتل چې له هغوی سره وګوري. پاچا فکر وکړ، «که چېرې زه په هغوی پسې ناڅاپه ځوک ولېږم چې ما ته راشي، هغوی به ډېر وډار شي. هوښيار سړی به هېڅ پوه نشي چې ځنګه ځواب ورکړي، او ساده سړی ښايي له ډېرې وېرې لېونی شي».

پاچا پرېکړه وکړه چې هوښيار سړي ته يو هوښيار سړی ور ولېږي او ساده سړي ته يو ساده سړی ور ولېږي. خو په يوه لوی (پاچايي) ښار کې ساده سړی چېرې پيدا کېدلی شي؟ ځکه چې په لوی ښار کې خو ډېرخلک هوښيار وي. خو دا ځرګنده خبره ده چې هغه شخص چې د خزانې مسؤل وه هغه يو ساده سړی دی، ځکه چې يو ځوک په خزانه باندې يو هوښيار سړی نه مقرروي، په دې چې ښايي د هغه د هوښيارۍ او ذکاوت له لارې د هغه وطن پيسې ځان ته ووهي. له دې امله، يو ځوک يو ساده سړی د خزانې مسؤل مقرروي.

پاچا يو هوښيار سړی او يو ساده سړی (چې خزانه چي وه) ځان ته ور وغوښتل او هغو دواړو (يعنې، هوښيار سړي او ساده سړي) ته يې ولېږل.هغه هغوی دواړو ته بېل، بېل ليکونه ورکړل. هغه همدارنګه هغوی ته د ولايت په والي باندې، چې

دغه دواړه زامن يې تر واک لاندې سيمه کې اوسېدل، يو ليک ورکړ. په ليک کې هغه امر وکړ چې والي بايد هوښيار سړي او ساده سړي ته د هغه په خپل نامه ليکونه ولېږي څو هغوی ونه ډار شي. هغه بايد هغوی ته وليکي چې مسئله عاجله نه ده، نه هم پاچا په خاص ډول څه حکم کړی دی چې هغوی دې خامخا ورشي بلکه، د هغوی خپله خوښه ده. که چېرې هغوی غواړي، بيا نو بايد ورشي. پاچا غواړي چې هغوی هسې وګوري.

دواړو قاصدانو– هوښيار سړي او ساده سړي – سفر وکړ او والي ته راغلل او هغه ته يې ليک ورکړ. والي د هغو دواړو زامنو په هکله پوښتنې وکړې ،او ورته وويل شول چې هوښيار سړی په فوق العاده ډول هوښيار او شتمن دی، او ساده سړی ډېر زيات ساده دی، او هر ډول پوښاک يې د پسه له پوستين څخه دی (لکه مخکې چې ياده شوه.) والي پرېکړه وکړه چې دا خو ښېخي نامناسبه ده چې هغه دې د پاچا حضور ته د پسه په پوستينچه کې ور ولي، نو د ده له پاره يې مناسب لباس جوړ کړ او د ساده سړي په بګۍ کې يې ځای پرځای کړ. هغه هغوی ته، لکه مخکې چې ياده شوه، ليکونه ورکړل.

قاصدانو سفر وکړ او هغو دواړو ته ورغلل، او ليکونه– هوښيار سړي هوښيار سړي ته او ساده سړي ساده سړي ته ورکړل. ساده سړي چې څنګه خپل ليک تر لاسه کړ، ساده قاصد ته وويل چې دا چا راوړ، «زه نه پوهېږم چې په دغه ليک کې څه ليکلي دي. ته يې راته ولوله».

هغه ځواب ورکړ، «زه به یې تاته روښانه کړم چې په هغه کې څه لیکل شوي دي. پاچا غواړي چې ته ورشې».

هغه سمدلاسه وویل، «ټوکه خو به نه وي».

هغه ځواب ورکړ، «نه ټوکه نه ده، بېخي رېښتیا خبره ده».

هغه سمدلاسه ډېرخوشحال شو. هغه منډه کړه او خپلې ښځې ته یې وویل ،«ښځې، پاچا راته رالیږلی دی!»

هغې پوښتنه وکړه، «د څه له پاره؟ ولې یې درته رالیږلی دی؟»

هغه وخت نه درلود چې هغې ته هېڅ ځواب ووایي. هغه سمدلاسه په خوښۍ سره هغې بګۍ ته ورمنډه کړه او په کې سپور شو چې هغه اړتیا لرله چې له قاصد سره یو ځای په کې سفر وکړي. دا وخت هغه کالي ولیدل (چې والي د هغه له پاره جوړ کړي وو او د هغه په بګۍ کې یې ایښي وو). هغه نور هم خوشحال شو – اوس هغه کالي هم لرل! هغه ډېر خوشحال وه .

په دې وخت کې، پاچا ته خبر ورغی چې والي درغلي کړې ده، او پاچا هغه له کاره ګوښه کړ. پاچا پرېکړه وکړه چې دا به ښه وي چې والي یو ناپېچلی سړی وي، یعنې، یو ساده سړی وي، ځکه چې یو ساده سړی به دولت په صداقت او بشپړتیا سره وچلوي، ځکه چې هغه د پرتمین نظرونه او پلانونه نه لري. پاچا فکر وکړ چې دا به ښه وي چې ساده سړی والي کړي (یعنې هغه ساده سړی چې د هوښیار سړي ملګری وه، چې پاچا قاصد

ورلیږلی وه). پاچا یو حکم ولیږه چې ساده سړی، چا ته چې هغه قاصد لیږلی وه، به والي وي. دا چې هغه به د والي په ښار باندې راتېرېږي ،باید چې د ښار په دروازو کې سړي ودرول شي: د هغه په رارسېدلو سره سمدلاسه، هغوی باید هغه ودروي او هغه ته د والي په توګه د چارو واګې ور وسپاري. او هغوی همداسې وکړل: هغوی په دروازو کې ودرېدل، او د هغه په رارسېدلو سره سمدلاسه، هغوی هغه ودراوه او هغه ته یې وویل چې هغه والي مقرر شوی دی.

هغه پوښتنه وکړه، «ټوکه خو نه ده – (که څنګه؟(»

هغوی ځواب ورکړ، «بالکل، مونږ له تا سره ټوکې نه کوو!»

ساده سړی سمدلاسه والي شو، چې پوره واک او صلاحیت یې درلود. اوس چې د هغه بخت راویښ شو (او (ښه(بخت یو څوک هوښیاروي) اوس هغه یو څه پوهه ترلاسه کړه. البته، هغه له خپلې ذهني پوهې څخه هېڅ کار وانه خیست. هغه په ساده ډول خپل ځان د مخکې په څېر له خپلې ساده ګۍ سره وښود او دولت یې په ساده ګۍ، ریښتینولۍ او په سمه توګه وچلاوه.هغه داسې چلند وکړ چې بالکل په کې فساد او بې انصافي نه وه. د دولت د مدیریت په برخه کې، ډېر ذکاوت او د پرتمین نظرونوته اړتیا نشته، یوازې ریښتینولي او ساده ګی په کار ده. کله به چې دوه کسان هغه ته د انصاف له پاره ورغلل، هغه به د خپلې ساده ګۍ او ریښتینولۍ په اساس له کومې دوه مخۍ او غلطۍ پرته وویل،

«ته بې ګناه او ته ملامت یې،» او په دې توګه هغه هر څه په ریښتنولۍ سره اداره کړل.

د هغه وطن خلکو له هغه سره ډېره مینه لرله. هغه وفادارمشاورین لرل چې په ریښتیا یې له هغه سره مینه لرله. د دغې مینې له امله، له هغوی څخه یوه هغه ته مشوره ورکړه، «ته باید خامخا د پاچا په حضور کې حاضر شې ،ځکه چې هغه لا له مخکې څخه تا پسې احوال درلیږلی؛ سربېره پر دې ،طریقه دا ده چې یو والي باید د پاچا حضور ته ورشي. له دې امله، که څه هم چې ته ډېر په سمه یې، او پاچا به ستا له خوا د حکومت په اداره کولو کې کوم فساد پیدا نه کړي خو بیا هم، د پاچا خوی داسې دی چې د فلسفي پوهې او بهرنیو ژبو په هکله د خبرو کولو په بهیر کې په نورو موضوعاتو باندې خبرې کوي.

له دې امله، ستا له پاره به دا ښه او مناسبه وي چې وکولی شې چې هغه ته ځواب ورکړې. نو ښه به دا وي چې زه تا ته فلسفي پوهه او ژبې در وښیم».

ساده سړي دا خبره ومنله. هغه وویل، «په دې کې څه ستونزه ده چې که زه پوهه او ژبې زده کړم؟»نو هغه دا زده کړل او او فلسفي پوهه او بهرنۍ ژبې سره بلد شو.

بیا هغه ته ناڅاپه ورياده شوه چې د هغه ملګري، هوښیار سړي، ویلي وو چې دا به بالکل په خیال کې د راوړلو وړ نه وي چې دی دې د هغه په سطحه پوهه ترلاسه کړي: «اوس ما د هغه په

سطحه پوهه ترلاسه کړې ده!”(البته، سره له دې چې هغه له ماهرانه نظریاتو سره اشنا شوی وه؛ هغه له خپلې (ذهني(پوهې څخه هېڅ کار وانه خیست. بلکه هغه د مځکې په څېر خپل چلند په ساده ډول وښوده).

تر دې وروسته، پاچا ساده سړي (والي) پسې يې احوال ورولیږل. هغه (ساده سړی) هغه ته ورغی. په پیل کې، پاچا له ساده سړي سره د دولت د پرمخ بېولو په هکله خبرې وکړې، او پاچا په ریښتیا سره ډېر خوشحال وه، ځکه چې هغه ولیدل چې هغه په امانت او پوره ریښتنولۍ سره واک چلاوه، او هېڅ بې انصافي یا خیانت يې نه کاوه. بیا پاچا د (فلسفي) پوهې او بهرنیو ژبو په هکله خبرې اترې پیل کړې. ساده سړي په مناسب ډول ځواب ورکړ ،او پاچا ته دا لا ډېره په زړه پورې ښکاره شوه! پاچا وویل، «زه چې ګورم هغه ډېرهوښیار دی، خو بیا هم داسې په ساده ډول چلند کوي.» پاچا ته دا ډېره، ډېره ښه ښکاره شوه، او پاچا هغه د ټولو وزیرانو په سر وزیر مقرر کړ. پاچا امر وکړ چې هغه ته باید یو ځانګړی ښار ورکول شي، چې هغه باید هلته واوسېږي، او امر يې وکړ چې د هغه له پاره ښایسته دېوالونه جوړ کړای شي – ښېخي داسې چې څنګه باید جوړ شي. پاچا هغه ته یو سند ورکړ چې د سر وزیر په توګه د هغه مقرري يې تاییدوله. او همداسې وشول؛ چې هغوی د هغه ځای په چاپېر چې پاچا په ګوته کړی وه ډېرعجیب او ښایسته دېوالونه جوړ کړل. هغه دغه لوړ شان په قوت سره ترلاسه کړ.

اوس هوښیار سړي، کله چې د پاچا لیک ور ورسېد، هغه هوښیار شخص ته چې راوړی يې وه ځواب ورکړ، «صبر وکړه. د شپې دلته پاتې شه، او مونږ به په دې هکله خبرې اترې وکړو او تصمیم به ونیسو».

ماښام، ده د هغه له پاره یوه ښه مېلمستیا برابره کړه. کله چې هغوی د ماښام ډوډۍ خوړله، هوښیار سړي (د ساده سړي ملګري) ژور فکر ته مخه کړه او د خپلې هوښیارۍ او فلسفې له مخې يې تحلیلونه پیل کړل. هغه غږ پورته کړ او ویې ویل، «دا څه معنی لري چې پاچا دې زما په څېر یوه عادي سړي ته کس ولېږي؟ زه څوک یم چې پاچا باید ماته څوک راولېږي؟» دا څنګه کېدای شي؟ (ځکه چې هغه(داسې یو لوی پاچا دی چې داسې واک او مقام لري، او زه د داسې یوه لوی پاچا په وړاندې ډېر عادي شخص یم. آیا دا ممکنه ده چې پاچا ماته څوک راولېږي؟ که ته دا وایې چې دا زما د حکمت له امله ده، آیا زه له پاچا سره څه د مقایسې وړیم؟ او آیا پاچا هوښیار کسان نه لري؟ همدارنګه، پاچا پخپله هم یو ډېر هوښیار سړی دی. دا ټول څه روان دي، چې پاچا ماته څوک رالېږي؟» هغه له دې امله ډېر، ډېر حیران وه.

هغه چې په دې هکله په حیرانتیا سره فکر کاوه، غږ کړ (هغه بل هوښیار سړي ته، هغه قاصد چې لیک يې راوړی وه)، «آیا ته پوهېږې چې زه به تاته څه ووایم؟ دا زما نظر دی چې دا ثابته خبره ده چې په نړۍ کې پاچا هېڅ نشته. په دې هکله ټوله نړۍ

تېروتې ده – هغوی فکر کوي چې يو پاچا موجود دی. راځه چې په دې هکله له يوه بل اړخ نه فکر وکړو: دا څنګه کېدای شي چې ټوله نړۍ دې د يوه واحد شخص، چې پاچا ګڼل کېږي، په لاسونو کې ورکول شي؟ نو اصلا په نړۍ کې پاچا هېڅ نشته».

هوښيار قاصد ځواب ورکړ، «ما تا ته له پاچا څخه يو ليک راوړی دی”،هوښيار سړي (د ساده سړي ملګري پوښتنه وکړه، «آيا تا ليک نېغ په نېغه د پاچا له لاسه واخيست؟»

هغه ځواب ورکړ، «نه. يو چا د پاچا له خوا نه ماته ليک راوړ”.

هغه ځواب ورکړ او ويې وويل، «اوس ته په خپلو سترګو وينې چې زما خبره سمه ده، چې پاچا هېڅ نشته!» بيا، هغه له هغه څخه پوښتنه وکړه ،«دومره راته ووايه، ته د پايتخت استوګن يې؛ ته هلته لوی شوی يې – راته ووايه، آيا تا يو ځل هم پاچا ليدلی دی؟»

هغه ځواب ورکړ، «نه.» دا سمه خبره وه چې هر چا خو پاچا نه وه ليدلی ،ځکه چې پاچا له ډېر غيرعادي حالتونو څخه پرته نه ليدل کېده.

اصلي هوښيار سړي يو غږ وکړ: «اوس ته کولی شي چې په ريښتيا سره هم وګورې چې زما خبره سمه ده. پاچا اصلا هېڅ نشته، ځکه چې ان تا هم هېڅکله پاچا نه دی ليدلی».

هوښيار قاصد پوښتنه وکړه، «که خبره داسې وي، په وطن باندې واکمني څوک کوي؟»

اصلي هوښيار سړي ځواب ورکړ، «دا به زه درته تشريح کړم. دا چې زه په دې هکله ډېر پوهېږم، نو په دې هکله بايد له ما نه پوښتنه وشي. له دې امله چې ما په اروپا کې ډېرو بهرنيو هېوادونو ته سفرونه کړي دي. هلته دود داسې دی چې هغوی اويا کسيزې جرګې لري چې هغوی د يوې ځانګړې دورې په مخه په وطن باندې واکمني کوي. او هغوی د ټول هېواد واک سره وېشلی دی، چې يو په بل پسې واکونه په لاس لري. (دا لومړۍ خبره، يو په کې يو د جرګې غړی وي، بيا يوه درجه ښکته، او يو بل د هغه ځای نيسي او په وطن باندې واکمني کوي – چې هرځل يو بېل کس وي).»

د هغه خبرو په هغه بل هوښيار سړي (قاصد) باندې تاثير شروع کړ، او خبره دې ته ورسېده چې دا د هغوی دواړو له پاره يو حقيقت وګرځېد چې په نړۍ کې هېڅ پاچا موجود نه وه.

اصلي هوښيار سړي بيا خبرې پيل کړې او ويې ويل، «تر سهاره پورې صبر وکړه؛ زه به تا ته په لا ډېر مشخص ډول وښيم چې په نړۍ کې پاچا هېڅ نشته».

هوښيار سړی سهار پاڅېد او هوښيار قاصد يې هم پاڅاوه، او ورته يې وويل، «له ما سره کوڅې ته راشه او زه به تا ته وښيم چې دا ټوله نړۍ څنګه تېروتې ده، او دا چې پاچا هېڅ نشته.

هغوی بازار ته لاړل، او یو عسکر یې ولید. هغوی هغه ونیوه او پوښتنه یې ترې وکړه، «ته چاته خدمت کوې؟»

هغه ځواب ورکړ، «پاچا ته».

«آیا تا په خپل ژوند کې کله پاچا لیدلی دی؟»هغه ځواب ورکړ، «نه»

هغه (یعنې لومړني هوښیار سړي، چې د ساده سړي ملګری وه، چې مونږ یې د «لومړنی» هوښیار سړی په نامه یادوو» ځواب ورکړ او ویې ویل ،«وګوره! داسې کم عقلي ده!» (یعنې، عسکر د پاچا خدمت کوي، خو نه یې شي کولی – ځکه چې لکه چې یاده شوه هوښیار سړي همېشه غوښتل چې په خپل کم عقلتوب سره ثابته کړي چې پاچا هېڅ نشته"،

تر هغه وروسته هغوی یوه پوځي مشر ته لاړل او له هغه سره یې خبرې پیل کړې، هغوی له هغه څخه پوښتنه وکړه، «ته چا ته خدمت کوې؟»هغه ځواب ورکړ، (پاچا ته».

«آیا تا پاچا لیدلی دی؟»

«نه».

نو هغه وویل، «ښه، اوس ته پخپلو سترګو ګورې چې، دا څرګنده خبره ده چې هر څوک غولېدلی دی، او دا چې پاچا هېڅ نشته.» (ځکه چې افسر هېڅکله پاچا نه دی لیدلی.» هغوی په خپلو منځونو کې سره ومنله چې پاچا هېڅ نشته.

لومړني هوښيار وويل، «راځه، چې لاړ شو او په نړۍ کې سفر وکړو ،او زه به په پرله پسې توګه تا ته وښيم چې ټوله نړۍ په لويه تېروتنه کې لوېدلې ده».

هغوی په نړۍ کې وګرځېدل. هر چېرې چې هغوی تلل هغوی ليدل چې خلک تېروتي دي. (يعنې، هوښياران د خپل «حکمت» له لارې په داسې بې عقلۍ کې ورپرېوتل، او تر دې حده په کې وړاندې تلل چې فکر يې کاوه چې ټوله نړۍ تېروتې ده.) او د پاچا مسئله (يعنې، د هغوی په اند دا ثابتهخبره وه چې پاچا هېڅ نشته) د هغوی له پاره يو متل وګرځېد. هرچېرېبه چې هغوی وليدل چې خلک تېروتي دي، هغوی به پاچا د يوه قياس په توګه وړاندې کړ: «دا چې دا 'صحيح ' دی، همدارنګه دا چې هلته يو پاچا شته – هغه هم ('صحيح') دی».

هغوی همداسې په نړۍ کې خپل تګ او سفر ته دوام ورکړ، تر هغه چې هغوی هر هغه څه خلاص کړل چې ورسره وو. هغوی پيل وکړ او يو اس يې خرڅ کړ، او بيا يې بل خرڅ کړ، تر هغه چې هغوی هر څه خرڅ کړل او په پښو باندې تګ ته مجبور شول. هغوی په منظمه توګه په نړۍ کې هر څه ازمويل، او په هر څه کې يې دا نتيجه اخيستله چې نړۍ تېروتې ده. هغوی سوالګر شول، په پښو روان شول، او اوس يې هېڅ له ځانونو سره نه لرل.

هيڅا هم د هغوی په خبر سوالګرو ته هېڅ پام نه کاوه.

نو هغوی په نړۍ کې تر هغه وګرځېدل چې په پای کې هغه ښار ته ورسېدل چېرې چې وزیر (هغه ساده سړی، د هوښیار سړي ملګری) اوسېده. په هغه ښارکې، یو ښه کس (یو سپېڅلی او اریانوونکی سړی(وه. ښه کس ته ډېر زیات درناوی کېده ځکه چې هغه په ریښتیا سره لوی کرامتونه لرل.تر دې چې د دربار اشرافو هم هغه ډېره لویه مرتبه او درناوی لرل. دغه هوښیار سړي ښار ته راغلل، وګرځېدل او د ښه کس د کور مخې ته ورسېدل. هغوی هلته ډېرې زانګوګانې ولیدلې چې له څلوېښتو څخه تر پنځوسو پورې ناروغ کسان په کې وو. هوښیار سړي فکر وکړ چې هلته به یو ډاکټر اوسېږي. هغه غوښتل چې دننه ورشي او له هغه سره وګوري ځکه چې هغه پخپله هم یو لوی ډاکټر وه؛ هغه غوښتل چې دننه لاړ شي او هلته تماس ونیسي.

هغه پوښتنه وکړه، «دلته څوک اوسېږي؟»خلکو ځواب ورکړ، «یو ښه کس»

هغه په زوره، زوره وخندل او خپل ملګري ته یې وویل، «دا بل دروغ او کم عقلي ده! دا د پاچا په هکله د تېروتنې نه لا ډېره د ریشخند خبره ده! ملګریه، اجازه راکړه چې د دې غلطۍ کیسه درته وکړم، چې نړۍ د دغو دروغو په هکله څنګه تېروتې ده».

دغه وخت هغوی وږي شول او پوه شول چې هغوی لا هم درې یا څلور پوله لري. هغوی د لنګر ځای ته ورغلل. هلته یو چا کولی شوای چې د درې یا څلورو پولو په مقابل کې خواړه ترلاسه کړي. هغوی د ځانونو له پاره د خوړو غوښتنه وکړه،

او هغوی ته خواړه تیار کړای شول. کله چې هغوی خواړه خوړل، هغوی خبرې کولې او د ښه کس د «دروغو» او «تېروتنې"په هکله یې خبرې کولې (یعنې دا چې نړۍ څنګه تېروتې ده).

لنګر پخوونکي د هغوی خبرې واورېدې او ډېر زیات خپه شو، ځکه چې ښه کس ته هلته ډېر په درناوي سره لیدل کېدل. هغه هغوی ته وویل، «څه چې لرئ هغه وخورئ او له دغه ځای څخه وځئ».

بیا د ښه کس یو زوی هلته راورسېد، او هغوی د ښه کس د زوی په مخکې د هغه سپکاوي ته دوام ورکړ. د لنګر پخوونکي په هغوی باندې د ښه کس د زوی په مخکې د هغه د سپکاوي له امله چیغې کړې، تر دې چې پخوونکي هغوی سخت ووهل، او هغوی یې له خپلې ودانۍ څخه واېستل.

هغوی ډېر زیات په غوسه شول، او غوښتل یې چې هغه کس چې هغوی یې وهلي وو هغه محکمې ته کش کړي. هغوی تصمیم ونیو چې د هغه ځای مالک ته ورشي چېرې چې هغوی خپل بکسونه ایښي وو، څو په دې برخه کې د هغه مشوره واخلي چې د ارزانه خوړو د پخلنځي پخوونکی چې هغوی یې وهلي وو، څنګه محاکمه کړي. هغوی لاړل او د مېلمستون خاوند ته یې وویل چې د پخلنځي مسؤل هغوی سخت ووهل.

هغه له هغوی څخه پوښتنه وکړه، «ولې؟»

هغوی هغه ته وویل چې هغوی د ښه کس په هکله خبرې کړي دي.

هغه ځواب ورکړ، «بالکل، دا سمه نه ده چې خلک ووهل شي، خو تا د ښهکس پر ضد په خبرو کولو سره هېڅ ښه کار ونه کړ، ځکه چې ښه کس تهدلته په ډېره درنه سترګه کتل کیږي».

هغوی ولیدل چې هغه هم «تېروتی» وه. هغوی هغه پرېښود او یوه چارواکي ته چې یو بې دینه کس وه ورغلل.

هغوی هغه ته د خپلو وهلو کیسه وکړه.

هغه له هغوی څخه پوښتنه وکړه، «ولې؟»

هغوی هغه ته وویل چې هغوی د ښه کس پر ضد خبرې کړې وې.

چارواکي هغوی لا ډېر ووهل او ویې شړل.

هغوی له هغه څخه لاړل، او یوه جګپوړي چارواکي ته ورغلل. هیچا هم د هغوی په حق کې انصاف ونه کړ. هغوی له یو څخه بل او له بل څخه بل ته لاړل، چې همېشه به له تېر څخه لوړپوړی وه (او هیچا هم د هغوی له پاره هیڅ ونه کړل، بلکه هر ځل هغوی ښه وهل خوړل) تر هغه چې هغوی وزیر ته (چې پخوانی ساده سړی وه) ور ورسېدل. د سر وزیر د استوګنځي په مخکې ساتونکي پیره ولاړ وو. هغوی سر وزیر ته خبر ورکړ چې یو سړی د هغه پاملرنه غواړي. هغه لارښوونه وکړه چې هغه باید

دننه ورشي.هوښیار سړی سروزیر ته ورغی. هغه چې ورننوت، سر وزیر سمدلاسه پوه شو چې دا هغه هوښیار سړی دی چې د هغه ملګری وه. خو هوښیار سړي هغه ونه پېژاند، ځکه چې هغه دومره لویه مرتبه ترلاسه کړې وه.

سمدلاسه، سر وزیر له هغه سره خبرې پیل کړې او ورته ویې ویل، «وینې چې زما ساده ګۍ ځنګه زه دې لوړې درجې ته راورسولم، او ستا هوښیارتیا تا ته څه درکړل».

هوښیار سړي خبرې پیل کړې او ویې ویل، «دا چې ته زما ملګری ساده سړی یې په دې باندې به زه او ته وروسته خبرې وکړو. اوس ما ته محکمه برابره کړه چې له هغوکسانو سره حساب وکړم چې زه یې وهلی یم».

هغه له ده څخه پوښتنه وکړه، « هغوی ته ولې ووهلې؟”

ده ځواب ورکړ، «ځکه چې ما د ښه کس پرضد خبرې وکړې او ومې ویل چې هغه فرېبکار او یو لوی درغلګردی».

ساده سر وزیر هغه ته وویل، «ته اوس هم د خپلې هوښیارۍ په دام کې نښتی یې. وګوره، تا وویل چې ته کولی شې چې په ساده ډول زما سطحې ته راورسیږې، خو زه نشم کولی چې ستا ته در ورسیږم. اوس ته کولی شې وګورې چې زه لا د وخته ستا درجې ته رسېدلی یم (ځکه چې لکه چې یاده شوه، ساده سړی اوس ډېرهوښیار شوی هم وه(خو ته لا تر اوسه پورې زما درجې ته نه یې را رسېدلی. او زه وینم چې دا ستا له پاره لا هم

سخته ده چې زما ساده ګۍ ته راورسېږي.» البته، دا چې هغه له پخوا راهیسې د هغه د لویوالي له وخته له هغه سره بلد وه، هغه امر وکړ چې هغه ته دې کالي ورکول شي چې وایې غونډي، او هغه له هغه څخه غوښتنه وکړي چې له هغه سره یوځای خواړه وخوري.

کله چې هغوی خواړه خوړل، هغوی یو له بل سره خبرې پیل کړې، او هوښیار سړي هڅه وکړه چې خپله (احمقانه) نظریه چې پاچا هیڅ نشته ثابته کړي. ساده سر وزیر د هغه خبره وننګوله ، «ته څه خبره کوې؟ ما پخپله پاچا لیدلی دی!”

هوښیار سړي هغه ته په خندا ځواب ورکړ، «آیا په ریښتیا سره مطمئن یې چې هغه پاچا وه؟ ته هغه پخپله پېژنې؟ آیا ته دا تاییدولی شې چې د هغه پلار او نیکه پاچایان وو؟ ته څنګه پوهېږې چې هغه پاچا دی؟ خلکو تا ته وویل چې دا پاچا دی، او هغوی له تا نه احمق جوړ کړ».

ساده سړی د پاچا له وجود نه د انکار په خبره باندې ډېر سخت په غوسه شو.په همدغه وخت کې، یو څوک راغی او ویې ویل، «شیطان تا پسې احوال رالیږلی دی».

ساده سړي ډېر سخت ټکان وخوړ. هغه منډه کړه او خپلې ښځې ته یې ډېر پهوېره سره وویل چې شیطان هغه پسې احوال رالیږلی دی. د هغه ښځې هغهته مشوره ورکړه چې ښه کس پسې احوال ولیږي. هغه یو څوک په هغه پسې ولیږه. ښه کس

راغی او هغه ته يې تاويزونه او نور د خونديتابه اوراد ورکړل، او ورته يې وويل چې اوس نو هغه بايد له هيڅ نه هم ونه وېرېږي.

هغه په دې ډېره عقيده لرله.

وروسته، هوښيار سړی او ساده سړی سره ګډ کېناستل. هوښيار سړي له هغه څخه پوښتنه وکړه، «ته څه شي دومره ډېر ووېرولې؟»هغه وويل، «د شيطان له امله، چې مونږ ته يې احوال رالېږلی دی.

هغه په ده پورې وخندل او ورته ويې ويل، «ته باور لرې چې شيطان وجود لري؟!»

ساده سر وزير ځواب ورکړ، «بيا نو چا احوال رالېږلی دی؟»

هوښيار سړي ځواب ورکړاو ويې ويل، «ډاډه اوسه، هغه زما ورور وه، چې غواړي له ما سره وګوري؛ دا چل هغه ترتيب کړی او ما پسې يې په ټوکه کې احوال رالېږلې ده”.

ساده سړي له هغه څخه پوښتنه وکړه، «که خبره داسې وي، هغه څنګه له ټولو ساتونکو څخه راتېر شو؟”

هغه ځواب ورکړ، «مطمئنه خبره ده چې هغه هغوی ته رشوت ورکړی دی ،اوهغوی دروغ ويلي دي، چې ويلي يې دي چې هغوی هغه نه دی ليدلی».

په دې وخت کې، يو څوک بيا راغی او د مخکې په څېر يې وويل، «شيطان تاته احوال رالېږلی دی.» دا ځل ساده سړي ټکان ونه خوړ، او نه هم وډار شو، او دا له دې امله چې هغه له بنه کس نه د خونديتوب اوراد ترلاسه کړي وو.

هغه (ساده سړي) هوښيار سړي ته وويل، «سمه ده، اوس ته څه وايې؟»

هغه وويل، «زه بايد تاته دا روښانه کړم. زه يو ورور لرم چې ما ته پېغوسه دی، او هغه دغه لوبه د دې له پاره جوړه کړې ده چې ما ووېروي".هوښيار سړی پورته شو او هغه ته يې چې هغوی ته راغلی وه وويل، «هغه چې مونږ ته رالېږل شوی دی هغه څنګه ښکاري؟ د هغه وېښتان څه رنګ لري (او داسې نور(؟»او هغه نورې پوښتنې وکړې.

هغه ده ته ځواب ورکړ چې هغه په يوه خاص ډول معلومېږي.

هوښيار سړي وويل، «وګوره، زما ورور په دغه ډول ښکاري!»ساده سړي هغه ته وويل، «آيا ته له هغه سره ځې؟»

هغه ځواب ورکړ، «هو، زه به له هغوی سره لاړ شم. يوازې داسې وکړه چې ما ته يو وسله وال ساتونکی راکړه چې کوم څوک ما ژوبل نه کړي».

هغه ده ته يو وسله وال ساتونکی ورکړ، او دواړه هوښيار سړي له هغه سړي سره لاړل چې په هغوی پسې راغلی وه. (يعنې،

هغوی له شیطان سره لاړل ځکه چې هغوی نه غوښتل چې په دې باور وکړي چې هغه شیطان وه”.

ساتونکي بېرته راوګرځېدل. ساده وزیر له هغوی څخه پوښتنه وکړه ،«هوښیار سړي څه شول؟»

هغوی ځواب ورکړ چې هغوی هېڅ پوه نشول چې هغوی چېرې لاړل.

او هغه (یعني، د شیطان قاصد) دغه هوښیار سړي له ځانه سره ونیول او یوه ختِه لرونکي لښتي یا ویالې ته یې راوستل. هلته شیطان د لښتي په منځ کې په یوه تخت باندې کېناست. لښتی د سریښ په څېر ټینګ او نښتونکی وه ،او هغوی ځانونه په ختِه کې هېڅ نشوای ښورولی.

هوښیار سړي چیغې کړې، «خبیثانو، تاسو ولې مونږ زوروئ؟ آیا په نړۍ کې د شیطان په څېر بل څه شته؟ تاسو خبیث خلک یئ! تاسو بې دلیلهمونږه کړوئ!» (دا چې دغو هوښیارو سړیو لا هم نه غوښتل چې په دېباور وکړي چې شیطان شته، نو هغوی وویل چې خبیث خلک بې دلیله هغوی کړوي.

دواړه هوښیار سړي په لښتي کې پرېوځي. هغوی به د دغه حالت په هکله تحلیل وکړي: «دا څه دی؟ دوی له بدمعاشانو څخه پرته نور هېڅ هم نه دي هغه چې یو ځل مونږ ورسره جګړه کړې وه، او اوس هغوی مونږه داسې ډېر کړوي.» هوښیار سړي یو څو کاله په لښتي کې پرېوځي. هغوی هلته سخت کړول کیږي.

یو ځل، ساده سر وزیر د ښه کس د کور په مخه تېرېده، او خپل ملګری هوښیار سړی ورياد شو. هغه دننه ورغی چې ښه کس وګوري، او هغه ته یې په مناسب ډول درناوی وکړ. ده له هغه څخه پوښتنه وکړه چې آیا ممکنه ده چې هغه ته هوښیار سړی ور وښیي، او آیا دا چې دی کولی شي چې هغه راخوشې کړي. ساده سر وزیر ښه کس ته وویل، «آیا ستا هغه هوښیار سړی په یاد دی چې شیطان ورپسې احوال راولیږه او کومې خوا ته یې بوتلو، او ما بیا له هغه وخت راهیسې نه دی لیدلی؟»ښه کس ځواب ورکړ، «هو، زما په یاد دی”.

ده له هغه څخه غوښتنه وکړه چې که هغه ځای ور وښيي چې هوښیار سړی په کې دی، چې دی هغه له هغه ځای څخه را وباسي.

ښه کس هغه ته وویل، «زه بالکل کولی شم چې د هغه ځای تاته وښیم او راویې باسم، خو له ما او تا پرته بل هیڅوک هلته نشي تللی».

هغوی سره یوځای لاړل. ښه کس هغه څه چې هغه پرې پوهېده وکړل، او هغوی هلته ورسېدل. هغوی ولیدل چې هغوی په تېنګ لښتي کې، په ختټه کې پراته دي.

کله چې هوښیار سړي سر وزیر ولید، هغه و هغه ته ورچیغې کړې، «زما وروره! وګوره! هغوی ما وهي! او دغه بدمعاشان ما په نه خبره سختکړوي!”

سروزير په هغه باندې انتقاد وکړ: «ته اوس هم په خپلې هوښيارۍ پورې کلک نښتی يې، او نه غواړې چې په هېڅ شي باندې باور وکړې! ته وايې چې دا خلک دي؟ اوس به ته وګورې: دا هغه ښه کس دی چې تا نه منلو.اوس به تا ته وښودل شي چې هغه يوازنی کس دی چې کولی شي چې تا وباسي (او هغه به تا ته ريښتيا دروښيي)”.

ساده وزيرغوښتنه وکړه چې ښه کس دې هغوی راوباسي او ورته دې وښيي چې دا شيطان دی، او دا چې دا خلک نه دي.

ښه کس هغه څه وکړل چې کول يې، او هغوی پرېښودل شول چې په وچه ځمکه باندې ودرېږي. هلته هېڅ لښتی نه وه. شيطاني ارواګاني په ګرد باندې بدلې شوې.

بيا هوښيارسړي په لومړي ځل ريښتيا وليدل، او مجبور شو چې د خپلې خوښې پر خلاف اعتراف وکړي، چې يو پاچا په ريښتيا سره شته، او دا چې په ريښتيا سره يو ښه کس شته، او داسې نور.

سوداګر او فقیر

یو وخت په یو ځای کې یو لوی سوداګر وه چې ډېر زیات شتمن وه. هغه ډېره لویه سوداګري درلوده، او مالي اسناد او لیکونه یې ټولې نړۍ ته تللي ول. هغه تر ټولو ښه هر څه درلودل.

له هغه څخه کوزیو فقیراوسېده. هغه ډېر زیات غریب وه او په هر څه کې د شتمن سوداګر بېخي برعکس وه (داسې چې د هغوی مقامونه یو د بل پر ضد ول، څنګه چې سوداګر ډېر زیات شته درلودل په ورته وخت کې فقیر ډېر زیات فقر درلود) .

هغوی دواړو کوچنیان نه لرل. سوداګر کوچنیان نه درلودل، او همداسې فقیر هم کوچنیان نه درلودل.

یو ځل سوداګر خوب ولید چې خلک د هغه کورته راغلي وي او شیان په کڅوړو کې اچوي او ټولوي یې.هغه پوښتنه کوي «تاسو څه کوئ؟» هغوی ځواب ورکوي «مونږ هرڅه د فقیرکره وړو» (دا هغه فقیر وه چې له هغه څخه کوز اوسېده).

هغه په دې کار سره ډېر زیات وکړېد او ډېر نا ارام شو، ځکه چې هغوی غوښتل چې د هغه ټول شته ترې واخلي او له فقیرکره یې وېسي، او هغه نشول کولی چې هغوی له دې کار څخه په خپل قهر سره راوګرځوي ځکه چې ډېر زیات خلک په دې کار بوخت ول. نا اشنا خلکو دهغه د ټولو سوداګریزومالونو، شتمنۍ

اوملکیت هر څه په کڅوړو کې ټول کړل. هغوی هر څه له فقیرکره وېوړل، او له تشو دېوالونو پرته یې هیڅ هم پرېښنودل.

هغه ډېر زیات خفه وه، چې راپاڅید پوه شو چې دا هر څه یو خوب وه، خو ان وروسته له هغه چې پوه شو چې دا هرڅه یوازې یو خوب و، او د خدای شکر یې ادا کړ چې هر څه لا هم د هغه په واک کې ول، د هغه زړه ډېرپه ډار سره ټوپونه وهل. خوب هغه ډېر خپه کړ، او هغه نشول کولی چې له ذهنه یې وباسي.

اوس د فقیراو د هغه د ښځې په برخه کې، هغه له پخوا نه له دې سره عادت وه چې په هغوی باندې به یې پام کاوه، او هر هغه څه به یې ورکول چې وس یې پرې رسېده. اوس تر خوب لیدلو وروسته هغه د هغوی په هکله خپله پاملرنه له مخکې څخه نوره هم ډېره کړه، خو هرکله به چې غریب سړی او ښځه یې د هغه کور ته ورغلل، د هغه په څېره کې به تغیر راغی او ډېر به وډار شو، ځکه چې هغه ته به هغه خوب وریاد شو.

هغوی، یعنې فقیراو ښځه یې، له هغه کره ډېرورتلل او له هغه سره به یې لیدل. یو ځل، کله چې د فقیرښځه راغله چې هغه وګوري او هغه هغې ته څه ورکړل، د هغه په څېره کې تغیر راغی، او ډېر ووېرېد او سربدال شو.ښځې وویل، «بخښنه غواړم، کولی شي راته ووایې چې څه دلیل دی چې هر کله چې مونږ تا ته راشو، ستا په څېره کې ډېر زیات تغیر راځي.»هغه

هغې ته د خپل خوب ټوله پېښه بیان کړه، او دا چې اوس له هغه وخت راهیسې د هغه زړه له وېرې ډک شوی دی.

هغې یوه ټاکلې نېټه یاده کړه او پوښتنه یې وکړه چې، «آیا خوب په هغه شپه وه؟» هغه ځواب ورکړ، «هو». « د هغه معنی څه ده؟» هغې وویل، «په هغې شپه ما هم یو خوب ولید». «ما خوب ولید چې زه ډېره شتمنه یم او دا چې خلک زما کور ته راتلل اوکڅوړې یې ډکولې. ما له هغوی څخه پوښتنه وکړه چې چېرې یې وړې، او هغوی ځواب راکړ، « له فقیر کره!» (هغوی سوداګرته اشاره کوله، خو دا وخت هغوی هغه ته فقیرویل.) ته ولې د یوه خوب په هکله دومره فکرکوې؟ خوب خو ما هم لیدلی دی.»

د هغې د خوب په اورېدلو سره فقیرنورهم ووېرېد او سربدال شو. داسې ښکارېدل چې د هغه شتمني او ملکیت دې فقیرته وپوړل شي او د فقیرفقر دې ده ته راوړل شي. هغه ډېر سخت ووېرېد.

یوه ورځ د سوداګر ښځې د بګۍ په واسطه سفر وکړ. هغې له ځان سره نورې ښځې بوتللې، د فقیرښځه یې هم له ځان سره بوتلله، او په چکر لاړې.د سفر پر وخت، یو جنرال او لښکر یې پر هغوی تېرېدل. کله چې پوځ تېرېده، هغوی واټ بند کړ. جنرال ولیدل چې ښځې روانې دي، هغه حکم وکړ چې له هغوی څخه یوه باید ستنه کړل شي. د هغه سړي لاړل او د فقیرښځه یې ترې

ببله کړه او مجبوره يې کړه چې د جنرال د بګۍ خوا ته لاړه شي. هغوی بيا هغه له ځان سره بوتله.

داسې لاره نه وه چې هغه دې پرې خلاصی ومومي ځکه چې په لږ وخت کې هغوی ليرې شول. د دې ترځنګه، له جنرال سره يو لښکرهم وه نو جنرال هغه له ځان سره کړه او خپلې سيمې ته يې وېوړه. هغه له خدای نه ډېره ډارېده؛ هغې د هغه د غوښتنو اورېدلو ته هېڅ غوږ ونه نيوه، او ډېر يې وژړل. هغوی هغې ته ډېرې زاری وکړې او له هغې سره يې ډېره مينه وښوده، خو بيا هم هغې له خدای نه ډېره وېره ښودله. او هغه، د سوداګر ښځه، او نورې ښځې له خپل سفر څخه بېرته ستنې شوې، او د فقيرښځه په بل لوري تللې وه.

فقيرډېر زيات ژړل، خپل سر يې په پرېشانۍ سره پر دېوال واهه، او په پرله پسې توګه يې د خپلې ښځې ماتم کاوه.

يوه ورځ سوداګر د فقير د کور ترڅنګ تېرېده، وايې ورېدل چې غريب سړی ډېر سخت ژاړي، او خپل سر پر دېوال وهي. هغه دننه ورغی او پوښتنه يې وکړه، « ته ولې داسې ژاړې؟»

هغه ځواب ورکړ، «ولې زه ونه ژاړم؟» «ما ته څه پاتې شول؟ څوک به شتمني لري څوک به کوچنيان لري، خو زه نور څه لرم؟ اوس مې ښځه هم رانه وېوړل شوه، نو ما ته څه را پاتې شول؟»

د فقیر د غم او درد په لیدلو سره د سوداګر زړه سخت ودردېد او له فقیرسره یې همدردي پیدا شوه.

بیا سوداګر یو بې پروا کار وکړ، چې ښځي لېونتوب و. هغه لاړ او پوښتنه یې وکړه چې جنرال چېرې اوسېږي، او په هغه لوري یې سفر وکړ.

هغه ډېر بې پروا کار وکړ. هغه مخامخ د جنرال کور ته ورغی. جنرال هلته ساتونکي درلودل، خو سوداګر، له دې امله چې په بل حال وه، هېڅ شي ته هم پام ونه کړ. هغه ساتونکیوته هېڅ پام ونه کړ.

ساتونکیوهم سخت ټکان وخوړ او چې داسې یو سړی یې ولید چې داسې وحشیانه عمل کوي نو ډېر ناارام شول. هغه دلته څنګه راغی؟ او د خپلې پرېشانۍ له امله، ساتونکیود هغه مخه ونه نیوله، او هغه وکولی شول چې له ټولو ساتونکیو څخه تېر شي او د جنرال تر استوګنځي پورې، چې د فقیرښځه په کې پرته وه، ځان ورسوي.

هغه هغې ته ورغی او راوېښه یې کړه. ورته ویې ویل «راځه.»

کله چې هغې هغه ولید، سربداله شوه او ووېرېده، هغه هغې ته وویل، «راځه له ماسره، چټکه راځه».هغه له هغه سره لاړه، او بیا هغوی له ټولو ساتونکیو څخه تېرشول، تر دې چې بهر ووتل، بیا نو د هغه سوچ سرته ورغی او پوه شوچې څه کاریې کړی دی، یو ډېربې پروا کار. هغه پوه شو چې ژر به هلته یوه لویه

غوغا جوړه شي، همداسې وهم شول. د جنرال د سړیو له خوا یوه لویه غوغا جوړه شوه.

سوداګر لاړ او خپل ځان یې په یوه کنده کې چې د باران له اوبو نه ډکه وه پټ کړ. هغوی تر هغه وخت پورې پټ ول چې غوغا پای ته ورسېده. هغه تر دوو ورځو پورې په دې کنده کې له هغې سره پاتې شو.

هغې هغه لویه قرباني چې هغه د هغې له پاره ورکړه، او هغه لوی کړاو چې هغه د هغې له پاره پر ځان ومانه، ولیدل، هغې په خدای قسم یاد کړ چې خپل ټول ښه بخت او طالع (شونې وه چې هغه دې څه ښه بخت، ښایي ډېر ارزښت، او طالع ولري) له سوداګرڅخه ونه درېغوي. تر دې چې که هغه وغواړي چې د هغې ټول طالع او لویوالی واخلي، او هغه بېخي هسې شیلکه چې هغه په اصل کې وه، هغه به له هغه څخه هېڅ ونه درېغوي، خوپه داسې یو ځای کې به شواهد څنګه پیدا کړای شي؟ هغې هغه کنده د یوه شاهد په توګه ونیوله.

دوره ورځې وروسته، هغه له هغې سره لاړ. هغوی وړاندې لاړل، او هغه له هغې سره وړاندې او وړاندې لاړ. هغه پوه شو چې هلته په هغه ځای کې هم د هغې لټون کېده. دا ځل هغه لاړ او ځان یې له هغې سره په مذهبي حمام کې پټ کړ.

هغې د هغې لویې قربانۍ او کړاو په هکله بیا فکر وکړ چې هغه د هغې له پاره ګاللي ول. هغې بیا د مخکې په څېر قسم یاد کړ،

(چې د هغې ټول ښه او داسې نور) او مذهبي حمام يې د شاهد په توګه ونيول. هغوی هلته هم د څه دوه ورځو له پاره پاتې شول.

هغوی بيا روان شول او نور وړاندې لاړل. بيا هغه پوه شو چې دلته هم د هغې لټون روان دی. نو بيا، هغه له هغې سره پټ شو، هر ځل په يو بل ځای کې، د اوبو په اوو بېلابېلو ځايونو کې: هغه کنده او حمام چې مخکې ذکر شول، يو حوض، يوه چينه، يو لښتی، يو سيند او يو ډنډ. په هر ځای کې چې هغوی پټېدل، هغې تل د هغه د ځان قرباني او کړاو چې هغه د هغې له پاره پرځان ګاللي ول خپل ځان ته وريادول، او تل به يې هسې قسم ياداوه لکه چې مخکې يې ياد کړی وه. هر ځل به يې ځای د يو شاهد په توګه نيوه. هغوی سفر ته دوام ورکړ، چې هر ځل به په دغو ځايونو کې پټېدل، تر هغه چې بالاخره هغوی سيند ته ورسېدل.

سم چې هغوی سيند ته راورسېدل، دا چې سوداګر يو لوی سوداګر وه او د سيند لارې ورته معلومې وې، هغه وکولی شول چې داسې تياری ونيسي چې خپل وطن ته پرې ورسېږي. هغه سفر وکړ او د فقيرله ښځې سره يو ځای کور ته راغی، او هغه يې فقيرته بېرته ورپه لاس کړه. هرې خوا ته خوشحالي شوه.

په سوداګرباندې خدای له دې امله چې داسې يو کار يې کړی و، او سربېرهېردې يې هغه په پوره امانت سره راوستې وه (يعنې د خدای وېره ورسرهوه او هغې ته يې لاس نه وه وروړی)،

خدای رحم وکړ او په هغه کال یې یو زوی ورکړ. هغې هم، د فقیربنځې، چې له جنرال او سوداګر دواړو سره د پاتې کېدلو پر وخت یې د هغوی دواړو دغوښتنې په مقابل کې مقاومت کړی وه، هغه هم لایقه وګڼل شوه، او یوه لور یې وزېږوله؟

نجلۍ په نه باور وړ او فوق العاده توګه ښکلې وه. هغه داسې یوه ښکلا وه چې هغه یې له نور بشریت څخه بېله کړې وه. داسې ښکلا هېڅکله هم په انسانانو کې نه وه لیدل شوې. خلکو به ویل، «خدای دې یې له بدو سترګو وساتي» (کله چې یوڅوک داسې بې جوړې وي هغه په سختۍ سره ثمر ته رسېږي (ډېر وخت له نظره کېږي). د هغې ښکلا ډېره فوق العاده وه، چې مثالونه یې تر دې مخکې هېڅکله هم په نړۍ کې نه ول لیدل شوي.

ټول خلک راتلل چې هغه وګوري، او هغوی د هغې ښکلا ته، چې ډېره فوق العاده وه، ډېر حیران ول. هغوی تل هغې ته له مینې نه سوغاتونه ورکول.

هرچا دومره سوغاتونه ورولېږل چې فقیرشتمن شو.

په ورته وخت کې، له سوداګر سره داسې نظر پیدا شو چې هغه باید له فقیرې سره د هغې د ډېرې ښکلا له امله چې ډېره بې جوړې وه، د خپلوۍ خبره وکړي. هغه له ځان سره وویل چې ښایي دا د هغوخوبونو معنی وي چې په کې هغه څه چې د هغه ول فقیرته راوړل کېدل، او هغه چې د فقیر ول هغه په کې هغه ته راوړل کېدل. د خوب معنی ښایي دا وي چې هغوی باید د

خپلو کوچنیانو تر منځ یو ازدواج رامنځته کړي، او د هغوی د یوځای کېدلو په نتیجه کې به هغه څه چې د هغوی ول د هغوی ترمنځ سره ګډ شي.

یوه ورځ چې د فقیربنځې له هغه سره ولیدل، هغه هغې ته د هغه د دې هیلې په هکله وویل چې که هغوی د خپلو کوچنیانو ترمنځ د واده له پاره تیاری وکړي. هغه وښودله چې ښایي د دې له لارې خوبونه ریښتیا راوځي.

هغې ځواب ورکړ، «ما هم د دې په هکله فکر کاوه»، «خو ما زړه نه کاوهچې د داسې یو واده په هکله له تاسو سره بحث وکړم. که ته غواړې، زهبالکل تیاره یم چې داسې کار وکړم، او زه به هېڅکله هم ستا مخه ونه نیسم. ما لا پخوا قسم کړی دی چې زه به هېڅکله هم له تا نه هیڅ ښه ونه دریغوم».

د سوداګر زوی او د فقیرلورسره یوځای ښوونځي ته لاړل، او خارجي ژبې یې، لکه چې هلته رواج وه، زده کړې. په ورته وخت کې، خلک راتلل چې نجلۍ د هغې د ځانګړې ښکلا له پاره وګوري، او هغوی هغې ته هومره ډېر سوغاتونه ورکړل چې فقیرشتمن شو.

سلطنتي وزیران هم راغلل چې هغه وګوري، اوهغوی په هغه څه چې ویې لیدل ډېر زیات خوشحال شول. هغوی پوه شول چې د هغې ښکلا بې جوړې او فوق العاده وه، ځکه چې هغه له عادي بشري حدودو څخه تېره وه.

د هغې د ډېرې خیالي ښکلا له امله، له ځینې وزیرانو سره داسې نظر پیدا شو چې له فقیرسره د واده خبره وکړي. هغو وزیرانوچې زامن یې درلودل ډېرغوښتل چې د هغوی زامن دې له هغې سره واده وکړي، خو د هغو له پاره نامناسبه ښکارېده چې داسې د یوې ټیټې طبقې له شخص سره دې واده وکړي.

له دې امله هغوی اړتیا درلوده چې هڅه وکړي چې د فقیرمقام لوړ کړي.

هغوی داسې تیاری ونیو چې فقیرلومړی د امپراتور په خدمت کې د یو ډګرمن په توګه کار پیل کړي. وروسته هغه لوړاو نورهم لوړشو، ځکه چې هر ځل هغوی د هغه د ترفیع ورکړه چټکوله، تر دې چې هغه په چټکۍ سره ډېر لوړ او جنرال شو. په دې وخت کې وزیرانو غوښتل چې ور وړاندې شي او له هغه سره د واده خبره وکړي، خو دا کار سخت و، ځکه چې ډېرو وزیرانو غوښتل چې داسې وکړي، او ډېرو د هغه له پاره د ترفیع د ترلاسه کولو په برخه کې هڅه کړې وه. (له دې امله، هغه ونشول کولی چې له هېڅ یو سره هم په واده جوړشي.) د دې ترڅنګه، هغه نشول کولی چې د سوداګر له امله هم له هغوی سره په واده جوړشي، ځکه هغه لا له وختـه څرګنده کړې وه چې د هغه لور باید له هغه سره واده شي.

یو وخت چې فقیرجنرال شو، نوربریالیتوب یې هم ترلاسه کړ. امپراتور هغه جنګونو ته ولېږه، او هغه هرځل فاتح راوګرځېد.

نو امپراتور نوره ترفیع هم ورکړه، په دوامداره توګه لوړه او لوړه، او هغه تل ډېر بریالی وه.

بیا امپراتور مړ شو. ټول رعیت پرېکړه وکړه چې فقیربايد نوی امپراتور شي. کله چې وزیران سره جرګه شول، هغوی ټول پر دې سره سلا شول چې هغه دې امپراتور شي.

په دې توګه هغه سړی چې پخوا فقیر وه اوس امپراتور شو. هغه جګړې وکړې او ډېر بریمن شو ، او ډېرې ځمکې يې فتحه کړې. هغه نورې جګړې وکړې، او تل بریالی راستون شو، چې په دوامداره توګه يې بریالیتوبونه ترلاسه کول، تر هغه چې ټولو نورو پاچاهیو پرېکړه وکړه چې هغوی به په خپله خوښه د هغه واکمنۍ او حکمونو ته غاړه ږدي. ځکه چې هغوی د هغه لوی بری ولید، چې هغه د نړۍ ټوله ښکلا او هرې ښې طالع درلودې. له دې امله ټول پاچایان سره جرګه شول او پرېکړه يې وکړه چې هغه به د ټولې ځمکې امپراتور وي، او هغوی هغه ته یو په سرو زرو لیکلی سند ورکړ.

امپراتور (هغه چې فقیر وه او پر ټوله نړۍ امپراتور شو) اوس نه غوښتل چې له سوداګر سره د واده تړون وکړي، ځکه چې له یوه امپراتور سره نه ښايي چې له یوه سوداګر سره واده وکړي. البته، د هغه ښځې ملکې ،د سوداګر له پرېښودلو سره مخالفت وکړ. (یعنې هغه د سوداګر په خوا ودرېده ځکه چې هغه د هغې له پاره خپل ژوند په خطر کې اچولی و، او داسې نور) او امپراتور ولیدل چې هغه نشوای کولی چې د سوداګر له پاره بل

واده وکړي، په تېره بیا له دې امله چې د هغه ښځې په کلکه سره د سوداګرملاتړ کاوه.

په دې توګه هغه د سوداګر په وړاندې د پلانونو طرحه کول پیل کړل. د هغه لومړی حرکت دا وه چې هغه بې شتو کړي. هغه دا ټول پلانونه داسې ترسره کول لکه هېڅ چې د هغه له خوا څخه نه وي، او هغه په دوامداره توګه داسې ترتیبات نیول چې هغه خراب کړي. یو امپراتور بې له شکه دا توان لري.هغه په دوامداره توګه د سوداګر له پاره تاوانونه، او په سوداګرۍ کې ماتې ورواړول، تر هغه چې هغه بې شتو، یو پوره فقیر، شو.

هغې، ملکې په دوامداره توګه د سوداګرملاتړ کاوه. امپراتور پوه شو چې تر هغه پورې چې زوی ژوندی وي، (یعنې د سوداګر زوی) دا به ناشونې وي چې له بل چا سره دې واده وشي. نو هغه داسې هڅې پیل کړې چې د سوداګر زوی له منځه وبسي. هغه یو پلان طرحه کړ چې له هغه نه ځان خلاص کړي، د دروغو تورونه یې ولګول، او قاضیان یې مقرر کړل چې قضیه وچلوي. قاضیان پوه شول چې امپراتورغواړي چې ځوان یوې ډډې ته کړي، نو هغوی هغه ته داسې سزا واوروله چې هغه په یوه بوجۍ کې بند او په سیند لاهو شي.

ملکه له دې امله په زړه کې ډېره غمجنه وه خو تر دې پورې چې ان ملکې هم نه شوی کولی چې د امپراتور مخالفت وکړي.

ملکه هغوسړیوته چې وظیفه ورکول شوې وه چې ځوان سیند ته ورواچوي ،ورغله. هغه د هغوی په پښو کې پرېوته، ډېرعذرونه یې کول چې د هغې له پاره دې هغوی هغه ته اجازه ورکړي چې لاړ شي. تر هرڅه ایسته، ولې هغه د دې وړ ګرځول شوی چې ودې وژل شي؟ هغې غوښتنه وکړه چې هغوی دې یو بل بندي چې په مرګ محکوم شوی وي، واخلي، او سیند ته دې یې واچوي، او ځوان دې وژغوري.

د هغې هڅو نتیجه ورکړه او هغوی هغې ته قسم یاد کړ چې هغوی به هغه ژغوري او هغوی همداسې وکړل. هغوی بل سړی راونیو او سیند ته یې واچاوه، او هغوی د سوداګر زوی ته اجازه ورکړه چې لاړ شي. هغوی هغه ته وویل، «ځه! ځه!» او هغه هم په خپله مخه لاړ.

ځوان لا د وخته پوخ وه، نو هغه په خپله مخه ولاړ. مخکې له دې، یعنې مخکې له دې چې ځوان لاړ شي، ملکې خپله لور ځان ته ورو غوښته. هغېوویل، «زما لورې، ته باید پو هه شې چې دغه د سوداګر زوی په تقدیر کې ستا د ژوند ملګری دی”.

هغې بیا خپلې لور ته ټوله هغه کیسه وکړه چې پرې تېره شوې وه. «سوداګر خپل ارام او خوښي زما له پاره قربان کړل او په اوو ځایونو کې (یعنې په اوه قسمه اوبو کې) له ما سره یو ځای وه، او هر ځل ما په خدای قسم یاد کړی دی چې زه به له هغه نه هېڅ داسې ښه چې زه یې لرم نه ایساروم، او دغه اوه ځایونه (کنده، مذهبي حمام، او د اوبو اوه نور ډولونه(مې د شاهدانو په

توګه نیولي دي. په دې توګه، ته زما ټول ښه، بخت، او بریالیتوب یې. بې له شکه چې ته د هغه د زوی یې او د هغه زوی ستا د ژوند ملګری دی خو ستا پلار د خپل غرورله امله غواړي چې هغه بې له کوم دلیله ووژني. ما لا د وخته یوه هڅه کړې چې هغه وژغورم او په بري سره مې هغوی دې ته تیار کړي چې هغه بچ کړي. له دې امله ته باید پوهه شې چې هغه ستا د ژوند ملګری دی او ته باید په نړۍ کې له هېڅ بل سړي سره د واده له پاره موافقه ونه کړې.»

نجلۍ د خپلې مور خبرې ومنلې، ځکه چې هغه هم له خدای څخه وېرېده.هغې خپلې مور ته ځواب ورکړ چې هغه به په یقین سره د هغې په خبرو عمل کوي.

نجلۍ بیا لاړه او د سوداګر زوی ته یې چې لا په محبس کې وه یو لیک واستاوه. هغې ولیکل چې هغه د هغه په خوا ولاړه ده او دا چې هغه د هغې د ژوند ملګری دی. هغې هغه ته د نقشې یوه برخه ورولېږله چې ټول هغه ځایونه پرې رسم شوي ول چې د هغې مور په کې د هغه له پلار سره پټه شوې وه، چې هغه اوه شاهدان ول: کنده، مذهبي حمام، او نور ځایونه. په هغې باندې هغې د یوې کندې، یو مذهبي حمام، او د اوبو د نورو ځایونو انځورونه کښلي ول. هغې هغه ته ډېر سخت اخطار ورکړ چې هغه باید ډېر ،ډېر پام وکړي چې دغه یادښت له ځان سره وساتي. بیا هغې د لیک په پای کې په خپل نامه لاسلیک وکړ.

تر دې وروسته، همداسې پېښ شول: مسؤل شخص د هغه پرځای بل کس راوست او د سوداګر زوی ته يې اجازه ورکړه چې لاړ شي، او هغه په خپله مخه لاړ.

هغه لاړ او لاړ تر دې چې سيند ته ورسېد، هلته هغه په يوه کشتۍ کې سپور شو او په سيند ورګډ شو. يو قوي توپاني باد راوالوت، او کشتۍ يې يو دښتي ساحل ته واېسته. باد دومره قوي وه چې په زور سره يې کشتۍ ماته شوه ،خو مساپر ژوندي پاتې شول، او وچې ځمکې ته ورسېدل. هلته يوه دښته وه، نو د کشتۍ خلک د خوړو په لټون پسې ووتل؛ هر يو د خوړو له پاره د څه په موندلو پسې شو.

له هغه ځای نه کشتۍ نه تېرېدې، ځکه هغه يوه دښتي سيمه وه. له دې امله ،هغوی داسې تمه نشوی کولی چې بله کشتۍ دې راشي او هغوی دې کورونو ته ورسوي. هغوی دښتې ته لاړل چې خواړه ولټوي. په دې توګه هغوی تيت او سره بېل شول.

ځوان سړی په دښته ورننوت، لاړ او پسې لاړ، تر هغه چې له ساحل څخه ډېر ليرې شو. کله چې هغه پرېکړه وکړه چې بېرته راوګرځي، نه يې شول کولی چې دا کار وکړي. څومره چې هغه ډېره هڅه کوله چې بېرته راوګرځي، هومره ليرې کېده، تر هغه چې هغه پوه شو چې هغه نشي کولی چې بېرته ستون شي. له دې امله، هغه په دښته کې وړاندې او پسې وړاندې لاړ. هغه يوه لينده درلوده چې خپل ځان پرې په دښته کې د وحشي حيواناتو په وړاندې له خطر څخه وژغوري.

چېرې چې هغه لاړ، ويې کولی شوی چې د خوراک له پاره يو څه ومومي.

هغه لاړ او پسې لاړ تر دې چې له دښتې څخه ووت، او يو ځای ته ورسېد.هلته يوتش ځای وه چې اوبه په کې وې او خواوشا ترې مېوه لرونکې ونې تاوې وې. هغه مېوه وخوړه او اوبه يې وڅښلې.

هغه پرېکړه چې هغه به په دې ځای کې پاتې شي او تر هغه چې ژوندی ويهلته به پاتې شي. هغه پوه شو چې د هغه له پاره به سخته وي چې ښاري ژوند ته بېرته وروګرځي او څوک پوهېږي چې که هغه دا ځای پرېږدي آيا هغه به د دې په څېر بل کوم ښه ځای پيدا کړي؟ له دې امله هغه پرېکړه وکړه چې هم هلته پاتې شي او خپل پاتې عمرپه هغه ځای کې تېر کړي.

هغه دغه ځای ډېر ګټور وموند، مېوې به يې خوړې او اوبه به يې څښلې.ځينې وختونه به هغه بهر وتلو او د خپلې ليندې په واسطه به يې يو سوی يا هوسۍ وويشت، او غوښه به يې وخوړه. هغه به کبان هم نيول ځکه چې هلته په هغو اوبو کې ډېر ښه کبان ول. له دې امله هغه فکر وکړ چې دا به د هغه له پاره ډېره ښه وي چې هغه د خپل پاتې عمر له پاره هلته پاتې شي.

امپراتور وروسته ترهغه چې د سوداګر زوی يې په سزا ورساوه، او له هغه څخه بېکاره شو (ځکه امپراتور فکر کاوه چې په ځوان سړي باندې په ريښتيا سره فيصله شوې او عملي

شوي ده، او هغه نور په دنیا کې نشته)، اوس کولی شوای چې د خپلې لور د واده ترون وکړي. له دې امله له بېلابېلو پاچایانو سره د هغې له پاره د یوه انډول د پیدا کولو خبرې پیل شوې.

امپراتور د خپلې لور له پاره یوه ځانګړې مانۍ جوړه کړه چې هغه هلته اوسېده. هغې د اشرافو لوڼې د خپلو مجلسونو له پاره ورغوښتلې، او هلته اوسېده. هغې به د موسیقۍ آلې غږولې او په ورته ساعت تېریو کې به چې دود وه، بوخته وه.

کله به چې هغې ته د یوې جوړې وړاندیز وشو، هغې به تل داسې ځواب ورکاوه چې ټولې خبرې (چې د جوړې په هکله وې) به یې رد کړې، او ویل به یې چې هغه کس چې غواړي له دې سره واده وکړي هغه دې په خپله ورشي. هغه د سندرو ویلو په هنر(یعنې په ښې پوهې سره د ښایسته سندرو د ترنم کولو مهارت) کې ډېره رسېدلې وه. هغې د ماهرو صنعتګرو په واسطه یو داسې ځای برابر کړ چې هغوی (د هغې غوښتونکیو) کولیشوای هلته ورشي. د هغې غوښتونکی به هغې ته مخامخ هلته ودرېد او خپلېسندرې به یې وویلې چې په هغې کې به د مینې نظمونه، لکه داسې عشقي لغتونه چې یو څوک یې په مینه کې خپلې معشوقې ته بولي، شامل ول.

پاچایان به راتلل چې هغه تشویق کړي. هغوی به هغه ځای ته تلل او هر یو به خپل نظم لوست. نجلۍ به د هغوی له جملې څخه ځینې کسانو ته د خپلو سهیلیو له لارې په یوعشقي نظم سره ځواب ورکاوه. نورو ته به، چې هغې به ډېر خوښول، هغې په

خپله ځواب ورکاوه. هغې به خپل غږ په سندره کې اوچت کړ او په عشقي الفاظو به يې ځواب ورکړ. له هغو کسانو سره به چې د هغې به ډېرخوښ شول هغې پخپله ليدل، چې مخ به يې ورته ښوده، او په شعرونو اوعاطفې سره به يې ځواب ورکاوه. البته، په پای کې به هغې ټولو ته ويل، «خو پرتاسو اوبه نه دي اوښتي.» هيڅوک نه پوهېده چې د هغې هدف څه دی.

هرکله به چې هغې خپل مخ وښود، خلک به د هغې د سخت حسن په ليدلو سره پر ځمکه پرېوتل. ځينې به ناروغ او کمزوري شول. نور به د هغې د سخت اوعجب حسن په سبب د رامنځته شوې ناروغۍ له امله بې سده شول.له دې سره سره چې خلک بې سده او کمزوري کېدل، پاچايان به لا هم راتلل او له هغې سره به يې مينه څرګندوله، خو په پای کې به هغې هغوی ټولو ته سره ورته ځواب ورکاوه.

په ورته وخت کې، د سوداګر زوی هلته په هماغه ځای کې پاتې شو، او د ځان له پاره يې يو ځای جوړ کړ چې په کې واوسېږي. هغه هلته استوګن شو، هغه به هم موسيقي غږوله. هغه د سندرو په هنرکې مهارت درلود. هغه داسې لرګي انتخاب کړل چې د موسيقۍ آلې ترې جوړېدې او دغه ډول آلې يې په خپله جوړې کړې. د حيواناتو له رګونو څخه يې ورته تارونه جوړ کړل. په دې توګه، هغه وکولی شول چې ځان ته يې وغږوي.

د سوداګر زوی هغه يادښت چې د امپراتور لورهغه وخت ورلېږلی وه چې دی په زندان کې و او ده ساتلی و، واخست او

خپلې آلې به يې غږولې. هغهبه ټول هغه څه چې هغه ته پېښ شوي ول، لکه دا چې څنګه د هغه پلار

يو سوداګر وه او داسې نور او دا چې څنګه هغه ايسته غورځول شوی وه ،وريادول.

هغه لاړ او يادښت يې واخيست او په يوه ونه باندې يې نښه وکړه. هلته، په ونه کې دننه، هغه يو ځای جوړ کړ، او يادښت يې په کې پټ کړ.

وروسته هغه د څه وخت له پاره هلته وه، يوه ورځ، داسې يو سخت باد راوالوت چې د هغه ځای ونې يې په بل مخ واړولې. هغه نشوی کولی چې هغه ونه وپېژني چې هغه په کې يادښت پټ کړی وه. تر هغه وخته پورې چې ونې ولاړې وې هغه کولی شوی چې خپله نښه وپېژني، خو اوس چې ونې لوېدلې وې، دا ونه له ډېرو نورو هغو سره چې لوېدلې وې ګډه شوې وه ،او هغه د هغې ځانګړې ونې د پېژندلو هېڅ لاره نه درلوده. د هغه له پاره ناشونې وه چې ټولې سره بېلې کړي او هغه يادښت ومومي، ځکه چې هلته ډېرې زياتې ونې وې. له دې امله هغه وژړل او ډېر غمجن شو.

د سوداګر زوی پوه شو چې که هغه هلته پاتې شي ښکاره خبره ده چې لېونی به شي، ځکه چې هغه يو ډېرلوی غم ليدلی وه. هغه پرېکړه وکړه چې بايد له دغه ځای څخه لاړشي. پروا نه کوي چې که هرڅه ورپېښ شي ،خو هغه بايد دغه ځای پرېږدي. که

هغه داسې کار ونه کړي، هغه به د خپل ژور خفګان له امله له خطر سره مخامخ شي.

نو هغه يو څه غوښه او مېوه په يوه کڅوړه کې واچول، او په نامعلوم لوري وخوځېد. هغه په هغه ځای کې نښې ولګولې چې هغه پرېښود. هغه تر هغه لاړ چې يو استوګنځي ته ورسېد. هغه پوښتنه وکړه، «دا کومه ځمکه ده؟"او هغوی ځواب ورکړ. هغه پوښتنه وکړه چې آيا هغوی کله هم د نړۍ د امپراتور په هکله اورېدلي دي. هغوی ځواب ورکړ «هو». هغه پوښتنه وکړه چې آيا هغوی د هغه د لور، عظيمې ښکلا په هکله کله اورېدلي دي. هغوی ځواب ورکړ، «هو، خو ناشونې ده چې څوک دې واده ورسره وکړي"،(ځکه چې هغه هره مرکه ردوي).هغه، د دې ټکي په پام کې نيولو سرهچې هغه به ونشي کولی چې هغه ځای ته لاړ شي، يوه پرېکړه وکړه. هغه دهغه وطن پاچا ته ورغی، او خپل زړه يې ورته تش کړ. هغه پاچا ته وويل چې هغه د هغې ريښتنی د ژوند ملګری دی، او د ده له امله، هغه له بل چا سره واده نه کوي. دا چې هغه نشي کولی چې هلته لاړ شي، هغه به پاچا ته ټولې هغه نښې ورکړي چې هغه يې لري، هغه اوه اوبه دي چې هغې ښودلي دي. هغه پوښتنه وکړه چې پاچا دې هلته لاړ شي او له هغې سره دې کوژده وکړي، او دا چې پاچا دې هغه ته د دغو معلوماتو د ورکولو اجوره ورکړي.پاچا پوه شو چې هغه ريښتيا وايي، ځکه دا ناشونې ده چې داسې کيسه دې جوړه شي، او په دې نظرباندې هغه خوشحاله شو. هغه سوچ

وکړچې هغه له هغې خوا نه شهزادګۍ له ځان سره راولي، خو ځوان لا هم دلته وي، نودا به ښه نتیجه ورنه کړي. آیا باید ویې وژني؟ هغه دومره زړه نه درلود چې داسې کار وکړي، ځکه ویل یې چې ولې باید هغه د دې له امله ووژل شي چې ده ته یې یو خدمت کړی دی؟ له دې امله، هغه پرېکړه وکړه چې د سوداګر زوی له دغه ځای نه دوه سوه میله لیرې وشړي.

هلک په دې کار ډېر خپه شو، ځکه چې هغه د پاچا له پاره د یو خدمت په ترسره کولو وشړل شو، نو هغه بل پاچا ته لاړ او کیسه یې ورته وکړه.

(هغه، ځوان سړی، د سوداګر زوی، دا چې هغه لومړني پاچا د هغه د شړلو له امله په قهر کړ، بل پاچا ته لاړ او ټوله کیسه یې ورته له ټولو نښو سره وکړه، چې هغه بل باید بیره وکړي چې له ښکلا سره واده وکړي.) هغه ټولې نښې دویم پاچا ته وویلې، او هم یې یوه بله نښه پرې ور اضافه کړه. هغه پاچا ته وویل چې هغه باید بیره وکړي او په چټکۍ سره کار پیل کړي، څو په لومړني پاچا ورمخکې شي او ځان هلته ژر ورسوي خو که هلته ژر هم ونه رسېږي هغه بیا هم له لومړني څخه یوه نښه ډېره لري.

دویم پاچا هم د لومړني هغه په څېر مفکوره درلوده (یعنې چې که ځوان هلته وي دا به د ده له پاره ښه نه وي). هغه هم هغه دوه سوه میله نورهم لیرې وشاړه. هغه بیا ډېرخپه شو نو هغه یو

درېیم پاچا ته لاړ. هغه ته یې هم لکه د نورو په څېرتوله کیسه تېره کړه او درېیم ته هغه نورې نښې، ډېرېښې نښې هم ورکړې.

لومړني پاچا په چټکۍ سره سفر پیل کړ او هغه ځای ته لاړ چې د امپراتور ښکلې لور په کې وه. هغه یوه سندره کمپوز کړه، او په مهارت سره یې ټول هغه ځایونه په کې یاد کړل چې شاهدان نیول شوي ول (چې هغه اوه ډوله اوبه وې، او هغه غټې نښې وې چې هغې د واده له پاره په یوه سړي کې لټولې)، خو د سندرو د قواعدو په اساس هغه د ځایونو په هکله له هغه څه نه چې په کیسه کې ریښتیا پېښ شوي ول په یوه بېل ترتیب سره وغږېد. هغه د سندرې د فورم په پام کې نیولو سره په دې ډول وغږېد. پاچا هغه ځای ته راغی چې د هغو کسانو له پاره برابر شوی وه چې هغه یې بدرګه کوله او خپل غزل یې ولوست.

کله چې د امپراتور لور د دغو ځایونو، چې اوه ډوله اوبه وې، ذکر واورېد ډېره حیرانه شوه. هغې یقین وکړ چې دا د هغې په تقدیر کې لیکل شوی د ژوند ملګری دی. البته، هغې یو څه ناباورې درلوده ځکه د ځایونو نومونه په صحیح ترتیب سره یاد شوي نه ول، خو هغې فکر کاوه چې ښایي هغه ترتیب د شعري هنر په پام کې نیولو سره بدل کړی وي، نو پرېکړه یې وکړه چې دا به هم هغه شخص وي. هغې هغه ته ولیکل چې هغې خپل ځان د هغه له پاره په نامه کړ. هرې خوا ته خوښي او خوشحالي شوه ځکه چې لویې ښکلا خپله جوړه ومونده. ډېر ژر د واده له پاره تیاری ونیول شو.

په همدې وخت کې هغه بل راورسېد (یعنې هغه بل پاچا چې ځوان هغه ته هم ټولې نښې ورښودلې وې، او یوه بله یې هم ورښودلې وه) او هغه بل هم هلته (د هغې ماڼۍ ته(ځان ور ورساوه. هغه ته وویل شول چې هغې لا دوختته له یو کس سره د واده کولو له پاره موافقه کړې ده، خو هغه د دې خبرې پروا ونه کړه. هغه وویل چې هغه داسې څه لري چې هغې ته یې ووایي په حالاتو باندې به اغېزه وکړي. هغه ځان هغې ته ور ورساوه او خپل شعر یې ولوست، اوس نو ټول ځایونه په صحیح ترتیب سره یاد شول او یوه بله نښه هم په کې زیاته شوه.

هغې وپوښتل، «نو لومړنی هغه په دا هرڅه ځنګه پوهېده؟» که هغه ریښتیا ویل (چې ځوان سړي لومړني هغه ته ویلي دي) دا به خامخا د هغه له پاره ښه نه وه، نو هغه وویل چې هغه نه پوهېږي. هغې ته دا حالت ډېرګنګس کوونکی شو او ډېره سربداله شوه، ځکه چې لومړني هغه هم ټول ځایونه یاد کړي ول. له هغې سره پوښتنه دا وه چې خلک ځنګه کولی شي چې په دې ټولو نښو باندې وپوهېږي؟

خو چې ویې لیدل چې دویم پاچا نښې په ترتیب سره یادې کړې او دا چې یوه نښه یې اضافه ورکړه، نو دا ورته منطقي ښکاره شوه چې یره دویم پاچا د هغې ریښتنی د ژوند ملګری دی. دا ورته شونې ښکاره شوه چې ښايي لومړني هغه دغه ځایونه د دې له پاره یاد کړي وي چې د نظم د کمپوزهنر یې ذهن ته وروستي وي، خوهغې پرېکړه وکړه چې هېڅ به نه کوي. (یعنې

هغې نشول کولی چې د کوم کار د کولو پرېکړه وکړي، نو هغه چوپ شوه او دا يې رد کړه چې له کوم چا سره دې واده وکړي).

ځوان سړی، يعنې د سوداګر زوی، هغه وخت چې دويم پاچا ليرې وشاړه ،بيا ډېر زيات خپه شو. هغه يو درېيم پاچا ته لاړ او ټوله کيسه يې ورته وکړه ،او نورې نښې، ډېرې قانع کوونکې نښې يې هم ورته ورکړې. او درېيم ته ،هغه خپل ټول زړه تش کړ، ورته ويې ويل چې له هغه سره يو يادښت وه چې په هغه باندې دغه ټول ځايونه (يعنې اوه ډوله اوبه) رسم شوي ول. هغه پاچا ته وويل چې ټول دغه ځايونه د يو کاغذ پرمخ رسم کړي او هغې ته يې ور وړي.

درېيم پاچا هم ځوان سړی له هغه ځای څخه دوه سوه ميله نور هم ليرې وشاړه، او درېيم پاچا هم هلته وروځغاست. هلته په رسېدلو سره، هغه ته وويل شول چې هغه نور دوه (دوه پاچايان) لا پخوا هلته رسېدلي دي. هغه وويل چې هغه بيا هم غواړي چې خپله هڅه وکړي، ځکه هغه داسې څه لري چې حالات به ببخي بدل کړي. خلک نه پوهېدل چې هغې ولې دغه پاچايان تر نورو ډېر غوښتل.

درېيم پاچا (د هغې مانۍ ته(راورسېد او خپل نظم يې له ډېرو روښانه نښو سره، له لومړنيو دوو ښه، ولوست. بيا هغه هغې ته هغه يادښت وښود چې ټول ځايونه پرې رسم شوي ول (چې هغه په خپله رسم کړي ول).

هغې ټکان وخوړ، خوځه يې نشول کولی، ځکه چې د لومړنې هغه په ليدلو سره هم هغې فکر کړی وه چې هم هغه به وي، او بيا هغه ته ورته د دويم په هکله هم. له دې امله، هغې وويل چې هغه به تر هغه وخته پورې باور ونه کړي چې کوم څوک هغې ته اصلي يادښت راوړي.

په ورته وخت کې ځوان سړي فکر وکړ چې هغه به څومره نور ليرې ليږل کيږي؟ له دې امله هغه فکر وکړ چې هغه به په خپله هلته (د امپراتور لور ته) ورشي. ښايي چې هغه کوم څه وکړي. نو هغه تلو تلو تر هغه چې بالاخره هلته ورسېد. هغه وويل چې هغه کوم څه لري چې په ويلو سره به يې وضعه بېخي بدله شي او هغه راغی او خپل غزل يې ولوست. هغه نورې نښې، ډېرې قانع کوونکې نښې هم وښودې. هغه هغې ته ښوونځي ته په ګډه سره د هغوی د تللو او ورته نورې نښې وويلې. هغه هغې ته هرڅه وويل يعنې دا چې څنګه هغه نور پاچايان ليږلي او څنګه هغه يادښت په يوه ونه کې پټ کړی وه، او نور هرڅه چې هغه ته پېښ شول.

خو هغې د دې ټولو هېڅ پروا ونه کړه. لومړنيو درې پاچايانو هم د يادښت د نه لرلو له امله خپل معذرتونه وړاندې کړي ول او دا چې هغه دې وپېژندل شي دا هم په څرګنده شونې نه وه، ځکه چې هغه ډېر پخوا تللی وه. هغې رد کړه چې د ټولو نښو په هکله دې د څه پروا وکړي تر هغه چې دی هغه اصل يادښت راوړي چې هغې په خپل لاس ورته ليکلی وه. هغې مخکې هم داسې

فکر کړی وه چې لومړنی هغه په یقین سره اصل سړی وه، او په ورته ډول هغه نور پاچایان. له دې امله، هغې نورې نښې یا مثالونه نه غوښتل.

ځوان سړي پرېکړه وکړه چې هغه نشي کولی چې هلته ایسار شي (یعنې

نشي کولی چې تر اوږدې مودې هلته پاتې شي ځکه چې که معلومه شيچې هغه دلته دی امپراتور به یې ووژني). له دې امله، هغه پرېکړه وکړه چې بېرته په دښته کې خپل ځای ته چې پخوا په کې وه، ستون شي، او خپل پاتې ژوند هلته تېر کړي. هغه تلو تلو چې دې دښتې ته راشي، او بالاخره هغه هلته ورسېد.

په دې موده کې ډېر کالونه تېر شول. ځوان سړي پرېکړه وکړه چې هغه به په دښته کې واوسېږي او خپل عمر به هلته تېر کړي. هغه په دې نړۍ کې د یو انسان د ټول ژوند په هکله فکر کړی وه او دې نتیجې ته رسېدلی وه چې د هغه له پاره به غوره وي چې خپل پاتې ژوند په دښته کې تېر کړي.

هغه هلته اوسېده او د پخوا په څېر یې مېوه او داسې نور شیان خوړل.

په ورته وخت کې، هلته یو سمندري غل وه. هغه اورېدلي ول چې داسې یوه ښکلې ښځه موجوده ده، او داسې فکر یې وکړ چې هغه بندي کړي. هغه پخپله له هغې سره څه نشول کولی، ځکه چې هغه خصي وه، خو هغه فکر وکړچې که ویې تښتوي

کولی شي چې په یو پاچا باندې یې د ډېرو زیاتو پیسو په مقابل کې خرڅه کړي. هغه د عمل له پاره په یوپلان باندې کار پیل کړ.

اوس یو سمندري غل د خپل سر په هکله فکر نه کوي. که هغه بریالی کیږي، بریالی کیږي به، او که نه، نه، او هغه څه پروا کوي، ځکه چې هغه لکه د نورو سمندري غلو په څېرد بل چا خبرې ته غوږ نه ږدي.

سمندري غل لاړاو یوه زیاته اندازه سودا یې واخیسته، چې په فوق العاده توګه ډېره وه. هغه همدارنګه د سرو زرو مرغان هم جوړ کړل. مرغان په داسې هنر سره جوړ شوي ول چې اصلا داسې ښکارېدل لکه ژوندي چې وي، هغه داسې ښکارېدل فقط لکه د ریښتیانو مرغان. هغه همدارنګه د سرو زرو دانه خورۍ جوړې کړې، چې په هغو باندې به مرغان ودرېدل.مرغانو کولی شوی چې په دانه خوریو باندې بې له دې چې دانه خورۍ ماتې شي، که څه هم چې مرغان به ډېرغټ ول، ودرېږي.

همدارنګه په داسې طریقه کار کړی وه چې مرغان په کې داسېښکارېدل لکه چې سندرې وایي. یوه به خپله ژبه ټرقوله، یوه به حیکحیک کول، او یوه به سندرې ویلې. دا ټول په چلونو سره کېدل: سړي به د مرغانو ترشا په کشتۍ باندې په یوه کوټه کې ناست ول، او هرڅه به دغو سړیو کول، خو دا داسې ښکارېدل لکه هر څه چې پخپله مرغان کوي، ځکه چې هغه په

نه لیدل کېدونکو تارونو باندې سره نښلول شوي ول، او سړي به فکر کاوه چې دا هر څه پخپله مرغان کوي.

په داسې حال کې چې دا هرڅه ورسره ول، سمندري غل هغې ځمکې ته ورسېد چې د امپراتور لور په کې وه. کله چې غل هغه ښار ته راغی چې هغه په کې وه، هغه خپله کشتۍ د لنګر ځای ته وربرابره کړه او لنګر یې واچاوه. هغه خپل ځان د یوه لوی سوداګر په توګه ښکاره کړاو خلک راغلل چې هر ډول ظریف توکي واخلي. هغه له درې میاشتو څخه هم ډېرهلته پاتې شو په داسې حال کې چې خلکو هغه ښایسته شیان چې له هغه نه یې اخیستې ول کورونو ته وړل.

د امپراتور لورهم غوښتل چې له هغه څخه څه واخلي، او هغې یو پیغام ورولیږه، چې په کې یې له هغه څخه غوښتنه کړې وه چې خپل شیان هغې ته ورووړي. هغه په یو پیغام سره ځواب ورکړ چې هغه اړتیا نه لري چې خپل د خرڅانه توکي د پېرودونکي کور ته، ان که د امپراتور لور هم وي ،ورووړي. هرڅوک چې د هغه شیان غواړي باید هغه ته راشي. یو سوداګر مجبورنه دی چې بل ډول کار وکړي.

د امپراتور لور پرېکړه وکړه چې هغه ته ورشي. او د هغې دود وه چې، کله به چې هغه د خلکو منځ ته تلله، په خپل مخ باندې به یې یو شال غوړاوه ،چې خلک ونشي کولی چې هغه وګوري، که نه هغوی به بې هوښه شي او د هغې د ښکلا د لیدلو له امله به ناروغ شي.

د امپراتور لور په داسې حال کې چې مخ یې په شال پټ وه، بهر ووتله، او خپلې سهیلۍ یې له ځان سره کړې. د سپاهیانو یوې ډلې د هغې ساتنه کوله.په نوم سوداګرته (چې په اصل کې غل وه) ورغله، د هغه ځینې جنسونهیې واخیستل، او خپله مخه یې ونیوله.

سوداګر وویل، «که ته بیا راشې زه به لا ښایسته شیان چې په ریښتیا سره حیرانوونکي دي در وښیم.» په دې سره هغه کورته ستنه شوه.

ترهغه وروسته هغه بیا راغله، ځینې جنسونه یې واخیستل، او بیا کور ته ستنه شوه. سمندري غل تر څه وخته پورې هلته پاتې شو، او هغه د هغه له لیدلو سره بلده شوه. هغه به هغه ته ډېره راتلله.

بیا یوه ورځ هغه سوداګر ته راغله او هغه لاړ او د وړې کوټې لوري ته ور یې پرانست چې د سرو زرو مرغان او داسې نور شیان په کې ول. هغې وکولی شول چې هغوی وګوري، اوهغه یوه حیرانوونکې ننداره وه. نورو خلکو چې له هغې سره ول هم غوښتل چې وړې کوټې ته راشي.

هغه وویل، «نه نه، زه دا له تا پرته بل چا ته نه ښیم ځکه ته د امپراتور لور یې، که نه زه نه غواړم چې نورو ته یې ښېخي وښیم».

هغه دننه یوازې لاړه. هغه هم کوټې ته ورننوت، او له دننه خوا نه یې ورکولپ کړ. بیا هغه یو خام کار وکړ، هغه له هغې څخه کالي واېستل او په یوه بوجۍ کې یې ورتخته کړه.

هغه بیا د خپلو مانوګانو له ډلې څخه یوه ته د هغې کالي وروا‌غوستل، د هغه پرمخ یې شال وروغوړاوه، او بهرته یې ټېل واهه، او ورته ویې ویل «ځه !».

مانو نه پوهېد چې په هغه باندې څه کېږي. سم چې هغه راووت په داسې حال کې چې مخ یې په شال باندې پټ شوی وه، سپاهیان چې نه پوهېدل چې هغه څوک دی په بیړه له هغه سره روان شول. هغوی فکر کاوه چې هغه د امپراتور لور دی.

مانو له ډلې سره هغه لوري ته لاړ چې هغوی ورښوده، او هغه نه پوهېده چې هغه چېرې دی. نو هغه د امپراتور د لور کوټې ته راغی. کله چې دهغه مخ لوڅ کړای شو هغوی ولیدل چې هغه یو مانو دی! هلته یوه لویهغوغا جوړه شوه، او د مانو مخ په څپېړو شین شو، او بهر ته وغورځول شو. هغه ملامت نه وه ځکه چې هغه د دې شیانو په هکله هېڅ نه پوهېده.سمندري غل چې د امپراتور لور یې نیولې وه پوهېده چې هغه به خامخا تعقیبېږي. هغه کشتۍ پرېښوده او خپل ځان او هغه یې په یوه کنده کې چې د باران له اوبو ډکه وه، پټ کړل تر هغه چې بلوا پای ته ورسېده. هغه خپلو مانوګانو ته امر وکړ چې لنګر پرې کړي او په چټکۍ سره دغه ځای پرېږدي، ځکه چې بې له شکه چې هغوی به تعقیب شي. په یقین سره چې هغوی به په کشتۍ

باندې ډزې ونه کړي، ځکه داسې به وګڼل شي چې د امپراتور لور په کشتۍ کې ده. هغه وويل، «بلکې هغوی به تاسو تعقيب کړي، له دې امله تاسو بايد په چټکۍ سره دغه ځای پرېږدئ!، او که هغوی تاسو ونيسي، نو څه؟». هغوی لکه د نورو غلو د خپلوځانونو هېڅ پروا ونه کړه (هغوی هېڅ نه اورېدل.)

پېښه داسې وشوه لکه چې وړاندوينه يې شوې وه. يوه لويه غوغا جوړه شوه او په چټکۍ سره هغوی تعقيب شول، خو هغوی شهزادګۍ هلته پيدا نه کړه.سمندري غله خپل ځان له هغې سره يو ځای هلته د باران د اوبو په يوه کنده کې پټ کړ او هغوی هلته پاتې شول.

سمندري غله هغه وګواښله چې چيغې ونه وهي او خلک يې اواز وانه وري.هغه هغې ته وويل، «ما خپل ژوند ستا له پاره په خطر کې واچاوه چې ودې نيسم، خو که زه تا بېرته له لاسه ورکړم او که ته له ما نه بېرته واخيستل شې، بيا به زما ژوند زما له پاره هېڅ ارزښت ونه لري. له دې امله، څنګه چې ته چيغې ووهې، سملاسي به زه ستا ستونی خفه کړم.هغه سخته وېرېدلې وه (د امپراتور لور چې له غله سره په کنده کې پرته وه د هغه د ګواښ له امله وېرېدلې وه چې چيغې ونه وهي.)

وروسته هغه له هغې سره يو ځای له دغه ځای څخه لاړ او هغه يې يوه ښار ته راوړه. هغوی تلل تر هغه چې داسې يو ځای ته ورسېدل چې هلتهقاتل پوه شو چې خلک د هغه لټه کوي. هغه

بیا خپل ځان له هغې سره یوځای، دا ځل په یو مذهبي حمام کې پټ کړ.

وروسته هغه دا ځای هم پرېښود او یو بل ځای ته راغی، او هلته هم هغه له هغې سره په یو بل ډول اوبو کې پټ شو. په دې توګه هغه هر ځل له هغې سره په یو بل ډول اوبو کې پټېده، تر دې چې هغه له هغې سره په اوو ډوله داسې اوبو کې پټ شو چې سوداګر د هغې له مور سره پټ شوی وه، چې اوه شاهدان او داسې نور هم له هغو ځخه تشکیل شوي ول.

بالاخره، هغه له هغې سره سیند ته راغی. هغه هڅه وکړه چې لږترلږه یوه د کب نیونکي کشتۍ پیدا کړي چې له هغې سره پرې له سیند پورې تېر شي.

هغه یوه کشتۍ وموندله، او د امپراتور لور یې له ځان سره کړه.

هغه پخپله هغې ته اړتیا نه درلوده، ځکه چې هغه خصي و، بلکې غوښتل یې چې په یو پاچا باندې یې خرڅه کړي، او وېره یې لرله چې ښایي کوم څوک هڅه وکړي او له هغه ځخه یې په زور سره واخلي. له دې امله هغه هغې ته د یو ماښو کالي ورواغوستل، چې د یو سړي په بڼه ښکاره شي.

سمندري غله له هغې سره په سیند کې سفر وکړ (یعنې د امپراتور له لور سره، چې اوس به یې مونږ د یو نارینه په توګه یادوو، ځکه چې سمندري غله د هغې جامو ته همداسې تغیر ورکړی وه) بیا یو توپاني باد راغی او کشتۍ یې یو ساحل ته واېسته، او

کشتۍ ماته شوه. هغوی د هماغې دښتې ساحل ته ورسېدل چې ځوان سړی په کې اوسېده. کله چې هغوی هلته راغلل، غله د سفر د لارو په هکله تجربې درلودې او پوه شو چې دا په دښته کې داسې یو ځای دی چې کشتۍ هېڅکله ورته نه دي راغلي. نو هغه پوه شو چې هلته څوک نشته چې دی ترې ووېرېږي، او هغه هغې ته اجازه ورکړه چې خواوشا وګرځي. نو هغه (غل) په دې لاره او هغه (شهزادګۍ) په هغې لاره روان شول چې خواړه ولټوي. هغه له یاغي څخه ډېره لیرې شوه، او یاغي په خپله لاره لاړ.

کله چې هغه پوه شو چې هغه نور د هغه په سیمه کې نه ده، هغه هغې ته‌هغږونه پیل کړل، خو هغې پرېکړه وکړه چې هېڅ ځواب ورنه کړي. هغېله ځان سره فکر وکړ، « زما برخلیک دا دی چې هغه به ما وپلوري. ولې باید زه هغه ته ځواب ورکړم؟ که هغه ما بیا ومومي، زه به ځواب ورکړم چې ما د هغه اواز نه دی اورېدلی، په ځانګړې توګه دا چې هغه نه غواړي چې ما ووژني، ځکه هغه غواړي چې ما خرڅه کړي.» هغې هغه ته ځواب ورنه کړ، او نور هم وړاندې لیرې لاړه. غله هرې خوا ته د هغې لټون وکړ ،خو هغه یې ونه موندله. هغه وګرځېد او بیا یې هم د هغې کومه نښه ونه مونده، او ښایي چې هغه ځناورو وخوړ. نو هغه نوره او نوره هم سرګردانه شوه.

هغې وکولی شول چې خواړه ومومي او تر هغه وړاندې لاړه چې هغه ځای یې وموند چې ځوان سړی (یعنې د سوداګر زوی) په

کې اوسېده. له دې امله چې د هغې وېښتان اوږده شوي ول، د سړیو کالي یې اغوستي ول او ځان یې د یوه ماښو په څېر سمبال کړی وه، هغوی یو بل ونه پېژندل.

سم چې هغه راورسېد، ډېر خوشحال شو چې بل انسان هم هلته راغی. هغه له هغې څخه پوښتنه وکړه، «ته دلته څنګه راغلې؟» هغې ځواب ورکړ ،«زه له یو سوداګر سره په سیند باندې روانه وم، او داسې نور. ته دلته څنګه راغلې؟» هغه هم ځواب ورکړ، «د یو سوداګر له لارې...». دواړه هم هلته سره یو ځای پاتې شول.

وروسته له هغه چې د امپراتور لور له امپراتور څخه واخیستل شوه، ملکې د خپلې لور په له لاسه ورکولو سره سخت ماتم وکړ، اوخپل سر یې پر دېوال واهه. هغې امپراتور ملامتاوه، او ورته ویل یې، «تا د خپل کبر له امله ځوان سړی له لاسه ورکړ، او اوس زمونږ لور ورکه شوه!»

هغې هغه ته ویل، «هغه زمونږ ټوله نېکمرغي او بریالیتوب وه! اوس مونږ هغه له لاسه ورکړه! اوس ما ته څه پاتې شول!» هغې ډېر په سختۍ سره د هغه ملامتولو ته دوام ورکړ.

امپراتورپخپله هم د خپلې لور د له لاسه ورکولو له امله ډېر زیات غمجن شواو سربېره پر دې، ملکې هم ډېرې ستغې سپورې ورته وکړې او سخت یېوکړاوه، او په دې توګه د هغوی ترمنځ سختې شخړې او جنجالونه رامنځته شول. هغې هغه ته ډېرې بدې

خبرې وکړې، او هغه يې ډېر زيات په قهر کړ، تر دې چې هغه پرېکړه وکړه چې هغه له ځانه ليرې کړي. هغه قاضيان وټاکل چې ملکه محاکمه کړي او هغوی د هغې له پاره د تبعيد حکم صادر کړ او په دې توګه هغه تبعيد کړای شوه.

تر دې سملاسي وروسته، امپراتورجګړې ته لاړ او برى يې په برخه نه شو.نو هغه د دې پېره پر يو جنرال ورواچوله: «دا چې تا داسې وکړل، جګړه دې بايلله.» بيا هغه جنرال تبعيد کړ.

تر هغه وروسته هغه بيا جنګ ته لاړاو بيا برياڵی نشواوهغه بيا جنرال تبعيد کړ. په دې توګه يو شمېرجنرالان تبعيد کړای شول.

د رعيت وګړي پوه شول چې هغه يو عجيب او غريب چلند کوي. لومړی هغه ملکه تبعيد کړه، او اوس جنرالان. هغوی (ولس) پرېکړه وکړه چې وضعه بېرته پر خپټ واړوي، هسې چې ملکه بېرته راوغواړي او دی تبعيد کړي.

ملکه کولی شي چې په خاوره واکمني وکړي.

هغوی همداسې وکړل. امپراتور تبعيد کړی شو اوملکه بېرته واک ته ورسول شوه، اوهغې په خاوره باندې واکمني پيل کړه.

ملکې سملاسي يو حکم صادر کړ چې سوداګر او د هغه مېرمن دې (چې امپراتور کمزوري کړي او په فقيرانو باندې اړولي ول) بېرته په خپل حال کړای شي. هغې هغوی خپل حرم ته وروستل.

کله چې امپراتور لیرې بوول کېده، هغه له هغو کسانو څخه چې دی یې بووه غوښتنه وکړه چې خوشې یې کړي. هغه ورته وویل، «زه ستاسو امپراتور وم او بې له شکه چې ما ستاسو له پاره ښه کارونه وکړل. اوس پر ما رحم وکړئ او پرې مې ږدئ چې لاړ شم. زه به په قطعي توګه دېپاچایۍ ته بیا رانشم. تاسو باید له هېڅ څه نه هم ونه وېرېږئ. پرېږدئ چېزه لاړ شم، او زه به دا ځای ترک کړم. پرېږدئ چې لږ ترلږه دا څو کاله چېژوندی یم ازاد وګرځم». هغوی هغه پرېښود او هغه په خپله مخه لاړ. هغه تلو تلو، چې په دې کې څو کالونه تېر شول او امپراتور سرګردان شو، تر دې چې یو سیند ته ور ووت.

یوه باد د هغه کشتۍ په مخه کړه، او هغه هم هغې دښتې ته راغی (چې نور ورته رارسېدلي ول). هغه بالاخره هغه ځای ته راغی چې هغه نور دوه په کې اوسېدل. (هغوی هغه ځوان سړی وه چې د سوداګر زوی وه او د هغه (خپله) ښایسته لور وه، چې اوس یې د سړیو کالي اغوستي ول). هغوی یو بل ونه پېژندل، ځکه چې د امپراتور وېښتان ډېر اوږده شوي ول او له هغه وخت نه چې هغه روان شوی وه ډېر کالونه تېر شوي ول. د هغوی وېښتان هم ډېراوږده شوي ول.

هغوی له هغه نه پوښتنه وکړه، «دلته څنګه راورسېدې؟» هغه ځواب ورکړ، « د یو سوداګر په واسطه».

هغوی هم د هغه پوښتنو ته ورته ځوابونه ورکړل او هغوی درې واړه سره یوځای هلته پاتې شول او د مځکې په څېر یې خوراک

او ځښناک کاوه.هغوی هلته د موسیقۍ آلې غږولې ځکه هغوی ټولو کولی شوی چې ویې غږوي؛ په دې سبب چې هغه یو امپراتور وه، او هغه نورو هم غږولی شوای. اوهغه، ځوان سړی، په هغوی کې تر ټولو کلک وه، ځکه چې هغه ډېره اوږده موده هلته وه. هغه هغوی ته غوښه راوړه او هغوی به خوړه.هغوی داسې لرګي سوزول چې د یوې متمدنې سیمې تر سرو زرو ډېر ظریف ول.

ځوان سړي هڅه وکړه چې هغوی پر دې قانع کړي چې دا د هغوی له پاره یو ډېر ښه ځای دی چې د خپل عمر پاتې موده په کې تېره کړي. د هغو ګټو په نسبت چې خلک یې معمولاً په متمدنو سیمو کې لري غوره دا ده چې سړی دلته پاتې شي او خپل عمر دلته تېر کړي.

هغوی له هغه څخه پوښتنه وکړه، «مخکې تر دې چې ته دلته راشې تا څه‌کټې درلودې چې ته وایې چې دا ځای ښه دی؟»

هغه هغوی ته ځواب ورکړ او هغه څه یې ورته وویل چې هغه ته پېښ شوي ول چې څنګه هغه د یوه نېکمرغه سوداګر زوی وه او داسې نور، او دا چې څنګه هغه بالاخره دغه ځای ته راغی او دا چې څومره ښه وه چې دی د یوسوداګر زوی وه. هغه هرهغه څه درلودل چې اړتیا یې ورته لرله ،او دلته هم هغه هرهغه څه لري چې ورته اړتیا لري. (په دې توګه ځوان سړي هغوی ته هرڅه وویل.) هغه هغوی ته وښوده چې ښه به وي چې که خپل پاتې ژوند په دې ځای کې تېر کړي.

امپراتور پوښتنه وکړه، «آیا کله دې د ځمکې د امپراتور په هکله اوربېدلي دي؟» د سوداګر زوی ځواب ورکړ چې هو اوربېدلي یې دي. بیا هغه له هغه ښځې د ښکلا پوښتنه وکړه، چې آیا د هغې په هکله یې اوربېدلي دي. هغه ځواب ورکړ، «هو.»

ځوان سړي پیل وکړ چې په قهر سره وغړېږي، «هغه قاتل!» لکه یو کس چې بل ته غاښونه چیچي، ځوان سړی د امپراتور په هکله په قهر سره غړېږد ،ځکه چې هغه نه پوهېږد چې امپراتور په خپله له هغه سره خبرې کوي.

امپراتور پوښتنه وکړه، «ولې هغه قاتل دی؟»

هغه ځواب ورکړ، «زه چې اوس دلته یم دا د هغه د ظلم نتیجه ده!»امپراتور پوښتنه وکړه، «هغه څنګه پېښ شول؟»

ځوان سړي فکر وکړچې دلته خو داسې څوک نشته چې دی ترې ووېرېږي ،نو د هغه څه ټوله کیسه یې وکړه چې پرې تېر شوي ول. (په ښکاره خو مخکې هغه یوازې دومره هغوی ته ویلي ول چې هغه د یو سوداګر زوی وه ،خو هغه اصلي کیسه نه وه ویلې.)

امپراتور له هغه ښځه پوښتنه وکړه، «که امپراتور تا ته په لاس درشي، تهبه ترې اوس هم هسې غچ واخلې؟»

دا چې ځوان سړی زړه سواند وه نو ځواب یې ورکړ، «نه. بالکل په معکوس ډول هسې چلند به ورسره وکړم لکه له تا سره مې چې وکړ».

اوس نو امپراتور افسوس او فریاد پیل کړل، «دا امپراتور به اوس څنګه سخت او تریخ عمر ولري!» هغه اورېدلي چې د هغه لور، عظیمه ښکلا ورکه شوې ده، او هغه په خپله تبعید کړای شوی دی.

بیا ځوان سړي په حیرانتیا سره وویل، «دا د هغه د ظلم او کبر له امله ول! هغه هم خپل ځان خراب کړ او هم خپله لور. او زه یې دلته راوغورځولم، دا ټول د هغه له امله وشول.»

نو هغه له هغه (امپراتور له ځوان سړي) څخه پوښتنه وکړه، «که هغه ستا لاس ته درشي، ته به ترې غچ واخلې؟»

هغه ځواب ورکړ، «نه. بالکل په معکوس ډول هسې چلند به ورسره وکړم لکه له تا سره مې چې وکړ.»؟

امپراتوربیا خپل هویت وښود. هغه ځوان ته وویل چې هغه پخپله امپراتور وه، او بیا یې ټول هغه څه وویل چې په هغه باندې تېر شوي ول. ځوان سړی هغه ته ورنژدې شو، ښکل یې کړ او په غېږ کې یې ونیو. او هغې ،یعنې ښکلا، چې هغه هم هلته حاضره وه، او یوازې قیافه یې بدله وه هر هغه څه واورېدل چې هغوی پرې یو له بل سره خبرې کولې.

ځوان سړي خپل عادت جوړ کړی وه چې هره ورځ به تلواو په درې ونو باندې به یې نښې کولې او هلته به یې د یادښت لټون

کاوه. دا چې هلته په زرګونو ونې وې، نو هغه به درې هغه ونې لټولې چې هغه به په نښه کولې ،چې بله ورځ یې بیا ونه لټوي. هغه هره ورځ دا کار کاوه چې ښایي بیا هم هغه یادښت ومومي (هغه یادښت چې هغې هغه ته لیږلی وه او هغه د ونو په منځ کې ورک کړی وه). کله به چې هغه له هغه ځای څخه بېرته راوګرځېد، سترګې به یې له اوښکو ډکې وې، ځکه هغه به چې لټون وکړ او څه به یې ونه موندل، ژړل به یې.

هغوی (یعنې امپراتوراو ښکلا) له هغه څخه پوښتنه وکړه، «ته د ونو په منځ کې څه لټوې؟ او ولې د بېرته راستنېدلو پر وخت ستا په سترګو کې اوښکې وي؟»

نو هغه هغوی ته ټوله کیسه وویله چې څنګه د امپراتور لور، عظیمې ښکلا ،هغه ته یو یادښت لیږلی وه، څنګه هغه له ونو څخه په یوه ونه کې پټ کړی وه، او څنګه یو توپاني باد راغلی وه، او داسې نور. او اوس دی هغه لټوي ،او ښایي چې ویې مومي...

هغوی هغه ته وویل، «سباته چې کله ته ځې چې ویې لټوې، مونږ به هم له تاسره یوځای لاړ شو. ښایي مونږ هغه یادښت ومومو.»

هغوی همداسې وکړل. هغوی له هغه سره لاړل، او د امپراتور لور یادښت په یوه ونه کې وموند. کله چې هغې پرانیست، ویې لیدل چې د هغې خپل یادښت دی، چې د هغه په لاس لیکل شوی دی.

هغې له خپل ځان سره فکر وکړ، که هغه سملاسي خپل هویت هغه ته وښيي، هغه مجبوره ده چې خپله قیافه بدله کړي، او خپل اصلي جاذبیت ته بېرته وروګرځي. او که هغه بیا لکه د پخوا په څېریوه عظیمه ښکلا شي، کېدی شي چې هغه چپه او مړشي او هغې هیله لرله چې دا باید د دود له مخې په سمه توګه وشي (یعنې، هغه نشي کولی چې له هغه سره دلته په دښته کې واده وکړي، ځکه چې هغه باید یو ځانګړی واده ولري.) نوپه دې توګه هغې هغه یادښت یوازې هغه ته ور وګرځاوه، او هغه ته يې وویل چې هغې هغه موندلی دی.

هغه سمدلاسه چپه او رنځور شو. هغوی د هغه درملنه وکړه او بېرته یې ورغاوه او د هغوی ترمنځ لویه خوښي رامنځته شوه. ځوان سړي وویل، «په دې یادښت باندې زه څه وکړم؟ آیا تر دې وروسته به کله هم زه هغه ومومم؟ معلومه ده چې هغه به اوس له کوم پاچا سره وي (ځکه هغه فکر کاوه چېغله به لکه چې امپراتور هغه ته ویلي ول لا دوخته هغه خرڅه کړې وي).

ولې زه دې ته اړتیا لرم؟ پرېږده چې خپل پاتې ژوند همدلته تېر کړم.

هغه لاړ او یادښت یې بېرته هغې ته ورکړ، او هغې ته یې وویل، «ته یادښت درسره واخله، ته کولی شې لاړ شې او له هغې سره واده وکړې،» ځکه چې هغې خپل ځان د نارینه په څېر جوړکړې وه.

هغې ومنله چې لاړه شي، خو له هغه نه یې غوښتنه وکړه چې هغه هم له هغې سره لاړ شي. هغې وویل، «دا چې زه به خامخا له هغې سره واده کوم،هر څه به زما له پاره سم شي، نو زه به تا ته هم د خپل بریالیتوب له امله یو څه درکړم.»

ځوان سړی پوه شو چې «هغه» (د امپراتور لور چې هغه فکر کاوه چې سړی دی) ډېر هوښیار دی، او هغه به خامخا د هغې په ودولو کې بریالی کېږي. له دې امله هغه ومنله چې له هغه سره لاړ شي.

امپراتور پلان ونیوه چې هلته یوازې پاتې شي، ځکه چې هغه خپلې پاچایۍ ته له ستنېدلو څخه ډارېده. هغې له هغه څخه هم غوښتنه وکړه چې راشي ،ځکه چې هغه به خامخا ښکلا تر لاسه کړي، «اوس نو داسې څه نشته چې ته دې ترې ووېرېږې.» (هغې هغه ته داسې وویل چې، «زه به خامخا ښکلا(چې فکر کېږي چې بندۍ ده) ومومم ، نو ته نور له هیڅ شي څخه هم باید ونه ډار شې، ځکه چې د هغې په موندلو سره به ستا بخت بېرته ښه شي.او له تا نه به هم غوښتنه وشي چې بېرته ستون شې)».

درې واړه په ګډه روان شول. هغوی یوه کشتۍ په کرایه ونیوه او هغې پاچایۍ ته راغلل چې ملکه په کې اوسېدله. هغوی کشتۍ پرېښوده او هغه ښار ته راغلل چې هغه په کې وه. د امپراتور لور پوه شوه چې که هغه خپل ځان سم دلاسه خپلې مور ته وښيي او ورته ووایي چې هغه بېرته راغله کېدی شي چې د هغې مور مړه شي. له دې امله، هغه لاړه او خپلې مور ته یې یو پیغام

وروليږه چې يو سړی پيدا شوی دی چې د (ورکې شوې(نجلۍ په هکله څه معلومات لري.

بيا هغه پخپله ملکې ته ورغله اوهغې ته يې د ټولې کيسې په هکله هغه څه وويل چې د هغې په لور باندې تېر شوي ول. کله چې هغې خبرې پای ته ورسولې، هغې وويل، «هغه هم همدلته ده.» هغې بيا حقيقت څرګند کړ:

«هغه زه يم، زه هغه يم.»

هغې بيا وويل چې د هغې شاوو، د سوداګر زوی، هم همدلته دی، خو هغې خپلې مور ته وويل چې دا د هغې يو شرط دی چې د هغې پلار امپراتور بېرته په خپل ځای شي. د هغې مور نه غوښتل چې داسې کار دې وشي ،ځکه چې هغه لا تر اوسه پورې له دې امله هغه ته په قهر وه چې دا هر څه د هغه غلطي وه، خو بيا هم هغه مجبوره وه چې د خپلې لور غوښتنه ومني.هغوی غوښتل چې هغه (امپراتور) بېرته راولي خو کله چې هغوی وکتل چې هغه به چېرې وي، پوه شول چې هغه ورک دی. نجلۍ بيا ښکاره کړه چې امپراتور هم له هغې سره دی.

واده وشو او خوشحالي بشپړه شوه. جوړې پاچايي ونيوله او سلطنتي القاب يې ترلاسه کړل. يعنې د سوداګر زوی او ښکلا سره واده شول او هغوی لوی واکمن شول، يعنې په ټوله نړۍ واکمن شول.

تر دې وروسته، زوړ امپراتور کوم واقعي عظمت نه درلود، ځکه چې هر څه د هغه د غلطۍ له امله پېښ شوي ول، خو سوداګر ډېر لوړه مرتبه درلوده، ځکه چې هغه د نوي امپراتور چې اصلي اهمیت یې درلود، پلار وه.

مانو په مخ باندې په خپېړو ووهل شو او ایسته وشړل شو.

د پاچا زوی او د وینځې زوی چې سره بدل شوي وو

یو وخت په یو ځای کې یو پاچا وه. د هغه په کور کې یوه وینځه وه چې د ملکې خدمت به یې کاوه. (په عام ډول، یوه پخوونکې اجازه نه لري چې د پاچا حضور ته لاره ومومي، خو دا یوه داسې وینځه وه چې یوه ځانګړې وظیفه، یوه کوچنۍ وظیفه یې لرله).

داسې وخت راغی چې هم ملکې زېږون وکړ او هم وینځې. قابله لاړه او ماشومان یې سره بدل کړل، چې وګوري چې له دې نه څه کیسه جوړېږي ،او نتیجه یې څنګه راوځي. هغې ماشومان سره بدل کړل، یعنې د پاچا زوی یې د وینځې څنګ ته واچاوه او د وینځې زوی یې د ملکې څنګ ته واچاوه.

بیا دغه زامن په لویېدلو شول. د پاچا زوی (یعنې هغه یو چې له پاچا سره لوی شو، ځکه چې هغوی فکر کاوه چې هغه د پاچا زوی دی) لویېده ،لویېده چې بېخي همداسې لوړې مرتبې ته ورسېد او یو اریانوونکی شی ترې جوړ شو. د وینځې زوی (یعنې هغه یو چې له خدمتګارې سره لوی شو، چې اصلا د پاچا زوی وه) هم د هغه په کور کې لوی شو. هغوی دواړو سره یوځای په یوه ښوونځي کې زده کړه وکړه. د پاچا اصلي زوی، چې «د وینځې زوی» بلل کېده په طبیعي توګه د پاچایۍ خویونه

لرل، خو هغه د يوې وينځې په کور کې لوی شو. بلې خوا ته، د وينځې زوی، چې «د پاچا زوی» بلل کېده په طبيعي توګه بل ډول خويونه لرل چې د يوه پاچا خويونه نه وو، خو هغه د پاچا په کورکې لوی شو، او هغه بايد د پاچايۍ د خويونو په اساس چلند کړی وای، ځکه چې هغوی هغه د دغو خويونو له مخې لوياوه.

دا چې ښځې تر ډېره راز نشي ساتلی، قابله لاړه او يوچا ته يې دا خبره وکړه چې هغې دغه ماشومان سره بدل کړي وو. دا چې هر څوک يو ملګری لري ،او هغه ملګری يو بل ملګری لري، نو يو کس يې بل ته وايي او بل يې بلته، نو د دنيا له دود سره، په پای کې راز څرګند شو، تر دې چې هر چا به په دې هکله په خپلو کې سره خبرې کولې چې د پاچا زوی څنګه بدل کړای شو، خو دا هيچا ته مناسبه نه ښکارېده چې په دې هکله ښکاره څه ووايي ځکه چې دا نامناسبه وه چې پاچا دې په داسې څه خبر شي. دا په دې چې پاچا به په دې هکله څه کړي وای؟ هغه نشوای کولی چې خبره جوړه کړي، هغه نشوای کولی چې ان باور پرې وکړي... ښايي هغه دروغ وي. او دا څنګه کېدای شوای چې هغوی بېرته تللي وای او سره بدل کړي يې وای؟ له دې امله، هغوی ببخي منع شوي وو چې دا خبره پاچا ته ښکاره کړي. خلکو به يوازې په خپلو منځونو کې سره پرې خبرې کولې.

بيا، يوه ورځ، يو څوک ورغی او راز يې د پاچا زوی ته ښکاره کړ- چې هغوی څنګه ويل چې هغه بدل شوی وه: «خو دا ستا له

پاره ناشونې ده چې په دې هکله څېړنه وکړې، ځکه چې دا ستا له وقار څخه ټيټه خبره ده، او څنګه کېدای شي چې دغه ډول يو شی په صحيح توګه روښانه شي؟ خو زه تا په دې خبره باندې خبروم، څو په دې توګه که د پاچايۍ په هکله څه توطيه جوړېږي چې ته پرې خبر اوسې، او توطيه کېدای شي چې په دې ټکي سره قوي کړای شي، ځکه چې هغوی کولی شي ووايي چې هغوی غواړي چې د پاچا زوی واخلي او خپل پاچا يې کړي– يعنې، لکه مخکې چې ياده شوه هغه يو چې هغوی وايي چې د پاچا اصلي زوی دی. له دې امله، ته بايد د زوی پر ضد داسې پلانونه جوړ کړې چې له هغه څخه مخکې شې.» (دا ټولې د هغه سرې خبرې دي چې د وينځې زوی ته يې، چې د پاچا زوی بلل کېده، راز ووايه).

د پاچا زوی لاړ او د زوی د پلار له پاره (چې هغه په ريښتيا سره د هغه خپل پلار وه) د بدمرغيو د پيليدلو سبب وګرځېد، هغه به په منظمه توګه د هغه له پاره ستونزې جوړولې- هسې چې يوه ستونزه به لا خلاصه نه وه چې بله به يې ورته جوړه کړه، څو هغه او زوی يې دې ته مجبور کړي چې دغه خاوره پرېږدي. تر هغه وخته چې پاچا ژوندی وه، هغه مطلق واک نه درلود، خو بدۍ به يې ورته راوړلې.

وروسته، پاچا زوړ او بيا مړ شو. هغه پاچايي په لاس کې ونيوه (يعني د وينځې زوی چې بدل شوی وه او اوس د پاچا زوی بلل کېده) او اوس نو هغه د ياد شوي زوی د پلار له پاره لا ډېره

لویه بدمرغي جوړه کړه – هسې چې یوه ستونزه به نه وه هواره شوې چې بله به پیل شوه. هغه به دا کار په لوی لاس کاوه – په داسې طریقه چې خلک پوه نشي چې دی د هغه له پاره د بدمرغۍ سبب ګرځېده، ځکه چې دا کار بیا د خلکو له پاره د منلو وړ نه وه. څه ناڅه به، هغه موضوع پټوله، او په منظمه توګه به د هغه له پاره د بدمرغۍ سبب ګرځېده.

د مخکې یاد شوي زوی پلار پوه شو چې هغه په یاد شوي دلیل د ده له پاره ستونزې جوړوي. هغه خپل زوی ته خبرې پیل کړې (یعنې، د پاچا اصلي زوی ته، چې د بدلون له امله د هغه زوی ګڼل کېده) او ټول حال یې ورته وویل. ده هغه ته وویل چې دی په هغه باندې سخت زړه سوی لري: «که ته هر رقم یې: که ته زما زوی یې، نو زه بې له شکه له تا سره همدردي لرم. او که ته د پاچا اصلي زوی یې، بیا نو ته د لا ډېر شفقت مستحق یې ،دا چې هغه غواړي چې له تانه ځان ببخي خلاص کړي، خدای مه کړه، ته باید له دې ځای څخه وځې. او د خبرو کولو پر وخت د هغه په سترګو کې غم ښکارېده. خو پاچا (یعنې هغه چې د پلار پرځای پاچا شو، ځکه چې د بدلون له امله داسې څرګندېده چې د پاچا زوی دی) په منظمه توګه یو په بل پسې په هغه باندې د غم غشي ورول. نو زوی تصمیم ونیو چې له هغه ځای څخه بلې خوا ته لاړ شي. د هغه پلار هغه ته ډېرې پیسې ورکړې، او هغه په خپله مخه لاړ.

دا د زوی له پاره ډېره خفه کوونکې وه (هغه څوک چې د پاچا اصلي زوی وه) چې هغه په نه دلیل د هغه له وطن څخه اېستل کېده. دا چې هغه و هغه ځای ته وکتل چې هغه په کې وه: «ولې، او په څه دلیل زه د دې وړ یم چې اېستل کېږم؟ که زه د پاچا زوی یم، بې له شکه چې له ما سره باید داسې چلند ونشي. او که زه د پاچا زوی نه یم، بیا هم باید له ما سره داسې چلندونشي – چې په نه دلیل دې واېستل شم – ځکه چې اخر ما څه غلطي کړې ده؟» دغه حالت هغه ډېر خفه کړ. د دې په نتیجه کې، هغه په شرابو معتاد شو او فاحشه خانو ته به تللو او غوښتل به یې چې خپل ژوند په دې طریقه تېر کړي: چې ځان به یې نشه کړ او بیا به یې خپل هوس او نفساني غوښتنې ترسره کولې، ځکه چې هغه په نه دلیل اېستل شوی وه.

پاچا د پاچايۍ واګي کلک کړل. کله به چې هغه واورېدل چې په یوځای کې داسې خلک دي چې اوازې او د بدلون په هکله خبرې کوي، هغه به هغوی ته سزا ورکړه او سخت انتقام به یې ترې واخیست. هغه په زور او قوت سره واکمني کوله.

یوه ورځ، پاچا له خپلو درباریانو سره ښکار ته ووت. هغوی یوه ښایسته ځای ته راغلل، چې هلته نژدې یو سیند وه، هغوی هلته پاتې شول چې ارام وکړي او قدم ووهي. پاچا وغزېد، او هغه عمل چې هغه کړی وه د هغه ذهن ته ورغی – یعنې چې هغه، زوی په نه دلیل اېستلی وه ځکه له هرې لارې چې ورته وګورې: که هغه د پاچا زوی وه، آیا دا کافي نه وه چې هغه لا د وخته بدل

شوی وه؟ ولې باید هغه په نه دلیل اېستل شوی وای؟ او که هغه د پاچا زوی نه وه، بیا هم باید هغه نه وای اېستل شوی، ځکه چې هغه نو څه غلطي کړې وه؟ پاچا په دې هکله سوچ وکړ؛ هغه په دې لویه غلطۍ او بې انصافۍ چې هغه کړې وه پښېمانه شو، خو هغه نه پوهېده چې د جبیره کولو له پاره یې څه وکړي، او دا ناشونې وه چې له کوم چا سره خبرې وکړي او د دې موضوع په هکله ترې مشوره وغواړي. هغه ډېر خفه او وارخطا وه. هغه سردارانو ته امر وکړ بېرته لاړ شي ځکه چې وارخطایي په هغه باندې غالبه شوې وه، او دې ته اړتیا نه وه چې چکر ته دې دوام ورکړي. هغوی خپلو کورونو ته ستانه شول. کله چې پاچا خپل کور ته ستون شو، هغه مالومداره ډېرې نورې چارې او اندېښنې لرلې. هغه په خپلو اندېښنو کې ډوب شو، او مخکینۍ مسئله ترې هېره شوه.

زوی (د پاچا اصلي زوی) چې اېستل شوی وه هغه څه وکړل چې کول یې اوپیسې یې له لاسه ورکړې. یو ځل، هغه یوازې د قدم وهلو له پاره ووت. هغه پرېوت، او هغه څه یې ذهن ته ورغلل چې هغه ته پېښ شوي وو. هغه سوچ وکړ: «دا پرما خدای پاک څه وکړل؟ که زه د پاچا زوی یم، بې له شکه چې زه د دغسې حالت وړ نه یم، او که زه د پاچا زوی نه یم، بیا هم زه د دې وړ نه یم چې تبنتېدلی او له وطن نه لیرې اوسم. بیا هغه سوچ وکړ: «بل لوري ته، که خبره داسې وي، چې خدای تعالی داسې څه کوي، چې د پاچا زوی بدل کړي او ټول هغه څه وشي

چې ماته پېښ شول، بیا نو آیا هغه څه چې ما وکړل دا مناسب دي؟» او هغه سخت غمجن شو او په هغو بدو کارونو یې پښېماني شروع کړه چې هغه کړي وو. بیا هغه بېرته هغه ځای ته لاړ چې مخکې په کې وه، او خپلې نشې یې بیا شروع کړې. که څه هم چې هغه لا دمخه د پښېمانۍ احساس پیل کړی وه، هغه په منظمه توګه د پښېمانۍ او توبې د فکرونو په واسطه ناراحته کېده.

یو ځل، هغه پرېووت چې ویده شي، او هغه په خوب کې ولیدل چې څنګه په یوه ځانګړي ځای کې په یوه ځانګړې ورځ یوه مېله ده – یعنې چې هغه باید هلته لاړ شي، او هغه باید هغه لومړنۍ اجرتي وظیفه ترلاسه کړي چې هغه ورسره مخامخ کیږي، که څه هم چې هغه د ده له وقار څخه ټیټه وي. هغه راویښ شو، او دغه خوب یې په ذهن کې ژور ځای ونیو. ځینې وختونه خبره له مغزو څخه ژر وځي، خو د دغه خوب جزیات د هغه د مغزو ژورو ته ورننوتل، خو دا د هغه له پاره سخته وه چې داسې کار وکړي، او هغه خپله نشه او څښاک لا ډېر کړ. هغه همدا یو خوب څو ځلې ولید، چې دی یې ډېر ناراحته کړ.

یو ځل، هغوی ده ته په خوب کې وویل، «که ته غواړې چې په خپل ځان زړه وخوږوې، ویې کړه « (یعنې هغه باید مېلې ته لاړ شي، او داسې نور). نو هغه په ځان لازمه کړه چې خوب عملي کړي. هغه لاړ او خپلې پاتې پیسې یې هم شرابخونې ته ورکړې. هغه خپل زینتي کالي هم په شرابخونه کې پرېښودل؛

هغه د ځان له پاره ساده کالي برابر کړل، او مېلې ته لاړ. هغه دوخته پاڅېد او مېلې ته لاړ. یو سوداګر له هغه سره مخامخ شو او هغه تهیې وویل، «آیا ته غواړې چې په یوه وظیفه باندې مقررشې؟»هغه ځواب ورکړ، «هو.»

هغه ده ته وویل، «زه یو چاته اړتیا لرم چې څاروي راته وڅروي. راځه له ما سره کار وکړه.» دا چې ده په خوب کې لیدلي وو، ده بل سوچ ونه کړ، او سمدلاسه یې وویل، «سمه ده».

سوداګرسمدلاسه دی مقرر کړ، او کار یې ور وسپاره چې د هغه د خدمتګارانو مشر شي.

هغه په خپل حال، هغه څه باندې چې هغه کړي وو، د عکس العمل په ښودلو باندې شروع وکړه، ځکه چې دغه ډول خدمتګاري د هغه له شان سره هېڅ نه ښایېدله ځکه چې هغه یو ښاغلی انسان وه، او اوس هغه مجبور وه چې څاروي وڅروي، او له څارویو سره په پښو باندې مزلونه وکړي، خو دا ناشونې وه چې ویې نه کړي. سوداګر له هغه سره د یوه بادار په څېر چلند کاوه.

ده له سوداګر څخه پوښتنه وکړه، «زه څنګه کولی شم چې له څارویو سره یوازې لاړ شم؟»

هغه ده ته ځواب ورکړ، «زما له څارویو سره نور شپانه هم شته. له هغوی سره یوځای لاړ شه».

هغه ده ته ځانګړي ښاروي ورپه لاس کړل چې ویې څروي او ده هغه ښاروي له ښار څخه بهر وښورول. هلته هغه نور پاده وانان چې ښاروي یې څرول سره یوځای شوي وو، او په شریکه سره ووتل. هغه ښاروي روان کړي وو، او سوداګر ورپسې شاته په اس سپور ور روان وه. سوداګر جابرانه چلند کاوه، او له ده سره یې په ځانګړي ډول جابرانه رویه کوله.دی له سوداګر څخه ډېر زیات ووېرېد، ځکه چې ده هغه سخت جبر ولید چې هغه له ده سره کاوه. دی وډار شو چې هغه به یې د خپلو مزدورانو پهتش پوکي سره هم والوزوي، او دی به سمدلاسه مړ شي. (یعنې، د هغه دسختې کمزورتیا له امله، ځکه چې دی ډېر ښاغلی شخص وه، نو ده ته داسې ښکارېده).

هغه له ښارویو سره روان وه، او سوداګر له هغوی سره وه. هغوی یوه ځانګړي ځای ته ورسیدل. هغوی هغه کڅوړه راواخیسته چې د پاده وانانو له پاره ډوډۍ په کې وه، او سوداګر هغوی ته خواړه ورکړل، او هغه له خپلو خوړو څخه هم (یوڅه) ده ته ورکړل، او ده وخوړل.

وروسته بیا، هغوی یوه ګڼ ځنګله ته نژدې شول. د زوی له ښارویو څخه ،چې اوس له سوداګر سره پاده وان شوی وه، دوه ښارویو لاره غلطه کړه.سوداګر په هغه باندې چیغه کړه، او هغه لاړ چې هغوی ورتاو کړي. ښاروي مخکې لاړل، او هغه په هغوی پسې ورغی. دا چې ځنګل ګڼ وه، ځنګله ته په ننوتلو سره هغوی یو له بله پناه شول، او هغه سمدلاسه د هغه د ملګرو له

سترګو پنا شو. هغه په ځارویو پسې تللو، او هغوی به ترې یوې خوا بلې خوا منډې کولې. هغه تر ډېره په هغو پسې وه، تر دې چې هغه یوه ګڼ ځنګله ته ور ورسېد.

هغه اټکل وکړ، «زه به خامخا مړ شم، ځکه چې که زه له ځارویو څخه پرته بېرته لاړ شم، سوداګر به مې ووژني.» (هغه ته د هغې وېرې له امله چې له سوداګر څخه يې لرله داسې ښکارېده – چې که هغه له ځارویو څخه پرته بېرته ستون شي هغه به يې ووژني.) «او که زه دلته پاتې شم، دلته به مې د ځنګله ځناور ووژني. ولې باید زه سوداګر ته بېرته ورستون شم؟ زه څنګه کولی شم چې له ځارویو پرته ورشم؟» ځکه چې دی له هغه څخه سخت ډارېده.

هغه په ځارویو پسې مخکې ورغی، او هغوی ترې وتښتېدل. په دې کې شپه راغله. هغه له دې مخکې له داسې حالت سره کله نه وه مخامخ شوی چې د شپې په داسې ګڼ ځنګله کې یوازې ویده شي. هغه د ځناورو د اونګارو اواز ،چې معمولا يې و هي، اورېده. هغه تصمیم ونیو چې یوې ونې ته وخېژیاو همالته په کې ویده شي. هغه د ځناورو د اونګارو اواز چې معمولا يېوهي اورېده.

سهارچې هغه ولیدل ګوري چې ځاروي يې هلته ولاړ دي. هغه له ونې څخه ښکته شو او ورغی چې ويې نیسي، او هغوی بیا منډې کړې. هغه تر ډېره په هغوی پسې لاړ، او هغوی نور هم ترې وتښتېدل. ځارویو هلته یو څه واښه وموندل، او هغوی

ودرېدل چې وڅري او واښه وخوري. هغه لاړ چې هغوی ونيسي، او هغوی وتښتېدل. هغه به چې پسې ورغی، هغوی به ترې وتښتېدل؛ هغه به پسې ورتلو او هغوی به ترې تښتېدل... چې هغه د ځنګله يوې ډېرې ګڼې برخې ته ننوت. هلته داسې ځناور وو چې له انسانانو نه هېڅ نه ډارېدل، ځکه چې هغوی له وداني څخه ډېر ليرې اوسېدل.

بيا شپه راغله. هغه د ځناورو د اونګارو اواز واورېد، او سخت وډار شو.هغه وليدل چې هلته نژدې يوه ډېره غټه ونه وه. هغه ونې ته وخوت. سم چې هغه پاس وخوت، يو کس يې وليد چې هلته پروت وه. هغه وډار شو؛ خو بيا هم، دا ورته ارامونکې خبره وه چې يو څوک يې هلته وموند.

هغوی يو له بله پوښتنه وکړه «ته څوک يې؟»

«يو انسان»

«ته څوک يې؟»

«يو انسان»

«دلته څنګه راغلې؟»

ده نه غوښتل چې هغه ته ووايي چې ده ته څه پېښ شول، نو ده هغه ته ځواب ورکړ، «د ښارويو له امله. زه د ښارويو پاده وان وم، او دوه ښاروي هلته ورک شول، نو له دې امله زه دلته راورسېدم (لکه چې مخکې ياده شوه(».

ده له هغه سړي نه چې ده په ونه کې موندلی وه پوښتنه وکړه، «ته دلته څنګه راغلی یې؟»

هغه ځواب ورکړ، «زه په یوه اس پسې دلته راغلی یم. ما په یوه اس باندېمزل کاوه، ودرېدم چې آرام وکړم، اس لاړ او په ځنګله کې رانه ورک شو.زه په هغه پسې وم چې ویې نیسم، خو هغه نور هم وتښتېد، تر دې چې زه دلته راورسېدم».

هغوی دواړه سره ملګري او یو ځای شول او پرېکړه یې وکړه چې که ودانې ته بېرته وګرځي بیا به هم یو له بل سره ملګري وي. هغوی دواړه د شپې هلته ویده شول. هغوی د ځناورو اونګارې اورېدې؛ هغوی ډېر زیات شور او اونګارې اورېدل.

د سهار په وخت کې له ټول ځنګله څخه د خندا یو ډېر لوی غږ واورېدل شو.د خندا اواز په ټول ځنګله کې خپور شو، ځکه چې ډېره لویه خندا وه، دومره لویه چې هغه ونه له اواز نه وخوځېده او ټکان یې وخوړ. هغه له دې نه ډېر زیات پرېشان او وډار شو.

هغه بل کس (یعنې هغه کس چې ده په ونه کې موندلی وه چې هلته له مخکې نه پروت وه) ده ته وویل، «زه نور له دې نه هېڅ نه ډارېږم. زه دا څو شپې کېږي چې دلته ویده کېږم. هره شپه، چې ورځ رانژدې کېږي، دغه د خندا اواز اورېدل کېږي، او داسې چې دا ټولې ونې پرې اواز وباسي او ښورېږي».

هغه ډېر پرېشان وه، او خپل ملګري ته یې وویل، «داسې ښکاري لکه چې دا ځای د' ته پخپله پوهېږې' (یعنې دېوانو)

دی. ځکه چې په ودانه کې خو یو څوک چې په نړۍ کې یې اواز اورېدلی وي د خندا داسې اواز نشته. لږ. وروسته ورځ شوه. هغوی ولیدل او چې کتل یې د دا یوه ځاروي هلته ولاړ وو، او اس هم هلته ولاړ وه. هغوی ښکته شول او ورپسې شول – دا یو په ځارویو پسې شو، او هغه بل په اس پسې. ځاروي ترې لیرې کېدل، او هغه هم (لکه چې مخکې یاده شوه) ورپسې وه. هغه بل هم همداسې وه، په اس پسې ور روان وه او اس ترې تللو، تر دې چې هغوی (دواړه سړي) یو له بل څخه ډېر لیرې شول.

دا وخت، هغه یوه کڅوړه پیدا کړه چې ډوډۍ په کې وه، او په داسې یوازېوالي کې نو دا یو لوی غنیمت وه. هغه کڅوړه په خپله اوږه کېښوده او په ځارویو پسې لاړ.

دا وخت، هغه له یوه ځانګړي کس سره مخامخ شو. لومړی هغه ډېر پرېشان شو؛ خو بیا هم د هغه له پاره دا یو څه اراموونکې وه چې هلته یې یو سړی وموند.

سړي له ده څه پوښتنه وکړه، «دلته ځنګه راغلې؟»

ده ورغبرګه کړه او له هغه څخه یې پوښتنه وکړه، «ته دلته څنګه راغلې؟»هغه ده ته ځواب ورکړ، «زه، زما پلار او زما نیکه همدلته لوی شوي دي.خو ته، ته څنګه دلته راغلې؟! ځکه چې له تمدن څخه خو هیڅوک هم دلته نه راځي!”

دی پرېشان شو، ځکه چې دی پوه شو چې هغه بنیادم نه دی، ځکه چې هغه وویل چې د هغه پلار او نیکه همدلته لوی شوي

دي، او دا چې له ولس نه دلته هیڅوک هم نه راځي. په دې توګه، دی پوه شو چې هغه بنیادم نه دی.لاکن هغه له ده سره هېڅ غرض ونه کړ، او له ده سره یې ښه چلند وکړ (یعنې د ځنګله سړي دغه سړي ته هېڅ زیان ور ونه رساوه چې په څارویو پسې روان وه، او د پاچا اصلي زوی وه، خو بدل شوی وه) او ده ته یې وویل چې، (یعنې د ځنګله سړي د پاچا اصلي زوی ته وویل)، «ته دلته څه کوې؟»ده هغه ته ځواب ورکړ چې دی په څارویو پسې دی.

سړي (د ځنګله) ده ته وویل، «په خپلو ګناهونو پسې تګ بس کړه! هغه څاروي نه دي بلکه ستا ګناهونه تا هڅوي چې مخکې پسې لاړ شې. څه چې شوي هماغه درته کافي دي! تا هغه څه ترلاسه کړي دي چې تا پورې اړه لري؛ یعنې، تا خپله سزا لا د وخته لیدلې ده. اوس، نور ورپسې مه ورځه.

له ما سره راشه، ته به هغه څه ته ورسیږې چې له تا سره ښایي».

دی له هغه سره لاړ. دی ډارېده چې له هغه سره خبرې وکړي یا چې څهپوښتنه ترې وکړي ځکه دی ډارېده چې کېدای شي داسې یو سړی خولهوازه کړي او دی همداسې ښوی تېر کړي. (یعنې، د پاچا اصلي زوی د ځنګله سړي سره لاړ، او دی ډارېده چې له هغه سره خبرې وکړي یا د څه پوښتنه ترې وکړي، که نه هغه به خوله وازه کړي او دی به ژوندی له ستوني تېر کړي، ځکه دی پوهېده چې هغه بالکل بنیادم نه دی.) دی په هغه پسې شو.

په دغه وخت کې، دی له خپل هغه ملګري سره مخامخ شو چې اس يې لټاوه.سم چې ده هغه وليد، ده (هغه ته سترګه ووهله او په يو رقم يې ورته وويل چې(: ته بايد وپوهيږې چې، هغه يو بنيادم نه دی. له هغه سره هيڅ غرض ونه کړې، ځکه چې دا بني ادم نه دی. دی په چټکۍ سره لاړ او هغه ته يې په غوږ کې وويل چې دا بنيادم نه دی، او داسې نور.

د ده ملګري (يعنې اس والا) وکتل او ويې ليدل چې د هغه پر اوږه يوه د ډوډۍ کڅوړه ده! هغه ده ته زارۍ شروع کړې چې، «وروره، ما دا څو ورځې څه نه دي خوړلي. ماته ډوډۍ راکړه!»

ده ځواب ورکړ، «دلته په دې دښته کې هيڅ شی نه په کاريږي. زما ژوند ماته له هر څه نه غوره دی، او ډوډۍ ماته خپله په کاريږي».

هغه ده ته سخت عذر او زارۍ وکړې، «زه به تاته هرڅه چې زما په وس پوره وي درکړم».

(خو دلته په دې دښته کې د ډوډۍ په وړاندې هيڅ سوغات هم برابر نه دی.ده ځواب ورکړ، «ته ماته څه راکولی شې؟ څه ممکن دي چې ته يې ماته د ډوډۍ په مقابل کې په دې دښته کې راکړې؟»

هغه ده ته ځواب ورکړ (يعنې، هغه چې ډوډۍ يې غوښته – اس والا – هغه سړي ته چې خاروي يې لرل، هغه چې د پاچا اصلي

زوی وه، هغه ته یې ځواب ورکړ)، «زه به مې ټول ځان تاته درکړم. زه به تاته د ډوډۍ په مقابل کې خپل ځان درکړم، غلام به دې شم».

ده تصمیم ونیو (یعنې هغه سړي چې څاروي یې لرل له ځان سره فکر وکړ:) «د یوه سړي د اخیستلو په مقابل کې دا ارزي چې ډوډۍ ورکول شي.» ده هغه د دایمي غلام په توګه واخیست. ده په هغه باندې قسمونه وخوړل چې هغه به تل د ده غلام وي، ان هغه وخت چې هغوی ولس ته راشي؛ او دا چې هغه به ده ته ډوډۍ ورکړي، یعنې هغوی به په شریکه له یادې شوې کڅوړې څخه تر هغه ډوډۍ خوري چې خلاصه شي.

هغوی په ګډه د ځنګله په سړي پسې روان شول. غلام د هغه شاته ورپسې روان وه یعنې اس والا یا هغه کس چې د څارویو په خاوند باندې خرڅ شوی وه، په هغه پسې روان وه او هغوی دواړه د ځنګله په سړي پسې روان وو.دغه کار د ده له پاره یو څه اساني راوستله. کله به چې هغه اړتیا لرله چې کوم څه پورته کړي، یا کوم بل کار وکړي، ده به خپل غلام ته امر کاوه (یعنې اس والا ته چې ده د غلام په څېر اخیستی وه) چې پورته یې کړي ،او هغه څه وکړي چې ده به غوښتل. هغوی دواړه د ځنګله په سړي پسې روان وو. هغوی داسې ځای ته ورسېدل چې هلته ماران او لړمان وو، او دی ډېر سخت وډار شو.

له ډاره، ده د ځنګله سړي څخه وپوښتل، « مونږ څنګه کولی شو چې له دغه ځای څخه تېر شو؟» هغه ځواب ورکړ، «له دې نه

سخت هم شته.» هغه ده ته خپل کور چې په هوا کې ولاړ وه وښود، «ته به زما کور ته څنګه راشې او را دننه به شې؟ ته به زما تر کوره څنګه راورسېږې؟”

هغوی د ځنګله سړي سره لاړل، او هغه له هغه ځای څخه سلامت تېر کړل. هغه هغوی خپل کور ته بوتلل، خوراک او څښاک يې ورکړ، او هغه لاړ.

او ده (يعنې د پاچا اصلي زوی، هغه سړی چې ښاروي ورسره وو) د هر هغه څه له پاره چې اړتيا يې پېښېدله له خپل غلام څخه کار اخيست. غلامډېر خفه وه چې هغه د غلام په توګه خرڅ شوی وه او هغه هم د يوه ساعتله امله چې هغه په کې ډوډۍ ته اړتيا لرله چې ويې خوري، ځکه چې اوسهغوی د خوراک شيان درلودل، او يوازې د يوه ساعت له امله، هغه مجبور دی چې ټول عمر غلام اوسي.

هغه به افسوس کاوه او آهونه به يې ايستل، «زه څنګه په داسې حالت واوښتم چې غلام شم؟ ده له هغه څخه پوښتنه وکړه (يعنې د پاچا اصلي زوی، چې د هغه بادار وه، له هغه څخه پوښتنه وکړه) «ته په څه لوړه مرتبه کې وې چې اوس افسوس کوې چې ته دغسې حالت ته راغلی يې؟»

هغه ځواب ورکړ او کيسه يې ورته وکړه چې هغه څنګه يو پاچا وه، او دا چې خلکو د هغه په هکله خبرې کولې چې هغه بدل شوی وه او داسې نور ،(دا چې اصلا دغه سړی يعنې اس والا،

هغه پخپله وه، مخکینی پاچا وه، چې په حقیقت کې د وینځې زوی وه.(او (هغه خپلو خبرو ته دوام ورکړ) هغه خپل دوست له هغه ځایه ایستلی وه. یو وخت د هغه ذهن ته دا خبره لوېدلې وه چې هغه چې څه وکړل ښه یې ونه کړل، او دا چې هغه پرې پښېمان وه او داسې نور. هغه په منظمه توګه د هغې بدۍ او ناروا له امله چې هغه د خپل دوست په وړاندې کړی وه د پښېمانۍ احساس کاوه. یو ځل هغه خوب ولید چې هغه به خپله ګناه په دې جبران کړای شي چې له پاچایۍ څخه تېر شي او هلته لاړ شي چېرې چې د هغه سترګې کولی شي هغه پیدا کړي او په دې توګه به هغه خپله ګناه جبران کړي. هغه نه غوښتل چې دا کار وکړي ،خو د هغه خوبونو له هغه څخه بېخي لېونی جوړ کړی وه، څو هغه داسې څه وکړي چې مخکې یاد شول، تر هغه چې هغه دې نتیجې ته ورسېد چې هغه به داسې کار وکړي. هغه پاچایي پرېښوده او لاړ همداسې پسې لاړ ،تر هغه چې دغه ځای ته ورسېد، او اوس نو له هغه څخه غلام جوړ شو.

ده دا ټولې خبرې واورېدې او چوپ پاتې شو. یعنې، د پاچا اصلي زوی (هغه سړی چې ښاروي ورسره وو) هغه ټولې خبرې واورېدې چې اس والا (چې اوس د ده غلام وه) ورته وکړې او دی چوپ پاتې شو.

ده (له ځان سره(وویل، «زه به وګورم، او پرېکړه به وکړم چې له تا سره څنګه چلند وکړم.» د شپې، د ځنګله سړی راغی او هغوی ته یې خوراک او څښاک ورکړل. هغوی هلته ویده شول.

سهار چې رانژدې شو، هغوی د خندا هغه ډېر زورور اواز واورېد، په داسې حد چې ټولو ونو پرې لکه د مخکې په څېر اواز واپست او وښورېدې. هغه په ده باندې فشار ور وړ (یعنې، غلام د پاچا په اصلي زوی باندې چې د هغه بادار وه فشار وروړ) چې د ځنګله له سرې ځخه پوښتنه وکړي چې دا څه شی دی.

ده له هغه څخه پوښتنه وکړه، «دا د خندا زورور اواز څه شی دی، چې له سهار څخه لږ مخکې اورېدل کیږي؟»

هغه ځواب ورکړ، «دا خندا ده چې ورځ په شپې پورې خاندي. شپه له ورځې څخه پوښتنه کوي، ' دا ولې داسې ده چې کله ته راشې بیا زه نوم نه لرم؟' بیا ورځ په شور سره وخاندي، او بیا ورځ شروع شي. دغه شی دا د خندا اواز ښیي».

دا د هغه له پاره حیرانوونکی ښکاره شو، ځکه چې دا یو ډول عجب کار وه ،چې ورځ په شپې پورې خاندي.

په سهار کې، د ځنګله سړی بیا په خپله مخه لاړ. هغوی هلته خوراک او څښاک وکړ. په ماښام کې، هغه بیا راغی، او هغوی خوراک او څښاک وکړ او د شپې هلته ویده شول. هغوی د ځناورو اوازونه اورېدل چې شور او اونګارې یې جوړې کړې او ډاروونکې بغارې یې وهلې. ځناورو او الوتونکیو ټولو اوازونه اېستل. زمری به غړمبېده، او پړانګ به بل ډول اواز

واېست. مرغانو به شپېلي وهل او اوازونه به يې اېستل. هغه ټولې اونګارې وې.

په پيل کې، هغوی ډېر سخت ولړزېدل. د هغوی د وېرې له امله، هغوی اواز ته ډېر پام ونه کړ. وروسته، هغوی نژدې پام وکړ او وايې ورېدل چې هغه د موزيک او سندرې يو عجيب او حيرانوونکی اواز وه. هغوی خپل پام نورهم ډېر کړ او وايې ورېدل چې هغه د سندرې او موزيک يو ډېر عجيب اوحيرانوونکی واز وه. هغه يوه ډېره عجيبه او لويه خوښي وه چې واورېدلشوه. د نړۍ ټول خوندونه - د دغې سندرې د خوند د عجب والي په وړاندې - بېخي هېڅ او له نشت سره برابر وه. هغوی يو بل ته وويل چې هغوی بايد هلته پاتې شي، ځکه چې هغوی هلته د خوراک او څښاک شيان لرل ،او هغوی په دغې خوړې خوشحالۍ کې چې نورې ټولې خوښۍ ورته هېڅ وې پراته وو. غلام په خپل بادار (يعنې د پاچا په اصلي زوی) باندې زور ور وړ چې له هغه (د ځنګله سرې) څخه په دې هکله پوښتنه وکړي. ده له هغه څخه پوښتنه وکړه.

هغه ده ته ځواب ورکړ، «دا (په دې پورې اړه لري) چې لمر د سپوږمۍ له پاره څنګه کالي جوړوي. د ځنګله ټولو ځناورو وويل چې دا چې سپوږمۍ هغوی ته لوی، لوی خدمتونه کوي – او دا چې د هغوی د واکمنۍ اصلي وخت د شپې دی، ځکه چې ځينې وختونه هغوی اړتيا لري چې يوې ګڼ مېشتې سيمې ته لاړ شي، او د ورځې په جريان کې هغوی دغه کار نشي کولی (او د

هغوی د واکمنۍ اصلي وخت د شپې دی) او سپوږمۍ هغوی ته د رڼا په برابرولو سره یو خدمت کوي کوي – له دې امله، هغوی موافقه وکړه چې یوه نوې سندره جوړه کړي چې سپوږمۍ پرې ونازوي. او دا هغه نغمه ییزه سندره ده چې تاسو یې اورئ. یعنې، دا چې ټول ځناور او الوتونکي د سپوږمۍ په افتخار، چې له لمر څخه یې کالي ترلاسه کړي دي، یوه نوې نغمه غږوي.

کله چې هغوی پوه شول چې هغه یوه نغمه وه، هغوی نژدې پاملرنه ورته وکړه، او هغوی واورېدل چې هغه یوه ډېره زیاته عجیبه او خوږه نغمه وه.

د ځنګله سړي هغوی ته وویل، «ستاسو له پاره هغه یو نوی شی دی؟! زه یوه وسیله لرم چې زما له پلرونو څخه ماته راپاتې ده، زما پلرونو ته د هغوی د پلرونو له پلرونو څخه ورپاتې وه. دغه وسیله په ځانګړیو پاڼو او رنګینو شیانو باندې جوړه شوې ده. کله چې یو څوک دغه وسیله په یوه ځاروي یاالوتونکي باندې کیږدي، بیا هغه سمدلاسه دغه نغمه غږول پیلوي».

او خندا بیا د مخکې په څېر شروع شوه، او د ورځې مهال شو. د ځنګله سړی لاړ او ده (یعنې د پاچا اصلي زوی) د هغې وسیلې لټون پیل کړ چې مخکې یاده شو. هغه ټوله کوټه ولټوله، خو پیدا یې نه کړای شوه. دی د هغې وسیلې له نور لټون څخه وډار شو او پرې یې ښوده. هغوی – یعنې، بادار (د پاچا اصلي زوی) او غلام (د وینځې اصلي زوی، چې مخکې پاچا وه) – ډارېدل چې

د ځنګله سړي ته ووايي چې هغوی ته لاره ور وښيي څو هغوی بېرته ودانۍ ته لاړ شي.

وروسته د ځنګله سړی راغی او هغوی ته يې وويل چې هغه به دوی ته ودانۍ ته د تګ لاره ور وښيي. هغه هغوی د ودانۍ په لوري ور برابر کړل.

هغه وسيله واخيسته او د پاچا اصلي زوی ته يې ورکړه.

هغه ده ته وويل، «زه دا وسيله تاته درکوم. او د دغه سړي په هکله (يعنې، د هغه غلام، د وينځې اصلي زوی، چې مخکې د بدلېدلو له امله پاچا وه) – به ته پوه شې چې له هغه سره څنګه چلند وکړې".

دوی له هغه څخه پوښتنه وکړه، «مونږ چېرې لاړ شو؟»

هغه دوی ته وويل چې دوی بايد د يوه داسې وطن په هکله پوښتنه وکړي چې نوم يې دی: «کم عقل وطن چې هوښيار پاچا لري.»

دوی له هغه څخه پوښتنه وکړه، «چېرې او په کوم لوري، بايد مونږ د دغه وطن لټون پيل کړو؟

هغه يوه ځانګړي لوري ته ګوته ونيوله. د ځنګله سړي د پاچا اصلي زوی ته وويل، «هلته لاړ شه، هغه وطن ته (چې مخکې ياد شو)، او هلته به ته خپل عظمت ترلاسه کړې».

بس هغوی روان شول. هغوی په خپله لاره باندې روان وو، او هغوی ډېر دې ته لېوال وو چې یوځناور یا ځاروی پیدا کړي، او معلومه کړي چې یادهشوې وسیله به خپله نغمه وغږوي که څنګه. خو هغوی هېڅ ډول ځناورپیدا نه کړ.

وروسته، هغوی په ودانه کې مخکې لاړل. هغوی یو ځاروی پیدا کړ او وسیله یې پرې کېښودله، او هغې د مخکې په څېر نغمه پیل کړه. هغوی تلل، تلل چې مخکې یادې شوې ځمکې ته ورسېدل. له هغې ځمکې څخه یو دېوال چاپېر وه. هغه ځای ته د ورننوتلو لاره نه وه، خو یوازې یوه دروازه وه او دا ضروري وه چې میلونه لاره ووهل شي څو دروازې ته ورسېږي او بیا هغه وطن ته ورننوځي. هغوی یې په چاپېر باندې تاوېدل پیل کړل تر هغه چې دروازې ته ورسېدل. کله چې دوی دروازې ته ورسېدل، هغوی نه پرېښودل چې ننوځي. دا چې د هغه وطن پاچا مړ شوی وه، او د پاچا زوی ترې پاتې وه، او پاچا په خپل وصیت کې لیکلي وو چې: «له دې امله چې ،تر اوسه پورې، دغې ځمکې ته ('کم عقل وطن چې هوښیار پاچا لري ،)'اوس به هغې ته په چپه ډول ('هوښیار وطن چې کم عقل پاچا لري') ویل کېږي. او هر څوک چې غواړي چې دا شی پرځان قبول کړي، څو اصلي نوم بېرته پرځای راولي – یعنې چې، وطن داسې جوړ کړي چې بېرته په خپل لومړني نامه یاد ('کم عقل وطن چې هوښیار پاچا لري') شي، – نو داسې یو سړی باید پاچا شي. له دې امله، هغوی نه پرېښودل چې هیڅوک هم هغه وطن

ته ننوځي، مګر داسې یو څوک چې غواړي داسې یو نوم پر ځان ومني: او دغه وطن بېرته خپل اصلي نامه ته ور وګرځي. هغوی له ده څخه پوښتنه وکړه، «ته کولی شې چې دا پر ځان ومنې، چې دا وطن خپل پخواني نامه ته واوړي؟»

دا په یقین سره ناشونې وه چې دی ځان په داسې یو څه کې ښکېل کړي ،نو هغوی ونشو کولی چې ننوځي. د هغه غلام هڅه وکړه چې هغه دې ته تشویق کړي چې بېرته کور ته ستون شي، خو هغه نه غوښتل چې بېرته کورته لاړ شي، ځکه چې د ځنګله سړي هغه ته ویلی وو چې هغه وطن ته لاړ شي، او دا چې هلته به دی خپل عظمت ته ورسېږي.

دا وخت یو بل سړی راپیدا شو، چې په اس باندې سپور وه. هغه غوښتل چېننوځي، خو هغوی هغه په یاد شوي دلیل پرېښود چې ننوځي. دا وخت دهولیدل چې د هغه سړي اس هلته ولاړ دی. ده هغه وسیله واخیسته او په اس باندې یې کېښوده، او هغې یوه ډېره عجیبه نغمه پیل کړه.

اس والا هغه ته ډېرې زارۍ وکړې چې وسیله په هغه باندې خرڅه کړي ،خو هغه نه غوښتل چې خرڅه یې کړي.

ده له هغه څخه پوښتنه وکړه، «ته د داسې یوې عجیبې وسیلې په مقابل کې ماته څه راکولی شې؟»

اس والا ده ته وویل، «ته په دې وسیله باندې څه کولی شې؟ ته پرې یوازې دومره کولی شې چې یو څه چلونه پرې کوې او

ځان ته پرې يوه روپۍ پيدا کوې، خو زه داسې يو شی پېژنم چې ستا له دې وسيلې نه ډېر ښه دی.يعنې، زه داسې يو شی پېژنم چې ماته زما د پلرونو له پلرونو څخه راپاتې دی: چې په يوه شي کې د بل شي پېژندل دي. يعنې ماته زما د پلرونو له پلرونو څخه داسې څه راپاتې دي چې له يوه شي څخه د بل شي په هکله پوهېدل شوني کوي، نو کله چې يو څوک څه وايي، معمول دا ده زه بايد له يوه شي څخه بل شی وپېژنم. تر اوسه پورې ما په نړۍ کې هيچا ته هم دا نه دي ويلي. نو زه به تاته دا شی دروښيم، او ته به ما ته په بدل کې دغه وسيله راکړې».

ده (د پاچا اصلي زوی چې هغه وسيله ورسره وه) تصميم ونيوه چې دا په ريښتيا سره يو عجب کار دی چې له يوه شي څخه بل معلوم شي. نو ده هغه وسيله هغه ته ورکړه، او هغه (يعنې هغه سړی چې اس ورسره وه) ورغی او ده ته يې ور وښودله چې په يوه شي کې بل شی څنګه وپېژني.

د پاچا اصلي زوی، له دې امله چې هغه کولی شوای چې په يوه شي کې بل شی وپېژني، د وطن دروازې ته ورغی. هغه پوه شو چې د هغه له پاره دا شونې ده چې دغه کار وکولی شي – چې هغه وطن د هغه اصلي نامه تهبېرته ور وګرځوي – ځکه چې هغه لا له مخکې کولی شوای چې په يو هشي کې بل شی وپېژني؛ له دې امله دی پوه شو چې دا کار شونی دی، خو هغه بيا هم د دې کار په څنګه او څه باندې نه پوهېده چې هغه دا کار څنګه

وکړي، خو دا چې هغه ته دا وړتیا ورکول شوې وه چې په یوه شي کې بل شی وپېژني نو هغه پوه شو چې دا کار شونی دی.

هغه تصمیم ونیوه چې داسې قومانده باید وشي چې هغه پرېږدي چې ننوځي،او هغه به خپل ځان په دې کار کې بشکېل کړي (یعنې، چې وطن خپل اصلي نامه ته بېرته ور وګرځوي.) په دې کې نو تاوان څه دی؟

ده (هغو خلکو ته چې هیڅوک یې نه پرېښودل چې هلته ننوځي، پرته له داسې یو چا چې دا کار پر غاړه واخلي، لکه چې مخکې یاد شو) ته وویل چې هغوی باید دی پرېږدي چې ننوځي، او دا چې دی به دا کار پر غاړه واخلي چې وطن خپل اصلي نامه ته بېرته ور وګرځي.

هغوی ده ته اجازه ورکړه چې ننوځی، او هغوی سرداران په دې خبره باندې خبر کړل چې داسې یو سړی پیدا شوی دی چې غواړي چې دا کار په غاړه واخلي چې وطن خپل اصلي نامه ته بېرته ور وګرځوي. هغوی دی د هغه وطن سردارانو ته ور وست.

سردارانو ده ته وویل، «ته باید په دې خبره باندې پوه شې چې مونږ هم خدای دې نه کړي هسې کم عقل نه یو. البته پخواني پاچا ډېره لویه او فوق العاده پوهه لرله، نو د هغه په مقایسه، مونږ ټول کم عقل ګڼل کېدلو، له دې امله دغه وطن ته 'کم عقل وطن چې هوښیار پاچا لري' ویل کېده. بیا پاچا مړشو. د پاچا

زوی پاتې شو چې هغه هم هوښیار وه، خو زمونږ په مقایسه، هغه هېڅ هوښیار نه دی. له دې امله، اوس دغه وطن په سرچپه نامه 'هوښیار وطن چې کم عقل پاچا لري' یادېږي. پاچا داسې وصیت کړی دی چې داسې یو څوک چې دومره هوښیار وي چې وکولی شي چې دغه وطن خپل اصلي نامه ته بېرته ور وګرځوي هغه سړی به پاچا کېږي. هغه خپل زوی ته امر وکړ چې کله چې داسې شخص پیدا شي، هغه باید پاچايي پرېږدي او هغه سړی باید پاچا شي. یعنې، کله چې داسې یو هوښیار سړیپیدا شي چې دومره هوښیار وي چې د نه منلو وړ وي، تر دې حده چې دهغه په مقایسه نور ټول خلک کم عقل وي، هغه به پاچا کېږي. دغسې یو سړی کولی شي چې دا وطن خپل اصلي نامه ته بېرته ور وګرځوي، چې هغوی به بیا کولی شي چې د 'کم عقل وطن چې هوښیار پاچا لري' په نامه یې یاد کړي ځکه چې نور ټول خلک به د هغه په مقایسه کم عقل وي. نو ته باید په دې خبره پوه شې چې ته خپل ځان په څه کې ښکېلوې.» (دا هغه څه وو چې سردارانو هغه ته وویل).

هغوی ده ته وویل (یعنې، سردارانو بیا؛ دا ټول د هغه خبرو جریان دی) ،«شرط دا دی چې آیا ته دومره هوښیار یې: ځکه چې هلته یو باغ دی چې له پخواني پاچا څخه پاتې دی، هغه پاچا چې په حکمت کې ډېر باندې وه، او هغه باغ ډېر زیات عجیب دی – هلته فلزي وسیلې، د سپینو زرو وسیلې او د سرو زرو وسیلې لوېږي - او دا ډېر عجیب او حیرانوونکی دی. خو دا

ناشونې ده چې هلته څوک ورننوځي ځکه کله چې یو شخص هلته ننوځي ،هغوی سمدلاسه په هغه پسې کېږي؛ هغوی هغه تعقیبوي، او هغه چېغې وهي، خو هغه نه پوهېږي چې څه ورسره کېږي، او نه هم هغه ويني چې څوک يې تعقيبوي. او په دې توګه هغوی هغه تعقیبوي تر هغه چې هغوی هغه له باغه پسې واخلي. په دې توګه، راځئ چې وګورو چې آيا ته هوښيار يې، آيا ته کولی شې چې دغه باغ ته ننوځې».

ده له هغوی څخه پوښتنه وکړه چې هغوی هغه کس وهي چې هلته ننوځي؟ هغوی ده ته وویل چې اصلي خبره دا ده چې هغوی دی تعقیبوي، او هغه په دې هېڅ نه پوهېږي چې هغه څوک دي چې هغه تعقیبوي، او هغه په ډېر ويرجن حالت کې ترې راوځي. دا هغه څه دي چې هغو خلکو هغوی ته ويلي دي چې هلته ننوتي وو.

هغه (يعنې، د پاچا اصلي زوی) باغ ته ورغی او ويې ليدل چې په هغه باندې يو دېوال ورچاپېر دی. دروازه پرانستې وه او هلته ساتونکي نه وو، ځکه چې حتما د دغه باغ له پاره ساتونکو ته اړتيا نه وه!

هغه د باغ څنګ ته روان وه، چې له باغ سره يې يو سړی ولید. يعنې، هلته د سړي يو رسم وه. هغه وکتل او يې ليدل چې د سړي دپاسه يوه نښه وه او هلته ليکل شوي وو چې دغه سړی سلګونه کاله پخوا پاچا وه. د هغه پاچا په وخت کې هلته سوله وه، خو له

هغه پاچا ښځه مخکې هلته جنګونه وو او له هغه ښځه وروسته هلته جنګونه وو خو د دغه پاچا په وخت کې هلته سوله وه.

هغه پوه شو، ځکه چې هغه لا له وخته په دې توانېدلی وه چې له یوه شي ښځه بل شی زده کړي، چې هرڅه په دغه سړي پورې اړه لرله. کله چې یو څوک هغه باغ ته ننوځي او هغوی یې تعقیبوي، دې ته هېڅ اړتیا نشته چې څوک دې وتښتي – فقط چې له دغه سړي سره ودرېږي، او له دې لارې هغه کولی شي چې خوندي شي. سربېره پر دې، که هغه دغه سړی واخلي او دننه یې د دغه باغ په منځ کې کېږدي، بیا به هر څوک وکولی شي چې دغه باغ ته په سلامتۍ سره ننوځي. (دا ټول هغه څه وو چې د پاچا اصلي زوی پرې پوه شو، ځکه چې هغه له یوه شي ښځه په بل شي باندې پوهېده).

هغه لاړ او باغ ته ننوت. سم چې هغوی د ده تعقیب پیل کړ، هغه لاړ او د باغ تر ښنګ ولاړ سړي سره ودرېد. په دې توګه هغه د کوم ټپ له ور رسېدلو ښځه پرته په سلامتۍ سره کار وکړ. په داسې حال کې چې نور خلک به چې کله باغ ته ننوتل هغوی به د هغوی تعقیبول پیل کړل، او هغوی به په ډېره پرېشانۍ وتښتېدل چې ډېر به وهل شوي وو، خو هغه د هغه سړي ترڅنګ د ودرېدلو له لارې روغ او جوړ رابنکاره شو.

سردارانو ولیدل او په دې کار سره حیران شول چې هغه ښنګه روغ جوړ راڅرګند شو. بیا هغه (د پاچا اصلي زوی) هغوی ته امر وکړ چې سړی واخلي او دننه یې د باغ په منځ کې کېږدي.

هغوی همداسې وکړل. بیا ټول سرداران باغ ته لاړل؛ هغوی ننوتل او د کوم ټپ له ور رسېدلو څخه پرته روغ او جوړ راووتل.

درباریانو هغه ته وویل، «که څه هم چې تر اوسه مونږ داسې یو کار نه وه لیدلی، خو د یوې (کړنې(له مخې دا نامناسبه ده چې مونږ پاچایي تاته درکړو. مونږ به بیا په یوه بل شرط تا امتحان کړو».

هغوی هغه ته وویل، «له پخواني پاچا څخه یو تخت راپاتې دی. تخت ډېر اوچت دی. له تخت سره نزدې هر ډول لرګین ځناور او الوتونکي دي (یعنې هغوی په لرګي کې توږل شوي او کیندل شوي دي). د تخت مخ ته یو کټ ولاړ دی. له کټ سره یو مېز ولاړ دی او په مېز باندې یوه ډیوه ایښې ده. له تخت څخه پلې لارې رابنکته شوي دي او په لارو باندې دېوالونه راچاپېر شوي دي. دغه لارې له تخت څخه هر لور ته غزېدلې دي، او هیڅوک هم په دې راز نه پوهېږي چې له تخت څخه د دغو لارو راوتل څخه مانا لري.

په دغو لارو باندې چې رابنکته شوي او بیا تر څه فاصلې پورې اوږدې شوي دي – هلته یو د سرو زرو زمری دی. که یو څوک ورنزدې شي هغه خپله خوله پرانیزي او له ستوني یې تېروي. له دغه زمري ور اخوا، لاره نوره هم پسې غزېدلې ده، او لکه د نورو په څېر دغه لاره هم له تخت څخه راغلې ده. یعنې، هغه دویمه لاره چې په یوه بېل لوري له تخت څخه راغلې ده هم د

همدې په څېر ده: چې دغه لاره تر څه فاصلې پورې غزېدلې او پسې تللې ده، او هلته یو بل ډول ځناور لکه پړانګ دی، چې له یو بل ډول فلز څخه جوړ شوی دی. او هغه ته هم ورنږدې کېدل ناشوني چې هغه هم کس له ستوني تېرووي. او له هغه ځای څخه وراخوا هغه لاره نوره هم اوږدېږي او هغه هم د نورو لارو په څېر ده. دغه لارې پسې اوږدېږي او په ټول وطن کې خپرېږي، او هیڅوک هم د تخت او د ورسره شیانو په هکله په هیڅ شیانو (لکه چې پورته یاد شول) او لارو باندې نه پوهیږي. له دې امله، ته باید په دې سره وازمویل شې، چې آیا ته کولی شې چې د تخت او ورسره شیانو په اهمیت باندې وپوهېږې».

هغوی هغه ته تخت وروښود، او هغه ولیدل چې هغه لوړ وه، او داسې نور.هغه تخت ته ورنژدې شو، او ویې لیدل او پوه شو چې تخت د هغه لرګي په څېر لرګي څخه جوړ شوی دی چې مخکینی صندوق (یعنې هغه وسیله چې د ځنګله سړي هغه ته ورکړې وه) ترې جوړ شوی وه. هغه وکتل او ویې لیدل چې د تخت په سر کې یو ځانګړی ګلاب موجود نه وه. که په تخت کې هغه ګلاب وای، هغه به هغه قوت درلود لکه مخکیني صندوق چې درلود (یعنې هغه وسیله چې دا زور یې درلود چې د ځناور یا ښاروي یا الوتونکي په یوه ځانګړي ډول باندې په کېښودلو سره به یې نغمه غږوله). هغه مخکې لاړ او ویې لیدل چې هغه ګلاب چې د تخت له سر نه لیرې شوی دی هغه د تخت په لاندې برخه کې لګېدلی دی. په کار وه چې هغه له هغه ځای څخه

واخیستل شي او د تخت دپاسه کېښودل شي. بیا به تخت د هغه صندوق قوت ولري چې مخکې يې ياده وشوه.

دا چې پخواني پاچا هر څه په حکمت سره په داسې طريقه کړي وو چې هيڅوک په دې ټکي نه پوهېدل تر هغه چې داسې یو څوک چې فوق العاده هوښيار وي هغه راشي او په دغه شي باندې پوه شي او وکولی شي چې هر څه په مناسب ډول برابر، تبديل او ترتيب کړي.

همدارنګه هغه پوه شو چې د خوب تخت باید له هغه ځای څخه چې دا مهال پرې ولاړ وه يو څه وښورول شي. نو مېز هم دې ته اړتيا لرله چې يو څه وښورول شي، څو د هغه ځای یوڅه تغیر شي. په ورته ډول، ډيوه هم باید له خپل ځای څخه يو څه ښورول شوې وای. او همدارنګه، الوتونکي او ځناور هم باید له خپلو ځایونو څخه يو څه ښورول شوي وای: داسې چې دا مرغه له دې ځای څخه واخيستل شي په هغه بل ځای کې کېښودل شي او بل په بل ځای کې کېښودل شي، او همدارنګه دا نور ټول شيان هم.

دا چې پاچا هر څه په حکمت سره په داسې طريقه کړي وو چې هيڅوک هم پرې نه پوهېدل، تر هغه چې هوښيار سړی باید راغلی وای او د دې وړتيا يې لرله چې پوه شي چې هر څه څنګه په منظم ډول سره برابر کړي.همدارنګه هغه زمری چې هلته (د لارې په اوږدو کې) وه باید هلته ځای پرځای کړي، او دا نور ټول شيان هم سره منظم کړي.

هغه حکم وکړ چې هر څه دې په منظم ډول سره ترتیب شي: چې ګلاب له ښکته ځای څخه واخیستل شي او پاس کېښودل شي، او دا نور ټول شیان هم همداسې شي – یعنې چې ټول شیان په منظم ډول سره ترتیب شي. بیا ،هغوی ټولو په ډېره عجیبه نغمه سره لوبول پیل کړل، او هغوی ټولو هغه چارې ترسره کړې چې د هغوی له شان سره برابرې وې.بیا هغوی هغه ته پاچایي ورکړه.

د پاچا اصلي زوی – چې پاچا شوی وه – د وینځې اصلي زوی ته په رسمي توګه څرګنده کړه چې: «اوس زه پوهیږم چې زه د پاچا اصلي زوی یم، او ته د وینځې اصلي زوی یې».

ښه کس

يوه د دعاګانو کيسه

يو وخت په يو ځای کې يو ښه کس وه - چې دعاګانې به يې ښوولې. هغه خپل ټول وخت دعاګانو؛ نمانځنو او د خدای پاک ستاينوته وقف کړی وه. هغه له ولس څخه بهر ژوند کاوه خو هلته تک راتګ به يې کاوه. په داسې حالتونو کې به هغه د يوچا دروازه ټکوله – معمولا د داسې چا چې ټيټه سويه به يې لرله، لکه غريب يا داسې نور – او له هغه سره به کېناسته او ورسره به يې د ژوند د اصلي مقصد په هکله خبرې کولې، او ويل به يې چې په حقيقت کې له دې پرته چې څوک ټول عمر د خدای عبادت وکړي، او خپل عمر خدای ته په دعا او د هغه په ستاينو باندې تېر کړي نور ژوند هېڅ مقصد نه لري.ده به هغه کس ته په راښکونکيو ټکو سره اوږدې خبرې کولې تر دې چې د ده پيغام به د هغه کس زړه ته ننوت او دا هيله به ورسره پيدا شوه چې د ده پيرو وګرځي. سم به چې داسې وشول، ده به دغسې کس واخيست او له ولس څخه بهر د خپل ځای په لوري به يې د تګ لاره وروښودله.

اوس، دغه ښه کس له ټولنې څخه بهر داسې يو ځای انتخاب کړی وه چې هلته يو سيند، ونې او مېوه موجود وو چې هغوی

به له هغې مېوې څخه خوړله. دا چې چا به څه ډول کالي اغوستل هغه به يې اغوستل، دا هېڅ ستونزه نه وه.

هغه به ډېر وختونه ولس ته ورتللو، خلکو ته به يې الهام ورکاوه او هڅول به يې چې د خدای عبادت وکړي او په دعا کولو کې د هغه لاره ونيسي ،او داسې نور. هرچا به چې په خپله خوښه د هغه پيروي کوله هغه به هغه له ځان سره واخيست او له ولس څخه بهر د خپل ځای خواته به يې ورته لارښوونه وکړه. هلته به هغوی خپل ځانونه په بشپړ ډول د لمونځونو له پاره، د داسې ذکر له پاره چې د خدای ستاينه به يې کوله، په خپلو ګناهونو باندې پښېمانيو، روژو، توبې او رياضت، او داسې نورو کارونو له پاره وقف کړل. هغه به هغوی ته خپلې ليکلې دعاګانې، ستاينې، او په ګناهونو باندې اعترافونه ورکړل، او هغوی به خپل ټول وخت د دې له پاره وقف کړ. په پای کې، د دغو خلکو تر منځ چې هغه به هلته راوستي وو، داسې کسان پيدا شول چې کولی به يې شوای چې نور کسان د خدای د عبادت له پاره راولي، نو بيا به هغه هغوی ته اجازه ورکوله چې ولس ته ورشي او خدای ته د خلکو د نژدې کولو په کار کې بوخت شي.

ښه کس پخپله همېشه په دغه کار کې بوخت وه، چې پيروان به يې سره راټولول او له ولس څخه به يې را ايستل. په پای کې، د دغه کار نښې وليدل شوې او خبره خپره شوه. خلک په ناڅاپي توګه له ولس څخه په ورکېدلو شول او هيڅوک نه پوهېدل چې هغوی ته څه پېښ شول. يو ځل، د يو چا زوی ورک شو او نه

پیدا کېږه، تر دې چې بالاخره داسې معلومه شوه چې دغه ښه کس– چې دعاګانې به یې ښوولې، ګرځي او خلک هڅوي چې د خدای عبادت وکړي، خو هغوی ونشو کولی چې هغه ونیسي ځکه چې ښه کس به په هوښیارتیا سره کار کاوه. هغه به په هرځل خپل ځان په بېله بڼه ښوده. یوه سړي ته به هغه ځان د غریب په بڼه ښوده، بل ته د سوداګر په بڼه، او بل ته په بله بڼه.

او کله به چې ده له یو کس سره خبرې شروع کړې او پوه به شو چې دی پر هغه په ښکاره توګه اثر نشي کولی، ده به له هغه سره په پټو لارو خبرې پیل کړې څو هغه ونه پوهېږي چې د ده اصلي ارادې څه دي، داسې به یې ښودله لکه ده چې خدای ته د خلکو د ورنږدې کولو له پاره هېڅ ارادې نه لرلې. که څه هم چې له خلکو سره په خبرو کولو کې د ده ټول نیت یوازې دا وه چې هغوی خدای ته نژدې کړي – دا ټول هغه څه وه چې د ده په ذهن کې وه، خو دا ناشونې وه چې معلومه شي چې د ده اراده داسې وه. بیا هم کله به چې دی پوه شو چې دی نشي کولی پر یوه ځانګړي شخص اثر پرېباسي ،ده به د موضوع په چاپېر، خواوشا او پټ ډول خبرې پیل کړې چې هغه شخص به بیا هېڅ نه پوهېده چې د ده اصلي مقصد څه دی. دا هغه څهدي چې ښه کس تر هغه وخته پورې کول چې خبره یې خپره شوه. هغویغوښتل چې دی ونیسي، خو لکه چې یاده شوه دا کار ناشونی وه.

نو ښه کس- چې دعاګانې به يې ښوولې، او د هغه پيروان له ولس څخه بهر اوسېدل، او لکه چې ياده شوه خپل ځانونه يې په بشپړ ډول د دعا، د خدای ستاينې، په خپلو ګناهونو باندې پښيمانيو، روژو، او رياضت ته وقف کړي وو. هغه همدارنګه د خپلو پيروانو له پاره هرهغه څه چې هغه کس به ورته اړتيا لرله برابر کړي وو. د مثال په توګه، که هغه به پوه شو چې د هغه له پيروانو څخه د يوه پوهه دومره حد ته رسېدلې چې کولی شي د خدای عبادت وکړي او هغه اړتيا لري چې د زرو په کاليو کې وګرځي، ده به دا ورته برابرول. بلې خوا ته، کله ناکله به يو شتمن سړی د ده پيروي وګرځېد او ده به له ولس څخه راواېست. که دی به پوه شو چې دغه شتمن سړی اړتيا لري چې ځيرې او خراب کالي واغوندي، ده به هماغه لوري ته لارښوونه ورکوله. ده به دا ټول د هر شخص د اړتياوو په پام کې نيولو سره کول – يعنې هغه ته به يې له اړتيا سره سم وسايل برابرول.

او د دغو خلکو له پاره چې ده خدای ته نژدې کړي وو، روژه نيول يا سخت ځاني رياضت د نړۍ له ټولو خوندونو څخه ډېر ارزښت درلود- يعنې هغوی له سخت ځاني رياضت او روژه نيولو څخه د نړۍ د ټولو خوندونو په نسبت ډېر خوند اخيست.

اوس، هلته داسې يو ځانګړی وطن وه چې په هغه کې لويه شتمني وه – هغوی ټول شتمن وو. خو هغوی دا نا اشنا او غيرعادي رواج درلود چې خپلې ټولې چارې يې د شتمنۍ په

اساس ترتیبولې. د هر شخص موقف به د هغه د شتمنۍ په پام کې نیولو سره درجه بندي کېږه. یو کس به چې ډېر زرګونه یا لس ګونه زره لرل هغه به یو موقف درلود، په داسې حال کې چې بل به چې بېله اندازه پیسې لرلې هغه به بېل موقف درلود. د موقف ټوله درجه بندي د هغې شتمنۍ په اساس وه چې یو چا به لرله او هغه کس به چې په منلې توګه زرګونه او لسګونه زره پیسې لرلې هغه به پاچا ګڼل کېږه.

همدارنګه هغوی معلوماتي نښې (نرۍ درې کونجه بیرغ ډوله نښې) لرلې.هرچا به چې یو ټاکلی مقدار پیسې لرلې هغه ته به یوه ځانګړې معلوماتي نښه ورکول کېږه، چې هغه ته به هغه موقف ورکول کېږه چې د هغې معلوماتي نښې په واسطه ښودل کېږه. او هرچا به چې د هغه د شتمنۍ په اساس بېل مقدار پیسې لرلې هغه ته به بېله معلوماتي نښه ورکول کېږه چې هغه ته به يې هغه موقف ورکاوه چې د هغه د شتمنۍ په اساس د هغې معلوماتي نښې په واسطه به ښودل کېږه. په دې خبره باندې د هغوی تر منځ کلکه هوکړه شوې وه چې – یو سړی باید څومره پیسې ولري چې هغه ته داسې موقف ورکول شي چې د یوې معلوماتي نښې په واسطه ښودل کېږي ،او یو کس باید څومره پیسې ولري چې د یوې بېل ډول معلوماتي نښې په واسطه وښودل شي. لکه څنګه چې هغوی پخپلو کې سره منلې وه د هر یوه موقف او مقام ټول د پیسو په اساس وه.

همدارنګه د هغوی تر منځ دا هوکړه هم شوې وه چې یو څوک چې یو ځانګړی مقدار پیسې ولري هغه به یو ساده کس ګڼل کېږي، او که یو څوک له هغه نه هم کمې ولري، هغه به څاروی یا مرغه، یا داسې نور ګڼل کېږي.نو هغوی په خپل منځ کې «وحشي څاروي» او مرغان هم لرل. د مثال په توګه، کله به چې یو چا یو ځانګړی مقدار پیسې لرلې، هغه ته به «انساني زمری» ویل کېده، او نور وحشي څاروي او مرغان هم همداسې یادېدل. د یو چا د پیسو د نشتوالي په پام کې نیولو سره به هغه وحشي څاروی، مرغه ،یا بل څه ګڼل کېده، ځکه چې د هغوی له پاره تر ټولو مهم شی پیسې وې ،او د هرچا شان او شوکت د هغه د شتو په اساس وه.

اوس، د دغه وطن خبره په ټوله نړۍ کې خپره شوې وه، او ښه کس به په دې خبره سوړ اوسېلی واېست او ویل به یې، «څوک پوهېږي چې هغوی به په دې باندې څومره بې لارې شي؟» په نتیجه کې، د ښه کس ځینې پیروانو داسې احساس کړه چې باید دغه وطن ته سفر وکړي او هغوی بېرته سمې لارې ته راولي. دوی په هغوی باندې له دې امله چې د پیسو په شوق کېدومره بې لارې شوي وو ډېر زړه سوی کاوه په ځانګړې توګه له هغه وختهچې ښه کس ویلي وه چې ښایي هغوی تر دې نور هم ډېر بې لارې شي. نو دغه پیروان دغه وطن ته په دې هیله لاړل چې هغوی بېرته سمې لارې ته راولي.

هغه وطن ته په رسېدلو او هلته په ورننوتلو سره، دوی کېناستل چې د هغه له اوسېدونکو، احتمالا د «ښارویو» له جملې څخه له یوه سره (یعنې، یوه د ټیټ موقف سړي سره چې په نسبي توګه لږې پیسې یې لرلې، او په هغه وطن کې ورته ښاروی ویل کېده) خبرې وکړي، خو هغه دوی ته هېڅ پام ونه کړ، ځکه چې هغه په دې عقیده کې ډېر ژور ننوتی وه چې پیسې تر ټولو ډېر مهم شی دی. کله چې دوی له یوه بل کس سره خبرې وکړې بیا هم عین شی پېښ شو. له پیروانو څخه یوه له هغه سره اوږدې خبرې وکړې، چې دا وخت هغه کس چې خبرې ورسره کېدلې ده ته وویل، «زه نور وخت نه لرم چې له تا سره خبرې وکړم».

«ولې نه؟» ده له هغه څخه پوښتنه وکړه.

هغه وویل، «ځکه چې مونږ ټول اوس دا وطن پرېږدو او یوه بل وطن ته ځو. مونږ چې ګورو، پیسې تر ټولو ډېر مهم شی دی، نو مونږ په خپلو کې سره هوکړه کړې ده چې هغه وطن ته لاړ شو، ځکه چې مونږ کولی شو چې هلته ډېرې پیسې ترلاسه کړو– مونږ به وکولی شو چې سره زر او سپین زر له ځمکې څخه راوباسو. نو مونږ ټول باید اوس هغه وطن ته لاړ شو”.همدارنګه (د دغه وطن خلکو(پخپلو کې هوکړه کړې وه چې د ستورو او پېرونو ځای وټاکي. یعنې، که یو چا به ځانګړی منلی مقدار پیسې لرلې هغه به یو ستوری ګڼل کېده، ځکه چې که هغه هومره ډېرې پیسې لري هغه باید د یوه ستوري زور ولري، ځکه چې ستوري د دې سبب ګرځي چې د سرو زرو

تیره جوړه کړي. دا چې ولې په یوه ځانګړې ځمکه کې سره زر وي په دې سبب وي چې یوه ستوري په هغه ځای کې د سرو زرو ګرد جوړ کړی وي. په دې توګه، سره زر د ستورو په واسطه جوړیږي، او که یو شخصیو ځانګړی مقدار سره زر ولري، ښکاره خبره ده چې هغه د یوه ستوریزوور لري، نو هغه پخپله یو «ستوری» ګڼل کیږي.

هغوی همدارنګه هوکړه کړې وه چې د پیرونو له پاره یو موقف وټاکي. که یو چا به یو ځانګړی منلی مقدار پیسې لرلې، هغه به یو پیرونی ګڼل کېده.او هغوی همدارنګه د پرښتو له پاره هم یو موقف ټاکلی وه – دا ټول د پیسو د مقدار په پام کې نیولو سره شوي وو. بالاخره، هغوی پخپلو کې سره هوکړه کړې وه چې د یوه خدای موقف یا درجه هم وټاکي – که یو چا به د زرګونو او لسګونو زرو په اندازه یو ځانګړی منلی مقدار ډېرې پیسې لرلې هغه به یو خدای ګڼل کېده. دا چې خدای به خپل ځان ته ډېرې پیسې ورکړې وې ،نو پخپله هغه به خدای وه. هغوی پورتني ټول کارونه ترسره کړل.

هغوی همدارنګه ومنله چې دا د هغوی له پاره نامناسبه ده چې په ولس کې واوسیږي او له نورو انسانانو سره ګډ شي، که نه دوی به د هغوی په واسطه فاسد کړل شي. هغوی نور انسانان د خپلو ځانونو په نسبت فاسد ګڼل.په دې توګه، هغوی تصمیم ونیوچې د ځانونو له پاره په نړۍ کې تر ټولو لوړغرونه ولټوي او په کې واوسیږي، چې هلته به دوی د نړۍ له اتموسفیر څخه

لوړ وګرځي. هغوی د لوړو غرونو د لټولو له پاره لټوونکي ولېږل ،او هغوی ډېر جیګ غرونه پیدا کړل.

بیا د دغه وطن ټول خلک لاړل چې هلته په دغو جیګو غرونو کې ځای پرځای شي – له دغو غرونو څخه په هر غره باندې د دغه وطن د خلکو یو ګروپ ځای پرځای شو. هغوی په هر غره باندې قوي استحکامات جوړ کړل – د هرغره په چاپېر ژورې کندې او داسې نور وو چې دا د هر چا له پاره بېخي ناممکنه وه چې هغوی ته ور ورسېږي. غره ته یوازې یوه پټه لاره وه چې هېڅ بهرني به نشو کولی چې هغوی ته ور ورسېږي. هغوی د هرغره په چاپېر دغه ډول استحکامات جوړ کړل. هغوی همدارنګه له غره څخه په یو څه فاصله داسې په پیره ولاړ پیره داران لرل چې لیدل به یې چې هېڅ بهرني نژدې ورنشي. او هغوی، چې په دغو غرونوکې اوسېدلخپل ژوند ته د خپل یاد شوي دود له مخې دوام ورکاوه. هغوی ډېر خدایانلرل – چې هر یو یې د هغه د شتو له مخې ګڼل کېده.

خو دا چې پیسې د هغوی له پاره ډېرې مهمې وې چې یو غټ مقدار پیسو به یو کس خدای جوړاوه، (دغه خدایان(ډارېدل چې ونه وژل شي او ونه لوټل شي. دا امکان وه چې د هغوی له ډلې څخه دې هر یو د دې له پاره ووژل شي یا ولوټل شي چې د غلا شویو پیسو په برکت یې د خدایۍ درجه ترلاسه شي. البته په عمل کې خلکو له خپلو ځانونو سره ویل، «دا چې دغه شخص خدای دی، هغه به له لوټ او وژنې څخه خوندي وي».

هغوی ورته عبادت کاوه او په نوم به یې قرباني کولې – هغوی خدایانو ته قرباني او دعاګانې کولې. هغوی همدارنګه انساني قرباني ورته راوړلې.هغوی به خپل ځانونه یوه خدای ته قرباني کول څو له هغه سره ګډ شي او بیا د یوه شتمن شخص په څېر ښکاره شي. د هغوی مذهب د پیسو په اساس جوړ شو. بېلابېل عبادتونه، قرباني او عنبر به دغو «خدایانو» ته وړاندې کېدل.

خو وطن بیا هم له وژنې او لوټنې څخه ډک وه، ځکه چې هر چا به چې د دغو عبادتونو په ګټه باندې باور نه درلود هغه به د شتمنۍ د ترلاسه کولو له پاره وژل کېده او لوټل کېده، ځکه چې پیسې د هغوی له پاره تر ټولو مهم شی وه. د پیسو په واسطه، یو شخص کولی شول چې هر ډول خواړه یا لباس ترلاسه کړي. د انسان ژوند (د هغوی د کاړه او ګډوډ فکر له مخې) په پیسو ولاړ دی، او په دې توګه پیسې د هغوی مذهب وې.

هغوی کوشش کاوه چې د هغوی په وطن کې هېڅکله هم د پیسو کمی رانشي، ځکه چې پیسې د هغوی مذهب او خدای وه. بلې خوا ته – هغوی کوشش کاوه چې خپل د پیسو عواید وطن ته د نورو بهرنیو سرچینو په راوړلو سره لوړ کړي. سوداګر به بهرته تلل چې په نورو وطنونو کې معاملې وکړي چې پیسې وګټي او وطن ته په بېرته راتګ سره یې راوړي.خیرات ورکول د هغوی له پاره په ښکاره توګه سخت منع وه، ځکه چې پهدې توګه یو څوک د هغو پیسو برکت له لاسه ورکوي چې خدای هغه تهورکړې دي. دا چې پیسې لرل ترټولو مهم شی دی، او په

دې طريقه يو څوک د بل چا پيسې کموي او زيان وراړوي، له دې امله هغوی ډېر سخت منع وه چې خيرات ورکړي.

همدارنګه هغوی داسې چارواکي مقرر کړل چې معلومه کړي چې هر کس په ريښتيا سره هومره پيسې لري چې ادعا لري. هر يو مجبور وه چې کله ناکله د خپلو شتو ثبوت وړاندې کړي څو خپل هغه شان وساتي چې د هغه د پيسو په اساس هغه ته ورکول شوی وه. ځينې وختونه به يو څاروی په انسان واوښت، يا به يو انسان په حيوان بدل شو – هسې چې، که يو کس به خپلې څه پيسې له لاسه ورکړې، هغه به له انسان څخه څاروي ته ښکته شو، ځکه چې هغه به بيا کافي اندازه پيسې نه لرلې. او سرچپه يې هم همداسې کېدل: که يو چا به ډېرې پيسې وګټلې، هغه به له څاروي څخه انسان ته پورته شو ،او دا نورې سطحې هم همداسې وې.

د هغوی د «خدايانو» مجسمې او څېرې جوړې شوې وې. دوی هر يوه دغه مجسمې او څېرې لرلې او هغه به يې په غېږ کې نيولې او ښکلولې، ځکه چې دا د هغوی مذهب او عقيده وه.

اوس، د ښه کس- چې دعاګانې به يې ښوولې، هغه پيروان چې په سمه لاره روان وو کور ته راستانه شول او ښه کس ته يې د هغه وطن د لويې غلطۍ او حماقت په هکله وويل، يعنې دا چې هغوی د پيسو په شوق کې څومره ډوب ول، څنګه هغوی له يوه ځای څخه بل ته ځي، او څنګه هغوی «ستوري» او «پېروني» جوړوي. ښه کس داسې وښودله چې هغه ډارېږي چې هغوی به

نور هم د بې لاريتوب خوا ته لاړ شي. بيا هغه ته وويل شول چې هغوی د خپلو ځانونو له پاره خدايان نيولي دي، او هغه وويل چې دا هغه څه وه چې هغه يې په هکله له پيل نه وېرېده.

اوس ښه کس په هغوی باندې سخت زړه سوی درلود او تصميم يې ونيوه چې هغه به پخپله هلته ځي. ښايي چې هغه به وکولی شي چې د هغوی پامورواړوي چې خپلې غلطۍ ووينې.

نو ښه کس پخپله هلته لاړ او هغو ساتونکو ته ور ورسېد چې د غره چاپېر ولاړ ول. ښکاره خبره وه چې ساتونکي د ټيټې سطحې کسان وو، چې اجازه ورکول شوې وه چې د دې نړۍ د اتموسفير په وړاندې څرگند شي، ځکه چې هر چا به چې د هغه د پيسو په اساس څه شان شوکت درلود هغه ته ببخې اجازه نه وه چې د بهرنۍ نړۍ له خلکو سره گډ شي يا د دې نړۍ د اتموسفير په وړاندې ښکاره شي، څو ککړ نشي. هغوی ته ببخې اجازه نه وه چې د بهرنۍ نړۍ له خلکو سره خبرې وکړي، څو د هغوی د تنفس په هوا باندې ککړ نشي. (نو هغه ساتونکي چې له ښار څخه بهر ولاړ وو په ښکاره توگه هغوی د ټيټې کچې خلک وو.) خو ان ساتونکيو هم مجسمې لرلې، او هغوی به په مکرر ډول په غېږ کې نيولې او ښکلولې، ځکه چې د هغوی له پاره هم پيسې د ايمان مرکزي ټکی وه.

نو ښه کس د ساتونکيو له ډلې څخه يوه ته ورغی او د اصلي مقصد په هکله يې ورسره خبرې پيل کړې، ويې ويل چې د خدای عبادت – د سپېڅلو کتابونو قرائت، لمونځ، نېک عملونه،

او داسې نور اصلي مقصد دی، او پیسې حماقت دی نه اصلي مقصد، خو ساتونکي د هغه خبرو ته هېڅ پام ونه کړ، ځکه چې هغه لا ډېر له پخوا څخه په دې عقیده کې ډوب شوی وه چې پیسې تر ټولو ډېرمهم شی دی.

ښه کس بل ساتونکي ته ورغی او د پورته په څېر یې ورته خبرې وکړې ،خو یوه هم هغه ته څه پام ونه کړ. هغه په ټولو ساتونکو باندې وګرځېد، خو هېڅ چا هم هغه ته څه پام ونه کړ.

ښه کس تصمیم ونیو چې ښار ته چې د غره په سر کې پروت وه داخل شي.کله چې هغه هلته ورسېد، هغوی اریان شول، ځکه لکه مخکې چې یاده شوه دا ناممکنه وه چې هلته دې څوک ورننوځي، نو هغوی له هغه څخه وپوښتل ،«دلته ته څه ډول راننوتې؟!»

ده وویل، «دا چې زه لا دوخته دلته یم، څه فرق کوي چې زه دلته څنګهراغلم، نو تاسو ولې پوښتنه کوئ؟» او ده د هغوی له ډلې څخه له یوه سرهد اصلي مقصد په هکله خبرې پیل کړې، خو هغه ده ته هېڅ پام ونه کړ.بل هم همداسې وکړل، او ټولو همداسې وکړل، ځکه چې هغوی ټول په خپله غلطۍ کې ډوب وو.

خو د ښار د اوسېدونکو له پاره دا ډېره اریانوونکې وه چې یو نابلده سړی راغلی وه او له هغوی سره یې داسې خبرې کولې چې د هغوی له عقیدې سره یې تضاد درلود. هغوی داسې

احساس پیل کړ چې ښایي دغه سړی ښه کس- چې دعاګانې به یې ښوولې، وي، ځکه چې هغوی لا د وخته اوریدلي وو چې په نړۍ کې داسې یو ښه کس شته. د ښه کس اوازه لا د وخته په ټوله نړۍ کې خپره شوې وه. هغه ته «پرهېزګار ښه کس» ویل کېده، خو دا ناشونې وه چې هغه وپېژندل شي او ونیول شي ځکه چې هغه همېشه هر کس ته په بېله ښه ښکاره کېده. یوه ته به هغه د سوداګر په ښه ښکاره شو ،بل ته د سوالګر، او بیا به له هغه ځای څخه ورک شو.

اوس، دغه وخت، یو پیاوړی جنګیالی له ډېرو نورو جنګیالیو سره چې د هغه په چاپېر ورټول شوي وو ګرځېده او وطنونه یې فتحه کول. ټول هغه څه چې هغه غوښتل هغه (د هغوی(تسلیمي وه. کله چې د وطن خلکو ځانونه هغه ته تسلیمول، هغه به هغوی پرېښودل. که نه، هغه به هغوی له منځه وړل. په توګه هغه تللو او فتحې یې کولې، حتی پیسې یې هم نه غوښتې – یوازې (د هغوی(تسلیمي یې غوښته، چې هغوی باید د ده تابع وګرځي. هغه به په داسې حال کې چې هغه به سل میله لیرې وه، لومړی خپل جنګیالي یوه وطن ته ولېږل (چې وغواړي چې هغوی(هغه ته تسلیم شي. په دې توګه هغه وطنونه فتحه کړل .

د شتمنیو د دغه وطن سوداګر، چې نورو وطنونو ته د سوداګرۍ له پاره تللي وو، خپل وطن ته راستانه شول او خلکو ته یې د دغه جنګیالي په هکله وویل. په هغوی باندې یو هیبت راغی. که څه هم چې هغوی غوښتل چې هغه ته تسلیم شي، دا خبره چې

هغوی اوربېدلې وه چې هغه له پیسو سرهعلاقه نه لري او د پیسو هېڅ پروا نه کوي، د هغوی له عقیدې سره تناقضدرلود، او په دې توګه د هغوی له پاره ناشونې وه چې هغه ته دې تسلیم شي.د هغوی له پاره دا داسې وه لکه خپل دین چې پرېږدي، ځکه چې هغه د دوی په عقیده – پیسو، باندې هېڅ باور نه درلود. په نتیجه کې، هغوی له هغه څخه ډېر زیات ووېرېدل.

هغوی خپلو خدایانو ته عبادت او قربانۍ شروع کړې. هغوی به یو څاروی راونیو (یعنې، داسې کس چې لږې پیسې به یې لرلې او هغوی به څاروی باله) او هغه به یې د قربانۍ په دود خپلو خدایانو ته وروړاندې کړ، او داسې نورعبادتونه.

په عین وخت کې، دغه جنګیالی هغوی ته ډېر نژدې شوی وه او خپل جنګیالي یې مخکې ولېږل چې له هغوی څخه پوښتنه وکړي چې هغوی څه خوښوي، ځکه چې دا د هغه طریقه وه. هغوی هیبت واخیستل او نه پوهېدل چې څه وکړي. د هغوی خپلو ځینې سوداګرو هغوی ته توصیه وکړه چې هغوی یوه خاص وطن ته تللي وو چې ټول اوسېدونکي یې خدایان وو، او دا یې وویل چې هغوی له پرښتو سره ګرځي. په نورو ټکو، په هغه وطن کې هر کس، له تر ټولو کوچنې څخه نیولې تر ټولو لوی پورې، ټول ډېر زیات دومره شتمن دي چې ان په هغوی کې تر ټولو کوچنی د هغوی د غلطو معیارونو په اساس خدای ګڼل کېږي (یعنې، په هغه بل وطن کې تر ټولو کوچنی دومره ډېر شتمن دی چې هغه دومره ډېرې پیسې لري چې له هغه نه د هغوی په وطن کې

خدای جوړوي). او هغوی «له پرښتو سره سفر کوي» ځکه چې د هغوی اسونه په داسې ډېرو طلاوو او ورته نورو ځیزونو پوښلي دي چې د یوه اس پوښ دومره قیمت لري چې له یوه کس څخه د هغوی د معیارونو په اساس خدای جوړوي. په دې توګه، چلوونکي «له پرښتو سره سفر کوي» - هغوی درې جوړې «پرښتې» له یوې بګۍ سره تړي او له هغوی سره سفر کوي. له دې امله، هغوی باید دغه وطن ته (یو هیئت(لېږي، دا یقیني خبره ده چې هغوی به وکولی شي چې له هغوی

سره مرسته وکړي ځکه چې د هغه وطن ټول اوسېدونکي خدایان دي. (داټوله د هغوی د سوداګرو توصیه وه.) دغه نظریه د خلکو ډېره زیاته خوښه‌شوه، ځکه چې هغوی باور درلود چې هغوی به خامخا د هغوی په واسطه وژغورل شي، ځکه چې هغوی ټول خدایان دي.

اوس، ښه کس- چې دعاګانې به یې ښوولې، تصمیم ونیوچې هغه به بیا دغه وطن ته لاړ شي، کېدای شي چې هغه دا ځل وکولی شي په دې کې کامیاب شي چې هغوی په خپله غلطۍ باندې اعتراف کولو ته حاضر کړي. نو هغه لاړ او ساتونکو ته ور ورسېد او د هغوی له ډلې څخه یې له یوه سره په خپله طریقه خبرې شروع کړې. ساتونکي هغه ته د دغه جنګیالي په هکله وویل ،او ویې ویل چې هغوی له هغه څخه وېرېږي. ښه کس له هغه څخه پوښتنه وکړه، «او ته څه غواړې چې په دې هکله یې وکړې؟»

ساتونکي هغه ته د پورتنۍ مشورې په هکله وویل – چې هغوی غواړي چې هغه وطن ته چې په هغه کې ټول خدایان دي (یو هیئت) ولیږي. ښه کس په هغه پورې په زړورتیا سره وخندل او ویې ویل، «دا خو ډېر احمقانه کار دی! د هغه وطن خلک همدا زمونږ په څېر انسانان دي. تاسو ټول، ستاسو د خدایانو په شمول، یوازې انسانان یئ، نه خدایان. په نړۍ کې یوازې یو خدای دی، چې هغه خالق دی، او یوازې له هغه سره ښایي چې عبادت یې وشي، او یوازې هغه سره ښایي چې دعا او لمونځ ورته وشي. دا اصلي مقصد دی”.

دا داسې خبرې وې چې ښه کس ساتونکي ته وکړې.

خو ساتونکي د هغه خبرې ونه منلې، ځکه چې د هغه ګمراه کوونکې عقیده له ډېرې مودې راهیسې د هغه په ذهن کې تلقین شوې وه. خو ښه کس له هغه سره خبرو ته دوام ورکړ، تر هغه چې بالاخره ساتونکي وویل، «او په هرحال، زه څه کولی شم؟ زه یوازې یو کس یم (او د وطن ټول اوسېدونکي له مانه ډېر زیات دي).»

ښه کس په دغه ځواب کې یو څه ډاډ وموند، ځکه چې هغه پوه شو چې د هغه خبرو د ساتونکي غوږونو ته ننوتل شروع کړي دي. هغه څه چې هغه د هغوی په لومړۍ لیدنه او خبرو کې ساتونکي ته ویلي وو او هغه څه چېاوس یې ویلي وو سره یو ځای د هغه په زړه باندې اغېزه وکړه. هغوی لکهچې د هغه له

ځواب نه احساسېده يو څه شک راپورته کړ او په ورو سره يې خپل ذهن بدل کړ.

په دې توګه، بنه کس دويم ساتونکي ته ورغی او په پورته ډول يې خبرې وکړې. خو هغه هم د ده خبرې ونه منلې، خو بالاخره هغه هم د لومړني په څېر ځواب ورکړ، «زه يوازې يو کس يم او دا نور ډېر خلک دي او داسې نور.» په پای کې، ټولو ساتونکو همدغه ځواب ورکړ.

بيا بنه کس ښار ته ننوت او له هغوی سره يې په خپله طريقه خبرې شروع کړې – داسې چې هغوی ټول ډېر په غلطه روان دي، دا چې دا په هېڅ توګه مقصد نه دی، دا چې اصلي مقصد د سپېڅلو کتابونو لوستل، لمونځ ،او داسې نور دي. خو هغوی د ده خبرې ونه منلې، ځکه چې هغوی له ډېر وخت راهيسې په دې کې ډېر ژور ننوتي وو.

او هغوی ده ته د جنګيالي په هکله وويل، او دا چې هغوی غواړي چې دغه وطن ته چې په هغه کې ټول خدايان دي (يو هيئت) ولېږي. هغه په هغوی پورې وخندل او هغوی ته يې وويل دا څومره احمقانه خبره ده، او دا چې هغوی ټول يوازې انسانان دي، او داسې نور. او دا چې هغوی به ونشي کولی چې له هغوی سره هېڅ مرسته هم وکړي، «ځکه چې تاسو يوازې انسانان يئ او هغوی هم يوازې انسانان دي، او نه خدايان. خدای يوازې يو خدای دی، او بس.» او د جنګيالي په هکله هغه هغوی ته (د

يوې بلاغي پوښتنې په توګه) وويل، «آيا دا به هغه جنګيالى وي؟» (هغه، زه يې چې پېژنم).

خو هغوی پوه نه شول چې له دې خبرې نه د هغه مطلب څه وه. نو هغه له يوه نه بل ته خبره اوړده کړه، چې په دې ډول يې خبرې کولې، هر يوه ته يې د جنګيالي په هکله ويل، «آيا دا هغه جنګيالى نه دى؟» خو هيڅوک هم نه پوهېدل چې د هغه مقصد څه وه.

په عين وخت کې په ښار کې يو غټ شور پيل شو– چې يو څوک دغهډول خبرې کوي، د هغوی عقايدو پورې ريشخند وهي، وايي چې يوازېيو او داسې نور، او د جنګيالي په هکله په پورته ډول خبرې کوي. هغوی پوه شول چې دا به همدغه ښه کس- چې دعاګانې به يې ښوولې، وي، ځکه چې هغه لا مخکې تر مخکې هغوی پېژنده، نو حکمونه وشول چې هغه دې ونيول شي. او که څه هم چې هغه همېشه هغوی ته په بېلو بڼو(لکه يو ځل د سوداګر، بيا د سوالګر، لکه چې پورته ياده شوه) ښکاره کېده، هغوی په دې هم پوهېدل چې ښه کس همېشه خپله بڼه بدلوي- نو حکمونه وشول چې د هغه ځار وشي او ونيول شي.

د هغه لټون پيل شو، او بالاخره هغوی هغه ونيو او د مشرانو مخ ته يې ودراوه. هغوی له هغه سره خبرې پيل کړې، خو هغه هغوی ته عين شيان ،لکه چې مخکې ياد شول، وويل – دا چې هغوی په ډېره لويه غلطۍ او حماقت کې دي، او دا چې دا په هېڅ صورت مقصد نه دى (يعنې، پيسې په هېڅ صورت مقصد

نه دی)، بلکه یوازې یو دی، چې هغه خالق دی، او داسې نور. او دا چې د هغه وطن خلک چې هغوی وايي چې خدايان دي هغوی به له دوی سره هېڅ مرسته ونه کړای شي، ځکه چې هغوی یوازې انسانان دي. خو هغوی هغه لېونی وګڼه، ځکه چې د هغه وطن ټول اوسېدونکي د پیسو په غلطۍ کې داسې ډوب شوي وو چې هرچا به چې د هغوی د غلطو نظریاتو پر ضد خبرې کولې هغه به لېونی ګڼل کېده.

هغوی له هغه څخه پوښتنه وکړه، «خو دا د جنګيالي په هکله يې چې ته وايې

'آيا دا هغه جنګيالی نه دی؟!' له دې نه دې مقصد څه دی»

هغه ځواب ورکړ، «يو وخت زه له يوه ځانګړي پاچا سره وم، او د هغه د جنګياليو له ډلې څخه يو ورک شو. نو که دا هغه جنګيالی وي، بيا يې زه پېژنم. سربېره پر دې، ستاسو دا باور چې په هغه وطن کې ټول خدايان دي دا هسې حماقت دی ځکه چې هغوی نشي کولی چې له تاسو سره مرسته وکړي.

او زما په نظر، که تاسو پر هغوی زړه وتړئ، دا به ستاسو زوال وي». هغوی له هغه څخه پوښتنه وکړه، «ته له څه نه پوه شوې؟»

هغه وويل، «ځکه چې دغه پاچا (له چا سره چې هغه وه)، يو لاس درلود – يعنې هغه يو د لاس عکس درلود چې پنځه ګوتې او د لاس ټولې کرښې يې لرلې. اوس، دغه لاس داسې وه لکه د ټولو نړيو او د اسمان او ځمکې له پيدايښت څخه تر زوال پورې

زمانې د ټولو موجودو شيانو او حتی هغه څه چې له هغه وروسته به راځي نقشه هر څه پر دغه لاس رسم شوي وو.د دغه لاس په کرښو کې د هرې نړۍ بڼه د هغې له ټولو جزياتو سره داسې رسم شوې وه لکه پر يوه نقشه چې رسم شوې وي.

«سربېره پر دې، دغو کرښو د تورو تصويرونه جوړول، ببخي داسې لکه پر يوه نقشه، چې په هغې کې د هر ځای تر څنګه توري ليکل شوي وي څو معلومه شي چې هغه کوم ځای دی – يعنې دا چې دلته دا او دا ښار پروت دی، او دلته دا او هغه سيند دی او داسې نور. په عين ډول، د لاس کرښو چې د هر ځای تر څنګه د تورو تصويرونه جوړول په لاس باندې داسې انځور شوې وې چې ښودل يې چې هغه د څه استازيتوب کوي.

«د ټولو وطنونو، ښارونو، سيندونو، پلونو، غرونو او داسې نورو جزيات او نور ټول انفرادي شيان د دغه لاس په کرښو باندې رسم شوي وو، او د هر شي تر څنګه داسې توري وو چې ښودل يې چې دا دغه شی دی او دا هغه شی دی. همدارنګه، ټول خلک چې په يوه وطن کې ګرځي، د هغوی د ټولو تجربو په شمول، دا ټول هلته رسم شوي وو. له يوه وطن څخه بل وطن ته ،له يوه ځای څخه بل ځای ته تللي ټول سرکونه هم ټول هلته رسم شوي وو. له دې امله زه پوه شوم چې دغه ښار ته څنګه راشم، او دا داسې شی دی چې بل هيڅوک به يې ونشي کولی. او که تاسو غواړئ چې ما کوم ښار ته ولېږئ ،زه د دغه لاس د لارې په اساس پوهېږم چې هلته د تګ لاره څنګه پيدا کړم.

«له یوې نړۍ څخه بلې ته د تګ لاره هم هلته رسم شوې وه. هلته داسې لارې هم شته چې په هغو سره یو څوک کولی شي چې له ځمکې څخه اسمان ته پورته شي (دا دلیل چې اسمان ته ختل څنګه ناشوني دي دا دی چې مونږ. تهلاره نه ده معلومه خو پر دغه لاس، اسمان ته د ختلو لاره رسم شوې وه) ،او پر دغه لاس د یوې او بلې نړۍ تر منځ د تګ ټولې لارې رسم شوې دي. د مثال په توګه، الیاس (ع) په یوه لاره، چې پر دغه لاس رسم شوې وه، اسمان ته وخوت، په داسې حال کې چې موسی (ع) پر یوه بله لاره پورته شو، چې هغه هم پر دغه لاس رسم شوې وه، او ادریس (ع) پر یوه بېله لاره اسمان ته وخوت، او دا هم پر دغه لاس لیکل شوې وه. او په ورته ډول، د یوې او بلې نړۍ تر منځ ټولې لارې د دغه لاس پر کربنو رسم شوې وې.

«همدارنګه پر دغه لاس هر شی داسې موجود وه لکه د هغه د پیدایښت پر وخت چې وه، لکه اوس چې دی، او لکه په راتلونکي کې به چې وي. د مثال په توګه، صدوم داسې رسم شوی وه لکه هغه چې د هغه د استوګنې پر وخت، له ویجاړتیا څخه مخکې وه. د صدوم ویجاړتیا – دا چې هغه ویجاړ شو – هم پر دغه لاس رسم شوې وه، او له ویجاړتیا څخه وروسته هم د صدوم یو انځور هلته وه، ځکه چې پر دغه لاس د پخوا، اوس او راتلونکي انځورونه وو.

«نو ما پر دغه لاس ولیدل چې دغه وطن چې تاسو یې په هکله وایئ چې هغوی ټول خدایان دي، له ټولو هغوخلکو سره چې

هغوی ته د مرستې له پاره لاس ورغځوي - هغوی به ټول له منځه لاړ او پوپناه شي.» (دا ټول هغه څه وو چې ښه کس هغوی ته وویل).

هغوی د هغه څه په هکله چې هغه وویل ډېر اریان شول، ځکه چې هغوی داسې احساس کړه چې هغه په ښکاره توګه ریښتیا ویل، ځکه چې کېدای شي چې هرڅه پر یوه نقشه رسم شي، هغوی پوه شول چې هغه ریښتیا ویل ،ځکه چې د لاس دوه کرښې کولی شي چې داسې سره یو ځای شي چې یو توری جوړ کړي (په دې توګه، هغوی پوه شول چې هغه نشوای کولی چې ټوله کیسه له ځان نه جوړه کړي نو هغوی د هغه څه په هکله چې هغه وویل ډېر اریان شول).

او هغوی له هغه ښځه پوښتنه وکړه، «او دغه پاچا چېرې دی؟ ښایي چېهغه مونږ. ته لاره راوښيي چې پیسې ترلاسه کړو.»

هغه هغوی ته وویل، «تاسو اوس هم پیسې غواړئ؟ له ما سره د پیسو په هکله هېڅ خبرې مه کوئ!»

هغوی بیا پوښتنه وکړه، «خو بیا هم دغه پاچا چېرې دی؟»

«زه پخپله هم نه پوهېږم، خو زه کولی شم چې تاسو ته یې کیسه ووایم:

«یو وخت په یو ځای کې یو پاچا او یوه ملکه وو چې یوازې یوه لور یې لرله.کله چې د هغوی عمر په تېرېدلو شو، هغوی د

هوښيارو خلکو يوه جرګه ور وبلله چې هغوی ته مشوره ورکړي چې څه به مناسبه وي چې هغه چا ته ور واده کړي. زه په هغې جرګې کې حاضر وم، ځکه چې د پاچا زه ډېر خوښېدم. زما مشوره دا وه چې هغه دې دا يوه جنګيالي ته ور واده کړي ،ځکه چې دغه جنګيالي زمونږ له پاره ښه کارونه کړي وو، او ډېر وطنونه يې فتحه کړي وو، نو دا مناسبه وه چې شهزادګۍ دې هغه ته د مېرمنې په توګه ورکول شي. زما مشوره ښه ومنل شوه، او هر چا ورسره موافقه وکړه. هلته د شهزادګۍ له پاره د شاوو (د واده زلمی) د پيدا کولو له امله لويه خوښي جوړه شوې وه.

«او په دې توګه، هغوی هغه جنګيالي ته ور واده کړه، او بالاخره هغې زېږون وکړ. ماشوم ډېر زيات ښکلی وه – د هغه ښکلا له انساني چوکاټ څخه بېخي وتلې وه. د هغه وېښتان د سرو زرو وو، خو په هغو کې ټول ليدل کېدونکي رنګونه موجود وو. د هغه مخ د لمر په څېر ځلېده ،اوسترګې يې پړکېدې .

او دغه ماشوم ښه پوره هوښيار زېږېدلی وه. سم چې هغه پيدا شو، هغوی وليدل چې هغه پخه پوهه لرله، داسې چې کله به چې خلکو خبرې کولې ،هغه به د خندا پر وخت خندل، او داسې نور. په لنډه به يې ووايو، هغوی وليدل چې هغه ښه پوره هوښيار وه، خو بيا هم هغه دا وړتيا نه لرله چې داسې صحيح حرکتونه حرکتونه وکړي لکه يو لوی کس يې چې له خبرو

سره کوي، يا داسې نور.

«اوس، پاچا هم یو خطیب، یعنې، یو ویناوال درلود، چې په بلاغت او فصاحت کې ماهر وه. هغه کولی شوای چې د پاچا په ستاینه کې ښایسته لنډې بوللې او شعرونه کمپوز کړي. دغه خطیب د خدای ورکړي استعداد په اساس یو با استعداده خطیب وه، خو پاچا هغه ته یوه لاره ور وښوده چې د فصاحت فن پرې پیاوړی کړي چې د هغې لارې په تعقیبولو سره هغه په ریښتیا سره یو ښه ویناوال وګرځېد.

«پاچا همدارنګه یو هوښیار (سړی) درلود. هوښیار د خپلو خدای ورکړو هوښیارتیاوو په اساس هوښیار وه، خو پاچا هغه ته یوه لاره ور وښوده چې هغه ځنګه کولی شي چې نور حکمت تر لاسه او پیاوړی کړي، او په دې توګه هغه په ریښتیا سره یوحیرانوونکی هوښیار وګرځېد. په عین ډول ،جنګیالی هم د خدای ورکړي قوت له مخې جنګیالی وه، خو پاچا هغه ته داسې لاره ور وښوده چې پیاوړی او لا ډېر زورور شي، او په دې طریقه هغه په ریښتیا سره یوعجیب او هیبت ناک جنګیالی وګرځېد.

«دا چې هلته یوه داسې توره ده چې په هوا کې راځوړنده ده، او دغه توره درې قوته لري: کله چې توره پورته شي، ټول مخالف پوځي جنرالان د خپل ژوند د ژغورلو له پاره تښتي، چې حتما د دښمن د ماتې سبب ګرځي، ځکه کله چې جنرال تښتي او د جنګ د لارښوونې له پاره څوک نه وي، داسې هېڅ لاره نشته چې پوځ دې جګړه وګټي.

«خو بیا هم، پاتې کسان ښایي جګړه بیا منظمه کړي. د دې له پاره، توره دوه لوري لري، چې هر لوری یې ځانګړی قوت لري. یو لوری ټول پوځ چپه کوي، او بل لوری یې له پښنو غورځوي، چې بدنونه یې ډنګر او ناتوانه کېږي. په ساده توګه له هغه ځایه چې دغه توره په کې ده د هغې په ښورولو سره دښمنان په پورته ډول هرې خوا ته په ترتیب سره له پښنو لوېږي.

«پاچا جنګیالي ته وښودل چې دغه توره څنګه ترلاسه کړي، او دا هغه څهوه چې هغه ترې داسې یو ستر ځواک ترلاسه کړ. ما هم هغه څه چې د خپلومهارتونو له پاره مې ورته اړتیا لرله د پاچا د ښودنې په اساس ترلاسه کړل.

«پاچا همدارنګه یو وفادارملګری درلود. هغه او پاچا داسې نژدې ملګرتیا لرله، داسې یوه حیرانوونکې او عجیبه دوه طرفه اړیکه، چې د هغوی له پاره په بشپړه توګه ناشونې وه چې یو بل دې د اوږدې مودې له پاره ونه ګوري. او که څه هم چې څو ځلې هغوی یو له بل څخه د څه وخت له پاره بېل شول، خو هغوی هر یوه له ځان سره د دواړو ګډ عکس درلود، چې دوی به یو له بل څخه د لیرې والي پر وخت هغو عکسونو ته له کتنې څخه خوند اخیست. دغه عکسونه د پاچا او د هغه د وفادار ملګري انځورونه وو چې یو د بل په وړاندې یې د هغوی سخته مینه ښودله، او یو بل یې په ډېره مینه په غېږ کې نیول او ښکلول. دغو عکسونو پر هغه چا چې دوی ته یې کتل داسې اثر درلود چې په ډېره سخته مینه باندې به یې هم غلبه کوله. اوس ،دغه

وفادار ملګري هم له هغه ځای څخه مینه ترلاسه کړه چې پاچا ورته وښود چې هغه کولی شي ترې ترلاسه یې کړي.

«یو وخت راغی چې پورتني هر څه لاړل، هر یو هلته چې هغه ترې څواک ترلاسه کړی وه – وېناوال، جنګيالی، او د پاچا نور ټول سړي. د هغوی هر یو د هغه سرچینې ته لاړ چې خپل قدرت بیا تازه کړي.

«خو بېخی همدغه وخت، په نړۍ کې یو ډېر زورور توپان وه. دغه توپان په نړۍ کې هر څه ګډوډ کړل، سیند یې پر وچه واړاوه، وچه پرسیند، دښته یې په ودانه واړوله او ودانه پردښته. هغه ټوله نړۍ پر بل مخ واړوله. توپان د پاچا ماڼۍ ته ورننوت، او که څه هم چې هغه خرابه نشوه، خو هغه (توپان) په کې تېر شو او د شهزاده بچی یې له ځان سره واخیست. د ګډوډۍ په منځ کې، سم چې توپاني باد هغه ګران ماشوم له ځان سره واخیست، شهزاده هم د ملکې او پاچا په خبر په هغه پسې منډه کړه. هغوی ټول سره تیت شول ،او هیڅوک نه پوهېدل چې هغوی چېرې دي.

هغه وخت مونږ یو هم هلته نه وو، ځکه چې مونږ هلته پورته د هغه ځای ته تللي وو چې د هغه قوت بیا نوی کړو. کله چې مونږ راستانه شوو، مونږ هغوی یو هم ونه لیدل. لاس هم هغه وخت ورک شو، او تر هغه وروسته ،مونږ ټول سره تیت شوو. له هغه وخت راهیسې، مونږ یو هم نشو کولی چې د هغه ځای ته لاړ شو او د هغه قوت بیا نوی کړو، ځکه وروسته له هغه چې ټوله

نږۍ په بل مخ واوښته او ټول ځایونه سره رد او بدل شول – سیند پر وچه، او داسې نور– دا بالکل ناشوني ده چې څوک دې په اصلي لارو باندې لاړ شي، ځکه چې مونږ بېلو لارو ته چې د ځایونو له نویو موقعیتونو سره مناسبې وې اړتیا لرله. په دې توګه، مونږ ونشوای کولی چې هر یو خپلو ځایونو ته ستانه شو، او خپل قوتونه بیا نوي کړو. خو پر مونږ هر یو پاتې موجودې اغېزې هم ډېرې لویې دي، نو که دغه ځواکمن جنګیالی د پاچا جنګیالی وي، بیا هغه خامخا یو ډېر قوي جنګیالی دی.» (دا ټول هغه څه وو چې ښه کس خلکو ته وویل).

خلک په هغه څه چې ښه کس وویل ډېر اریان وو. هغوی هغه له ځان سره وساته، او (که هغه جنګیالی چې د هغوی په لوري راروان وه په حقیقت کې هغه جنګیالی وي چې ښه کس پېژانده) هغوی به ده ته اجازه ورنه کړي چې هغوی پرېږدي او دی لاړ شي.

اوس، جنګیالی په دوامداره توګه رانژدې کېده، او بیا بیا به یې له ځان نه مخکې خپل پیغامونه لېږل. په پای کې، هغه ښار ته راورسېد او له ښار نه بهر یې واړول. هغه بیا هغوی ته استازي ور ولېږل. هغوی هیبت واخیستل، او له ښه کس څخه یې وغوښتل چې هغوی ته مشوره ورکړي. ښه کس هغوی ته وویل چې د دې له پاره چې هغه پوه شي چې آیا هغه ریښتیا هم هغه جنګیالی دی (د پاچا جنګیالی دی)، هغه باید د دغه جنګیالي په طریقو او چلندونو باندې پوه شي.

نو ښه کس پخپله جنګيالي ته ور ووت. هغه د جنګيالي کمپ ته ورسېد او د جنګيالي د جنګياليو له ډلې څخه يې له يوه سره خبرې پيل کړې (يعنې ،د هغه له ساتونکو څخه له يوه سره، څو د جنګيالي په هکله ترې پوښتنېوکړي). ښه کس له هغه څخه پوښتنه وکړه، «ته د دغه جنګيالي له پاره څهکوې، او ته له هغه سره څنګه يوځای شوی يې؟”

هغه ښه کس ته - چې دعاګانې به يې ښوولې، ځواب ورکړ، «پېښه داسې وشوه چې، لکه چې زمونږ په تاريخونو کې ليکل شوي دي، په نړۍ کې يو ډېر لوی توپان وه چې ټوله نړۍ يې په بله واړوله، سيند يې په وچه واړاوه او وچه په سيند، دښته په ودانه او ودانه په دښته او داسې نور، يعنې ټوله نړۍ يې په بل مخ واړوله. له دغه توپان او اوښتون څخه وروسته چې ټوله نړۍ يې په بل مخ واړوله، د نړۍ خلکو پرېکړه وکړه چې د ځانونو له پاره يو پاچا غوره کړي. هغوی خبرې اترې وکړې چې څوک د پاچا په توګه غوره کړي. د هغوی نتيجه دا شوه چې دا چې تر ټولو مهم شی د ژوند اصلي مقصد دی، نو هرڅوک چې د اصلي مقصد له پاره تر ټولو ډېره قرباني ورکوي هغه بايد پاچا شي. خو وروسته بيا هغوی بحث پيل کړ چې اصلي مقصد څه دی، او هغوی د دې موضوع په سر په ډلو ووېشل شول.

«يوه ګروپ وويل چې اصلي مقصد وقار دی. هغوی وويل، ’مونږ ګورو چې وقار د خلکو له پاره تر ټولو مهم شی دی. کله چې يو چا ته عزت ورنه کول شي – يعنې، کله چې يوڅوک هغه

ته بې احترامه څه وايي – هغه داسې ښيي لکه وژل شوی چې وي. له دې امله وقار د خلکو په ژوند کې تر ټولو مهم شی دی. خلک پام کوي چې ان مړو ته عزت ورکړي – چې يو شخص په احترام سره ښخوي، او داسې نور. (او د ښخولو پر وخت، مونږ مړه شخص ته وايو چې هر څه چې د هغه له پاره کيږي هغه د هغه د وقار له امله کيږي.) دا له دې حقيقت سره سره دی چې تر مړينې وروسته، مړ شوی شخص پيسو ته کومه اړتيا نه لري او نه هم کومه هيله لري چې پرې ترسره يې کړي، خو بيا هم خلک دې ته پام کوي چې د مړي احترام وکړي.

په دې توګه، وقار اصلي مقصد دی'.

«او دغه ګروپ هڅه وکړه چې خپل ټکی په داسې نورو استدلالونو (په ګډو وډو او احمقانه استدلالونو باندې) باندې ثابت کړي. نورو ګروپونو همچې لاندې پرې بحث شوی دی همداسې وکړل. هغوی ټولو ډېر استدلالونهوکړل چې ثابته کړي چې خپل ګډوډ او احمقانه نظر ثابت کړي. د هغوی له ډلې څخه ځينې لاندې وړاندې شوي دي، خو (مؤلف(نه غوښتل چې د دغو نظرياتوله پاره ټول ګډوډ استدلالونه وړاندې کړي، ځکه چې ځينې استدلالونه په ګډوډۍ کې دومره (مخکې دي) چې کېداى شي يو څوک د دغو غلطو نظرياتو تر تاثير لاندې راشي).

«نو دغه ګروپ موافقه وکړه چې اصلي مقصد وقار دی، نو هغوی بايد يو داسې باوقاره شخص ولټوي چې پخپله هم د وقار پلوي وي – يعنې، دا چې هغه وقار لټوي او وقار په پام کې نيسي

(دغه ډول شخص ’با وقاره‘ دی ځکه چې هغه وقار لري). دا چې هغه یو با وقاره شخص دی، دا چې هغه وقار لري او د وقار پلوي کوي، په دې توګه انساني طبعیت ته، چې د وقار غوښتنه کوي، وده ورکوي، له دې امله، دغه شخص خپل ځان اصلي مقصد ته وقف کړی دی او هغه یې ترلاسه کړی دی، ځکه چې اصلي مقصد وقار دی (دا ټول د هغوی احمقانه او ګډوډ نظر وه). په دې توګه، داسې یو کس وړتیا لري چې پاچا شي. نو هغوی لاړل چې داسې یو شخص ولټوي.

«په پای کې هغوی په داسې خلکو پیښ شول چې له یوه زاړه سوالګر سره روان وو. تقریبا پنځه سوه کسان په هغه پسې روان وو. هغوی ټول جټان وو ،او دغه سړی هم جټ وه. دغه سوالګر ړوند، په ملا کړوپ او ګونګی وه ،خو دغه ټول خلک په هغه پسې وو، ځکه چې هغوی ټول د هغه د کورنۍ غړي – د هغه خویندې، د هغه ورونه، د هغه اولادونه، وو چې په ګډه یې هغه قوم جوړ کړی وه چې په هغه پسې روان وو او هغه یې روان کړی وه.هغه د خپل وقار په برخه کې ډېر ځیر وه – هغه یو ډېر بدخویه سړی وه، چې همېشه به هغوی ته په وړه خبره ډېر زیات په غوسه کېده. هغه به همېشه حکم کاوه چې نور کسان یې باید وېسي، او بیا به هغوی ته په غوسه کېده.

«نو، دغه زوړ سوالګر یو ډېر باوقاره شخص دی، ځکه چې هغه ډېر زیات وقار لري. هغه همدارنګه د وقار پلوي هم دی، ځکه چې هغه په خپل وقارباندې ډېر زیات پام کوي. په دې

توګه، دغه ګروپ دغه سوالګر داسې وموندچې د هغوی ایډیال یا نصب العین دی، او هغوی له هغه څخه خپل پاچا جوړکړ. او دا چې جغرافیه تاثیر لري – یو وطن یو وقار ته وده ورکوي او پالنه یې کوي، په داسې حال کې چې یو بل وطن یوې بلې ځانګړتیا ته وده ورکوي – په دې توګه دغه ګروپ (چې په خپلو منځونو کې یې پرېکړه کړې ده چې وقار اصلي مقصد دی) داسې یو وطن ولټاوه چې وقار ته وده ورکوي.

هغوی داسې یو وطن پیدا کړ او په کې مېشت شول.

«یوه بل ګروپ استدلال وکړ چې وقار اصلي مقصد نه دی، او هغوی دې نتیجې ته ورسېدل چې قتل اصلي مقصد دی. دا ځکه چې مونږ ګورو چې ټول ژوندي شیان مړاوي کېږي او مړه کېږي. هر شی چې په ځمکه باندې ژوند کوي – ګیا ګانې، بوټي، انسانان او هر شی – دا هر شی په پای کې مړاوي کېږي او له منځه ځي. په دې توګه، د هر شي اصلي مقصد مړاویتوب او مرګ دی. له دې امله، هغه څوک چې وژل کوي او د خلکو د مړینې سبب ګرځي، په دې توګه نړۍ د هغې (نړۍ(د مقصد خوا ته نژدې کوي. نو هغوی موافقه وکړه چې اصلي مقصد قتل دی.

«هغوی د داسې چا په لټون ووتل چې قاتل وي – په ځانګړې توګه د یوه قهرجن او انتقام اخیستونکي کس، ځکه چې (د هغوی د ناوړه تعبیر شویو نظریاتو په اساس) داسې یو کس مقصد ته نژدې وي. داسې یو کس وړتیا لري چې پاچا شي. هغوی لټون

کاوه چې یوه چیغه یې واورېده. هغوی پوښتنه وکړه، ’دغه چیغه څه ده؟‘

«هغوی ته وویل شول چې دغه چیغه د دې له امله وه چې یو چا خپل مور او پلار ووژل. هغوی ټولو وویل، ’آیا له ده نه هم چې خپل پلار او مور وژني ډېر زړور او قهرجن قاتل شته؟ دغه سړي اصلي مقصد ترلاسه کړی دی!‘«نو دا چې هغه د هغوی ایډیال یا په زړه پورې کس وه، هغوی هغه خپل پاچا جوړ کړ، اوهغوی هم د داسې ځمکې په لټه کې شول چې قاتل زیږوي.هغوی یوه ډېره غونډۍ لرونکې سیمه پیدا کړه چې قاتلان په کې اوسېدل ،او هغوی هلته لاړل او له خپل پاچا سره مېشت شول.

« بل ګروپ بیا داسې استدلال وکړ چې یوڅوک چې ډېر پرېمانه خواړه لري، خو نورمال انساني خواړه نه خوري بلکه یوازې تصفیه شوي خواړه (لکه شیدې، چې مغز یې زیږ نشي) خوري هغه باید پاچا شي. خو هغوی ونشو کولی چې داسې یو څوک پیدا کړي چې نورمال انساني خواړه نه خوري، نو په موقت ډول هغوی یو شتمن کس چې ډېر خواړه یې لرل تر هغه وخته پورې انتخاب کړ څو چې هغوی له خپل نصب العین سره سم داسې یو څوک پیدا کړي چې هغه نورمال انساني خواړه نه خوري. په ورته وخت کې هغوی دغه شتمن شخص تر هغه پورې پاچا کړ چې هغوی داسې یو شخص پیدا کړي، چې هغه وخت به بیا شتمن شخص تاج پرېږدي او هغوی به بیا هغه بل شخص پاچا

کوي. هغوی هم داسې یوه ځمکه انتخاب کړه چې داسې پالنه کوي، او هغوی لاړل چې هلته مېشت شي.

«یوه بل ګروپ استدلال وکړ چې یوه ښکلې ښځه باید پاچا شي، ځکه چې اصلي مقصد دا دی چې بنیادم باید په ځمکه کې خپور شي، له دې امله چې دا اصلي دلیل دی چې له پاره یې نړۍ پیدا شوې ده. او دا چې یوه ښکلې ښځه په ځمکه باندې د انسان د خپرېدلو له پاره جنسي غوښتنه ډېروي، په دې توګه هغه اصلي مقصد رامنځته کوي، له دې امله یوه ښکلې ښځه باید پاچا وي.

په دې توګه هغوی یوه ښکلې ښځه انتخاب کړه او هغه د هغوی پاچا شوه.هغوی داسې یوه ځمکه انتخاب کړه چې ښکلا یې زېږوله او هغوی لاړل او هلته مېشت شول.

«او یوه بل ګروپ استدلال کاوه چې اصلي مقصد خبرې کول دي. دا په دې چې په حیواناتو باندې د انسان لوړوالی په خبرو کولو سره دی، او دا چې دا د سړي اصلي لویوالی دی، له دې امله دا باید اصلي مقصد وي. نو هغوی د داسې یوه سړي په لټه کې شول چې خبرې کوي – داسې یو څوک چې کولی شي چې په فصاحت سره خبرې وکړي او داسې یو څوک چې په ډېرو ژبو باندې پوهېږي او همېشه ډېرې خبرې کوي. داسې یو سړی اصلي مقصدته نژدې وي. هغوی لاړل او د (لوېدیزې اروپا(یو لېونی یې پیدا کړ چېاخوا دې خوا ګرځېده او له ځان سره به یې خبرې کولې. هغوی پوښتنهوکړه چې هغه په کومو ژبو باندې پوهېږي، او په حقیقت کې هغه پوهېده.نو (د هغوی د ناوړه

نظریاتو په اساس) دغه سړی اصلي مقصد ترلاسه کړی وه، ځکه چې هغه په فصاحت سره خبرې کولې، په ډېرو ژبو پوهېده او ډېرې خبرې یې کولې، ان تر دې چې هغه له خپل ځان سره خبرې کولې.په دې توګه، دغه سړی د هغوی ایډیال یا نصب العین وه او هغوی هغه د پاچا په توګه قبول کړ. هغوی داسې یوه ځمکه انتخاب کړه چې د هغوی مقصدونه په کې نتیجې ته رسېدل، او هغوی لاړل او له خپل پاچا سره هلته مېشت شول. مونږ کولی شو فرض کړو چې هغه هغوی ته د سمې لارې لارښوونه وکړه...

«خو یوه بل ګروپ استدلال کاوه چې اصلي مقصد خوښي ده. ثبوت دا دی چې کله چې یو ماشوم چې هلک وي پیدا شي، مونږ خوښ یو؛ په واده کې مونږ خوښ یو؛ کله چې یو وطن بل فتحه کوي هغوی خوښ وي. نو د هر شي اصلي مقصد باید خوښي وي. په دې توګه، هغوی د داسې چا لټون پیل کړ چې همېشه خوښ و، دا چې هغه اصلي مقصد ته نژدې دی – هغه به د هغوی پاچا وي. هغوی لاړل او یو کافر یې پیدا کړ چې یو خیرن کمیس یې پرغاړه وه او د شرابو یو بوتل ورسره وه. ډېر نور کافران هم په هغه پسې روان وو. دغه کافر ډېر خوښ وه (ځکه چې هغه ډېر نشه وه). هغوی وویل، دا ځومره خوشحاله کافر دی، هغه هېڅ اندېښنې نه لري، نو دغه کافر د هغوی ایډیال وه، ځکه چې هغه د خوښۍ اصلي مقصد ترلاسه کړی وه. هغوی هغه خپل پاچا وټاکه، او مونږ به وانګېرو چې هغه هغوی په

سمه لاره روان کړل... هغوی داسې یوه ځمکه غوره کړه چې د هغوی مقصد په کې پالل کېده: یوه د انګورتاکونو او ورته نورو شیانو سیمه، چې له هغو نه به هغوی واین جوړول، او له زړو نه یې شراب، څو هېڅ شی یې هم بې ځایه لاړنشي، ځکه چې د هغوی له پاره اصلي مقصد دا وه چې شراب وڅښي او نشه شي او همېشه خوشحال اوسي. که څه هم چې دغهکار له خوند اخیستنې سره هېڅ تړاو نه درلود، هغوی اصلا په لټه کې وو ،ځکه چې هغوی داسې هېڅ نه لرل چې ورته خوشحاله شي؛ له دې سره هم هغوی داسې احساسوله چې خوښي په نه دلیل هغوی اصلي مقصد ته رسوي.هغوی داسې یوه ځمکه انتخاب کړه چې دغه ډول پالنه یې کوله، او لاړل او هلته مېشت شول.

«یوه بل ګروپ استدلال وکړ چې تر ټولو مهم شی حکمت دی. هغوی یو ډېر هوښیار شخص ولټاوه او هغه یې خپل پاچا غوره کړ، داسې یوه ځمکه یې ولټوله چې حکمت یې پاله، او لاړل او هلته مېشت شول.

«یوه بل ګروپ استدلال وکړ چې اصلي مقصد دا دی چې بدن ته د بدن جوړولو له پاره مناسب خواړه او اوبه ورسول شي. هغوی داسې یو څوک ولټاوه چې بدن یې ښه جوړ وه – چې ډېرې لویې عضلې یې لرلې او هغه تمرین کاوه چې نورې یې هم لویې کړي – ځکه په دې چې هغه داسې لوی بدن درلود، نو هغه په نړۍ کې یوه لویه برخه لرله (په دې چې هغه ډېر ځای نیولی وه)، او هغه اصلي مقصد ته، چې د بدن جوړول دي،

ډېرنژدې دی.داسې یو شخص باید پاچا وي. نو هغوی لاړل او یو لوړ کس یې پیدا کړ. هغه د هغوی ایډیال وه، ځکه چې یو څوک چې لوی بدن لري هغه اصلي مقصد ته نژدې دی، او هغوی هغه پاچا کړ. هغوی داسې یوه ځمکه ولټوله چې د دغه حالت د پالنې له پاره جوړه وه، او هغوی لاړل او هلته مېشت شول.

«بیا یو بل ګروپ وه چې استدلال یې کاوه چې دا پورته یو هم اصلي مقصد نه دی. بلکه، اصلي مقصد دا دی چې یو څوک خپل ځان داسې قرباني کړي چې خدای ته عبادت وکړي، عاجزي وکړي، او داسې نور. هغوی یو ښه کس یا لارښود ولټاوه او خپل پاچا یې وټاکه.» (هوښیار لوستونکی به پوه شي چې لومړني ټول ګروپونه پوره په غلطه او بې لارې روان وو ،او یوازې دغه وروستی ګروپ حقیقت ته رسېدلی وه. هغوی نېکمرغه دي!) دا ټول هغه څه وه چې دغه جنګیالي و ښه کس ته – چې دعاګانې به یې ښوولې، وویل.

هغه همدارنګه ده ته وویل چې هغوی (هغه جنګیالیان چې د جنګیالي پهچاپېر راټول شوي وو) د هغو بدن جوړوونکیو له ډلې څخه دي چې د لویبدن خاوند یې خپل پاچا جوړ کړی دی. یوه ورځ، د دغو جنګیالیو یو ټولی په یوه لښکر پسې چې د خوراک، څښاک، او داسې نورو واکونونه یې وړل ،روان وو. دغو ښو جوړو سړیو په خلکو باندې خپله وېره اچولې وه، ځکه چې هغوی لوی او قوي سړي وو، او هر څوک به چې ورسره

مخامخ کېدل نو بې له شکه به يې لاره ترې چپوله. نو، دغه عسکر چې روان وو، له هغې بلې خوا يو خاص جنګيالی پرې راغی (دا هغه جنګيالی وه چې اوس له هغوی سره وه)، او کله چې عسکرو ته راورسېد نو دغه جنګيالي له سرک څخه لاره چپه نه کړه. بلکه، هغه مخامخ د عسکرو په منځ ورغی او هغوی يې هرې خوا ته تيت او پرک کړل. عسکر له هغه څخه ووېرېدل. په ورته وخت کې، هغه واګونونو ته چې په عسکرو پسې روان وو، ورغی، او ټول هغه څه يې چې هلته وو وخوړل. جنګيالي (د هغه لوی قوت ته، چې هغه له ټولو عسکرو څخه ونه ډار شو، او نېغ په نېغه د هغوی په منځ ورغی او په واګونونو کې شته هر څه يې وخوړل) سخت اريان وو. نو هغوی سمدلاسه د هغه په وړاندې پړمخ پرېوتل او غږ يې وکړ چې، «ژوندی دې وي پاچا!» د هغوی د عقيدې له مخې چې اصلي مقصد بدن جوړونه ده، هغوی پوه شول چې دغه ډول جنګيالی د پاچايۍ وړتيا لري. د هغوی خپل پاچا به بې له شکه چې پخپله هغه ته پاچايي ور وسپاري، ځکه چې داسې يو ښه بدن لرونکی پاچا چې د پاچايۍ وړتيا لري پيدا شوی دی.

او په حقيقت کې، دا هغه څه وه چې پېښ شول. دغه جنګيالی د دغه ګروپ له خوا د پاچايۍ له پاره ونيول شو، او، دغه عسکر خبره داسې پای ته ورسوله، «دا هغه جنګيالی دی چې اوس مونږ ورپسې روان يو چې نړۍ فتحه کړي. خو زمونږ جنګيالی (پاچا) وايي چې هغه د نړۍ په فتحه کولو کې يو پټ مقصد لري.

د هغه اراده هېڅ داسې نه ده چې نړۍ دې د هغه تر واکمنۍ لاندې راشي، بلکه هغه يو پټ مقصد لري. (پورته ټول هغه څه وه چې دغه جنګيالي (ساتونکي) هغه ښه کس ته وويل چې له هغه نه يې پوښتنهکړې وه چې هغوی څنګه د جنګيالي پلويان وګرځېدل).

ښه کس پوښتنه وکړه، «او ستاسو د جنګيالي (پاچا) د ځواک ماهيت څه دی؟»

جنګيالي ځواب ورکړ، «يو وخت يو ځانګړی وطن وه، چې نه يې غوښتل چې تسليم شي. نو جنګيالي خپله توره واخيسته. دغه توره درې قوتونه لري: کله چې هغه پورته شي، ټول پوځي جنرالان تښتي، او داسې نور,» (يعنې ،هغه درې قوتونه چې مخکې ياد شول).

کله چې ښه کس دا واورېده، هغه پوه شو چې دا په حقيقت کې د پاچا جنګيالی دی. نو ښه کس له جنګيالي سره چې د هغوی پاچا وه د ملاقات غوښتنه وکړه. هغوی ده ته وويل چې هغوی به جنګيالی خبر کړي او له هغه څخه به وپوښتي چې آيا هغه به اجازه ورکړي. هغوی لاړل چې له هغه څخه پوښتنه وکړي او هغه د ده د ورتګ له پاره اجازه ورکړه.

کله چې ښه کس- چې دعاګانې به يې ښوولې، د جنګيالي په وړاندې حاضر شو، هغوی يو بل وپېژندل او د يو ځل بيا ليدنې له امله ډېر زيات خوښ شول. خو د پاچا او د هغه د زوی په

یادولو سره هغوی ژړا هم وکړه، په دې توګه یې هم ګډه خوښي وکړه او هم ژړا.

ښه کس او جنګیالي هغه کیسې چې هغوی ترې تر دغه ځایه پورې تر رارسېدلو پورې تېر شوي ول یو له بل سره شریکې کړې. جنګیالي ښه کس ته وویل چې له توپاني باد څخه وروسته، چې هرڅوک تیت او پرک شوي ول، چې هغه له خپل ځای څخه چې هلته د خپل قوت د تازه کولو له پاره تللی وه بېرته را وګرځېد، او ویې لیدل چې پاچا او د هغه ټول سړي هلته نشته، هغه په خپله مخه لاړ. هغه د پاچا په ټولو سړیو باندې تېر شو – هغه پوهېده چې هغه په هغه ځای کې دی چې هغوی په کې دي. په نورو ټکو، کله چې هغه یوه ځانګړي ځای ته راغی، پوه شو چې پاچا بې له شکه هلته وه، خو هغه ونشو کولی چې هغه ولټوي او پیدا یې کړي. په ورته ډول ،کله چې هغه یوه بېل ځای ته راغی هغه پوه شو چې ملکه هلته ده، خو هغهونشو کولی چې هغه ولټوي او پیدا یې کړي. ورته حالت د پاچا د هر سړیوه، جنګیالي (پاچا) وویل، «البته، زه په تا باندې تېر نشوم» (یعنې، له هغه ځای نه تېر نشوم چې ته په کې وې).

ښه کس وویل، «خو زه د هغه ځای په شمول چې ته په کې وې په هغو ټولو باندې راتېر شوم. کله چې زه له یوه ځانګړي ځایه راتېرېدم ما د پاچا تاج ولید، او زه پوه شوم چې بې له شکه چې پاچا هلته وه، خو ما ونشو کولی چې هغه ولټوم او پیدا یې کړم. کله چې زه په یوه بل ځای تېرېدم، ما یو د وینو سمندر ولید، او

زه پوه شوم چې دغه سمندرګی خامخا د ملکې د اوښکو دی، چې په دغو ټولو پېښو باندې ژاړي. ملکه حتما هلته وه، خو لټول او موندل يې ناشوني وو .

«بيا زه د شيدو په يوه سمندرګي راتېر شوم، او زه پوه شوم چې دغه سمندرګی د هغې شهزادګۍ د شيدو دی چې زوی يې ورک شوی وه. ډېرو شيدو په هغې باندې فشار راوړی، او دغه د شيدو سمندرګی ترې جوړ شوی دی. شهزادګۍ حتما هلته وه، خو دا ناشونې وه چې هغه ولټول شي او وموندل شي.

«بيا زه مخکې لاړم او د ماشوم طلايي وېښتان مې وليدل چې تيت او پرک شوي وو. ما له هغو څخه يو هم راوانه خيست، خو زه پوه شوم چې ماشوم خامخا هلته وه، خو دا ناشونې وه چې هغه ولټول شي او وموندل شي.

«او زه همداسې تللم او د واينو په يوه سمندرګي ورتېر شوم. زه پوه شوم چې دغه سمندرګی خامخا د خطيب له خبرو څخه جوړ شوی دی، چې د پاچا او ملکې په وړاندې ودرېږي او هغوی ته توصيه کوي، او بيا ګرځي او شهزادګۍ ته توصيه کوي. هغه لفظونه دغه د واين سمندرګی جوړوي. خو ما ونشو کولی چې هغوی ومومم.

«زه مخکې لاړم او يوه تيره مې وليدله چې په هغې باندې يو د لاس انځورکيندل شوی وه چې ټولې کرښې په کې موجودې وې، او زه پوه شوم چې

هوښيار سړی حتما هلته وه. هغه پر دغې تيرې يو د لاس انځور کيندلی وه ،خو دا ناشونې وه چې هغه وموندل شي.

«په مخکې تګ سره، زه يوه غره ته ورسېدم چې په هغه کې مې طلايي مېزونه، د ننداريې الماری، او د پاچا نوره خزانه چې په ترتيب سره ايښې وه وليدله. زه پوه شوم چې خزانه چې حتما هلته دی، خو دا ناشونې وه چې هغه وموندل شي».

جنګيالي (پاچا) وويل، «زه هم په دغو ټولو ځايونو باندې تېر شوم، خو ما د ماشوم له طلايي وېښتانو څخه يو څه راواخيستل. ما اوه وېښتان چې د ټولو ليدل کېدونکو رنګونو استازيتوب يې کاوه راواخيستل، او له ځان سره مې کلک وساتل. زه په هغه ځای کې پاتې شوم چې په کې وم او په هغه څه باندې مې چې واښه وه او که بل څه چې هلته موجود وو صبر وکړ ،تر هغه چې داسې هېڅ هم پاتې نشول چې زه پرې وخت تېر کړم. بيا زه په خپله مخه لاړم، خو کله چې زه له هغه ځای څخه تللم، له مانه خپله لينده هلته پاتې شوه».

ښه کس وويل، «ما ستا لينده وليده! او زه ښه پوهېدم چې هغه ستا لينده وه ،خو ما نشو کولی چې تا ومومم».

جنګيالي (پاچا) خبرو ته دوام ورکړ او ښه کس ته يې هغه څه وويل چې هغه ته له هغه ځای څخه له تګ څخه وروسته پېښ شوي وو چې هغه په کې وه. «ما مزل کاوه، کاوه تر هغه چې له دغو عسکرو سره مخامخ شوم.زه د دوی کمپ ته داخل شوم

ځکه چې زه ډېر وږی وم او غوښتل مې چې خوراک وکړم، خو سم چې زه د دوی منځ ته راغلم، دوی زه خپل پاچا جوړ کړم. اوس زه ځم چې نړۍ فتحه کړم، خو زما مقصد دا دی چې ښایي زه پاچا او د هغه سړي پیدا کړم».

بیا ښه کس جنګیالي (پاچا) څخه پوښتنه وکړه، «له دغو خلکو سره څه کېدای شي؟» هغه د هغه وطن خلکو ته اشاره وکړه چې د پیسو په هوسکې دومره لوېدلي وو چې داسې احمقتوب ته رسېدلي وو چې عقیده یې لرلهچې شتمن خلک د هغوی په نظر خدایان دي او داسې نور حماقتونه چې دغو خلکو پرې عقیده لرله.

جنګیالي (پاچا) و ښه کس ته ځواب ورکړ چې هغه له پاچا څخه اورېدلي وو چې دا شونې ده چې یو څوک چې په هر هوس کې لوېدلی وي ترې را واېستل شي، خو که یو څوک د پیسو په هوس کې لوېدلی وي، دا بېخي ناشونې ده چې ترې را واېستل شي. هغه وویل، «ته به خامخا په هغوی باندې هېڅ اغېز هم ونه لرې. دا بېخي ناشونې ده چې هغوی ترې راوباسې".البته، هغه له پاچا څخه اورېدلي وو چې د تورې په لاره، له کوم ځای څخه چې هغه خپل ځواک ترلاسه کړی دی، دا شونې ده چې یو څوک چې د پیسو په دغه هوس کې لوېدلی او ان ډوب شوی وي، راواېستل شي.

ښه کس له جنګیالي (پاچا) سره څه وخت پاتې شو. او د دغه وطن د اوسېدونکو په هکله چې له ښه کس څخه یې غوښتنه

کړي وه چې د هغوی په استازیتوب جنګیالي ته ورشي، هغوی وخت اوږد کړ. ښه کس دې ته جنګیالی و هڅاوه چې د دغه وطن د خلکو له پاره وخت اوږد کړي، نو هغه د هغوی له پاره وخت اوږد کړ. جنګیالي (پاچا) او ښه کس په خپلو کې سره شفرونه تبادله کړل څو دوی وکولی شي چې یو له بل سره تماس ولري، او بیا ښه کس په خپله مخه لاړ.

په لاره کې، ښه کس- چې دعاګانې به یې ښوولې، داسې خلک ولیدل چې روان وو او دعاګانې یې کولې، او د دعاګانو کتابونه یې له ځانونو سره لېږدول. دی له هغوی څخه وډار شو او هغوی له ده څخه وډار شول. دی هلته ودرېد چې دعا وکړي، او هغوی هم دعا وکړه. بیا ده له هغوی څخه پوښتنه وکړه، «تاسو څوک یئ؟»

هغوی وویل، «د توپاني باد په وخت کې، هغه وخت چې انسانان په ګروپونو کې سره تیت شول، چې هر یوه بېله بېله لاره ونیوله (لکه چې پورته یادشول)، مونږ داسې انتخاب کړه چې په منظمه توګه خپل ځانونه داسې وقفکړو چې خدای ته دعا وکړو. مونږ یو ښه کس یا لارښود پیدا کړ او خپل پاچا مو وټاکه».

کله چې ښه کس دا واورېدل، ډېر زیات خوښ شو، ځکه دا هغه څه وو چې هغه پخپله غوښتل. نو هغه له هغوی سره خبرو کولو ته دوام ورکړ او هغوی ته یې خپلې دعاګانې، تصنیفات، او طریقې ور وښودلې. د ده د وینا په اورېدلو سره، د هغو سترګې وغړېدې او پوه شول چې دی څومره د لویې مرتبې خاوند ښه

کس دی، او هغوی سمدلاسه دی خپل پاچا غوره کړ. د هغوی اصلي پاچا په بې پروایۍ سره تاج ده ته ورکړ، ځکه چې هغوی پوه شول چې دی ډومره عالي مرتبه لري.

ښه کس هغوی ته لارښوونه وکړه او هغوی یې روښانه کړل، او هغوی یې له ډېر لوی او مکمل صدق سره اشنا کړل. هغوی له اصله هم په صدق کې وو (ځکه چې هغوی خپل ځانونه دعا ته وقف کړي وو)، خو دغه ښه کس- چې دعاګانې به یې کولې، هغوی دومره روښانه کړل چې د لوړې درجې صدق ته ورسېدل. ښه کس و جنګیالي (پاچا) ته یو پیغام ولېږه چې څنګه هغه دغه خلک وموندل او د هغوی پاچا شو.

په ورته وخت کې، د پیسو د وطن خلکو ادامه ورکړه چې خپل ځانونه خپلو زړو لارو ته، لکه چې یاده شوه، وقف کړي. هغه د وخت اوږدوالی چې جنګیالي (پاچا) هغوی ته ورکړی وه پای ته رسېدونکی وه، او هغوی ډېر په وېره کې وو. هغوی خپلو کارونو ته دوام ورکړ، قربانۍ او عنبربوی یې کول، او خپلو خدایانو ته یې دعاګانې کولې. هغوی په خپلو کې سره هوکړه وکړه چې هغوی باید، ډېرشتمن وطن ته چې د هغوی د پوهې له مخې یې ټول استوګن خدایان وو، د لېږلو خپل اصلي پلان تعقیب کړي. هغوی به خامخا دوی ته نجات ورکړي، ځکه چې هغوی ټول خدایان وو. نو دوی هغوی ته قاصدان ولېږل.

کله چې دغه قاصدان پر لاره وو، هغوی ورک شول. هغوی له داسې یوهسړي سره مخامخ شول چې په امسا روان وه، او د

هغه امسا د هغوی له ټولوخدایانو څخه ډېر ارزښت درلود – د هغه په امسا کې ظریف کاڼي لګېدلیوو او د هغوی د ټولو خدایانو له شتمنۍ څخه ډېر ارزښت یې درلود (یعنې د هغوی د خپل وطن او د هغه وطن چې هغوی ور روان وو د دواړو خدایان – امسا د هغوی ټولو له شتمنۍ څخه ډېر ارزښت درلود). همدارنګه هغه داسې یوه خولۍ په سر کړې وه چې په داسې ظریفو کاڼو باندې سینګار شوې وه چې د یوه لوی بخت ارزښت یې درلود. هغوی سمدلاسه په ځمکه پرېوتل او د هغه په وړاندې پړمخ پرېوتل، ځکه چې د هغوی د عقیدې له مخې، دغه سړی د هغوی د ټولو خدایانو په سر خدای وه، ځکه چې هغه داسې فوق العاده شتمني درلوده. (دغه سړی اصلا د پاچا خزانه چي وه).

سړي له هغوی څخه پوښتنه وکړه، «دا ستاسو له پاره نا اشنا ده؟ له ما سره راشئ، زه به تاسو ته وښیم چې شتمني څه وي!»

نو ده هغوی هغه غره ته بوتلل چې د پاچا خزانه پرې ایښې وه او هغوی ته یې خزانه وښوده. هغوی سمدلاسه پر ځمکه پرېوتل او ځانونه یې تابع وګرځول، ځکه چې (د هغوی د احمقانه او ګډوډو نظریاتو په اساس چې پیسې او شتمني په کې اصلي شیان دي) د هغوی په سترګو کې هغه د ټولو خدایانو په سر خدای وه. البته هغوی هلته څه قربانۍ وړاندې نه کړې - خو د هغوی د عقیدې په اساس چې هغه یو خدای وه هغوی باید خامخا دغه خدای ته قربانۍ وړاندې کړې وای. دا له دې امله چې کله چې

دغه قاصدان لېږل کېدل، هغوی ته ویل شوي وو چې په لاره کې هېڅ قرباني وړاندې نه کړي. که هغوی په لاره کې قرباني وړاندې کړې وای، هغوی به یو هم نه وای پاتې، ځکه چې ښایي هغوی په څه خزانه وربرابر شوي وای، یا کوم یو یې په کوم تشناب کې یوه خزانه موندلې وای (او هغه به بیا د هغوی له پاره خدای گرځېدلی وای)، او هغوی به خپل ځانونه هغه خدای ته قرباني کړي او هېڅ به هم نه وای پاتې. په دې توگه، د وطن اوسېدونکو قاصدانو ته اخطار ورکړی وه چې په لاره کې هېڅ قرباني ونه کړي. که څه هم چې هغوی ډاډه وو چې هغه د ټولو خدایانو په سر خدای دی ځکه چې هغه داسې‌بې شانه ډېره شتمني لري، خو په دې دلیل هغوی دغه خزانه چې ته هېڅقرباني وړاندې نه کړه.

قاصدانو بیا په خپلو منځونو کې پوښتنه راپورته کړه چې ولې باید هغوی خدایانو ته ورشي – یعنې، هغه وطن ته چې خلک په کې ډېر شتمن وو او هغوی خدایان گڼل – ځکه چې بې له شکه دغه سړی کولی شي چې هغوی ته نجات ورکړي، ځکه چې دغه سړی (د هغوی د گډووډو عقایدو په اساس) تر ټولو لوی خدای دی، په دې چې هغه داسې بې شانه ډېره شتمني لري (چې له نورو څخه څو برابره ډېره ده). له دې امله، هغوی له دغه سړي څخه هیله وکړه چې له هغوی سره د هغوی وطن ته لاړ شي، او هغه هم ومنله چې ورسره لاړ شي.

کله چې هغوی وطن ته بېرته ستانه شول، اوسېدونکي د داسې خدای په پیدا کولو سره ډېر زیات خوښ وو. هغوی ډاډه وو چې هغه به دوی ته نجات ورکړي، ځکه چې (د هغوی د عقیدې په اساس) هغه داسې یو خدای وه چې داسې بې شانه شتمني یې لرله.

اوس، دغه سړي (د پاچا خزانه چي چې د دغه وطن د خلکو له خوا د یوه خدای په توګه منل شوی وه) لارښوونه وکړه چې تر هغه چې په وطن کې بدلونونه او پرمختګونه نه وي شوي، هیڅوک هم باید هېڅ قرباني وړاندې نه کړي. (دغه خزانه چي اصلا یو لوی ولي وه، ځکه چې هغه د پاچا له سړیو څخه وه، چې هغوی ټول ډېر لوی ولیان وو. د هغه په یقیني او ژوره توګه د دغه وطن له سپکوونکیو او احمقانه کارونو څخه سخته کرکه وشوه ،خو هغه نشو کولی چې هغوی داسې جوړ کړي چې په خپلو کړو لارو باندې اعتراف وکړي، نو په ورته وخت کې هغه هغوی ته لارښوونه وکړه چې لږ تر لږه د قربانیو له وړاندې کولو څخه ځان وساتي).

خو د وطن خلکو له هغه څخه د دغه جنګیالي په هکله چې بهر یې اړولي وو پوښتنې پیل کړې. خزانه چي هم وویل، «کېدای شي دا هغه جنګیالی وي؟»نو خزانه چي جنګیالي ته ور ووت او د جنګیالي له سړیو څخه یې غوښتنهوکړه چې آیا شونې ده چې دی له جنګیالي سره یو ملاقات وکړي. هغویوویل چې هغوی به هغه خبر کړي او پوښتنه به ترې وکړي. نو هغوی لاړل او

له هغه څخه يې پوښتنه وکړه او هغه اجازه ورکړه، او خزانه چي د هغه حضور ته ورغی. هغوی يو بل وپېژندل، او هغوی يو له بل سره سختې خوښۍ او ژړاوې وکړې.

جنګيالي بيا خزانه چي ته وويل، «ته بايد پوه شې چې ما زمونږ له پرهېزکاربنه کس سره هم وليدل، او دا چې هغه پاچا شوی دی.» (هغوی يو بل ته دا هم وويل چې هغوی څنګه هغه ځای ته راغلل چې اوس په کې وو).

خزانه چي جنګيالي ته وويل چې هغه د پاچا پر ځای او د هغه د ټولو سړيو پرځای راتېر شوی وه، خو هغه د هغوی دواړو پر ځای نه وه راتېر شوی يعنې، د ښه کس- چې دعاګانې به يې ښوولې، جنګيالي پرځای. د هغوی دواړو پر ځای هغه نه وه راتېر شوی.

خزانه چي له جنګيالي سره د دغه وطن په هکله چې خلک يې دومره بې لارې شوي دي خبرې وکړې او ويې ويل چې دی په داسې حماقت باندې سربدال شوی دی. جنګيالي و خزانه چي ته هغه څه وويل چې ښه کس ته يې ويلي وو، يعنې، چې هغه له پاچا څخه اورېدلي وو چې دا ببخي ناشونې ده چې يو څوک چې د پيسو په هوس کې ډوب شوی وي د تورې له لارې څخه پرته په بله لاره را وابېستل شي (او دا هغه لاره وه چې جنګيالي ترې خپل ځواک ترلاسه کړی وه). دغه يوازنۍ لاره ده چې دوی پرې را ابېستل کېدای شي.

خو هغوی یو ځل بیا وخت اوږد کړ – خزانه چي جنګیالی دې ته وهڅاوه چې د دغه وطن له پاره یو ځل بیا وخت اوږد کړي، نو جنګیالي هغوی ته بیا وخت اوږد کړ. خزانه چي او جنګیالي یو له بل سره پټ شفرونه تبادله کړل.

بیا خزانه چي له جنګیالي څخه رخصت واخیست او دغه وطن ته ستون شو.(خزانه چي هغوی د هغوی د کړو لارو د تعقیبولو، بې لارې کېدنې او دپیسو په هوس کې د ورکېدنې له امله سخت ملامت او سمې لارې ته وبلل ،خو هېڅ ګټه یې ونه رسوله، ځکه چې هغوی مخکې تر مخکې په کې سخت ډوب شوي وو، خو دا چې اوس هغوی ډېر ځلې ملامت کړای شوي وو– د ښه کس او خزانه چي له خوا – هغوی سربدال شوي وو او ویې ویل، «سمه ده، مونږ زمونږ له غلطۍ څخه وباسئ.» خو بیا هم دوی په خپلو نظریاتو ټینګ وو او علاقه یې نه لرله چې خپلې ناوړې غلطۍ پرېږدي، بیا هم دوی هغو ته چې دوی یې ملامتول وویل، «سمه ده، که تاسو ریښتیا وایئ، چې مونږ ډېر په غلطه او ګډوډۍ سر یو، بیا تاسو مونږ زمونږ له غلطۍ څخه وباسئ!»)

خزانه چي هغوی ته مشوره ورکړه چې هغه پوهېږي چې جنګیالي خپل ځواک له کومه ترلاسه کړی دی، ده د هغې تورې په هکله هغوی ته وویل چې هغه ترې خپل لوړ ځواک ترلاسه کوي. «نو راځئ چې په ګډه هلته لاړ شو چېرې چې دغه توره موجوده ده، او تاسو به وکولی شئ چې په جنګیالي باندې برې ومومئ.» اوس، د خزانه چي اراده دا وه چې یو ځل چې هغوی

هلته لاړ شي، هغوی به وکولی شي چې له خپلې غلطۍ څخه وځي (ځکه چې دغې تورې ته تللې لاره داسې وه چې څنګه یو څوک کولی شي چې د پیسو له هوس څخه پرې راوځي).

هغوی د هغه نصیحت ومانه. خزانه چې او د وطن مشران چې د وطن خلکو ټاکلي وو– هغه چې هغوی خدایان ګڼل (او هغوی په ریښتیا د سرو او سپینو زرو په ګاڼو داسې ملبس وو چې ښځې پرې راځنګېدلې، چې د دوی له پاره تر ټولو مهم شی وه) – سره ګډ لاړل.

خزانه چې جنګیالي ته خبره ولېږه چې هغه هغوی بیایي چې توره ولټوي ،په دې نیت چې هیله لري چې پاچا او د هغه سړي په لاره کې پیدا شي.

جنګیالي بېرته پیغام ولېږه، «زه به هم له تاسو سره لاړ شم!»

جنګیالي داسې لباس واغوست چې هغه خلک چې له خزانه چې سره تلل پوه نشي چې هغه جنګیالی دی، نو هغه خپله جامه بدله کړه او له خزانه چې سرهروان شو. هغوی پرېکړه وکړه چې ښه کس هم خبر کړي. هغوی هغه خبرکړ، او هغه هم وویل چې هغه به له هغوی سره لاړ شي.

ښه کس هغوی ته ورووت، او شاته یې خپلو خلکو ته داسې لارښوونې پرېښودې چې داسې دعا وکړي چې خدای پاک هغوی ته برې ورپه برخه کړي – یعنې چې هغوی برې ومومي چې پاچا او د هغه سړي پیدا کړي.ښه کس- چې دعاګانې به یې

ښوولې، همېشه د دې له پاره دعا کوله، او دعاګانې يې جوړې کړې وې چې په دې خاطر ولوستل شي. اوس، که څه هم، چې هغه له خزانه چي او جنګيالي سره تللو چې پاچا او د هغه سړي ولټوي، هغه په خپلو خلکو باندې له هر وخت څخه ډېر تاکيد وکړ چې په منظمه توګه دعا وکړي چې دوی هغوی پيدا کړي.

ښه کس، خزانه چي او جنګيالي ته ور ورسېد، چې د هغوی ترمنځ سخته خوښي– خوښي او ژړا جوړه شوه. هغوی درې واړه – خزانه چي، جنګيالی او ښه کس- له "خدايانو "، د وطن له ډېرو شتمنو خلکو (چې په دغه وطن کې خدايان ګڼل کېدل)، سره يوځای په سفر ووتل.

په يوه ځانګړي لوري له سفر کولو څخه وروسته، هغوی يوه خاص وطن ته ورسېدل. هلته د وطن خواوشا ته ساتونکي وو، او هغوی له ساتونکيو څخه د وطن د څرنګوالي په هکله پوښتنه وکړه، او دا چې د هغوی پاچا څوک دی. ساتونکيو هغوی ته روښانه کړه چې د توپاني باد په وخت کې ،چې انسانان په ګروپونو ووېشل شول، د هغوی د وطن خلکو تصميم ونيو چې ترټولو مهم شی حکمت دی، او هغوی يو لوی هوښيار شخص د خپل پاچا په توګه غوره کړ. خو په دا نژدې وختونو کې هغوی يو ډېر فوق العاده هوښيار سړی موندلی، او اصلي پاچا خپل تخت تسليم کړ او هغوی هغه نوی هوښيار د پاچا په توګه ونيو، ځکه چې هوښياري د هغوی له پاره ترټولو مهم شی دی، او دا

چې هغوی داسې فوق العاده هوښیار شخص موندلی دی ،نو د پاچا په توګه یې ونیو.

هغوی درې واړو (یعنې خزانه چي، جنګیالي او ښه کس) یو بل ته وویلچې ښایي دا زمونږ حکیم وي (یعنې، د پاچا حکیم). هغوی غوښتنه وکړهچې آیا کېدای شي چې له هغه سره وګوري، او ساتونکیو ځواب ورکړ چې هغوی به هغه خبر کړي او پوښتنه به ترې وکړي. هغوی لاړل او پوښتنه یې وکړه، او هغه اجازه ورکړه.

نو هغوی درې واړه حکیم ته، چې د دغه وطن پاچا وه، ورغلل، او هغوی یو بل وپېژندل ځکه چې دغه حکیم اصلا د پاچا حکیم وه. هلته ډېره زیاته خوښي – خوښي او ژړا، جوړه شوه. هغوی په دې خبره وژړل چې څنګه به هغوی پاچا او د هغه سړي پیدا کړي. هغوی له حکیم څخه پوښتنه وکړه چې آیا هغه د پاچا د لاس په هکله څه خبر لري. ده هغوی ته وویل چې دی هغه لاس لري، خو له هغه وخت نه چې هر څوک، د هغه توپاني باد له امله چې پاچا او نور یې ورک کړل، سره تیت شول، دی نه غواړي چې هغه لاس وګوري، ځکه چې هغه یوازې په پاچا پورې اړه لري. خو هغه په یوه تیره باندې د هغه لاس یو انځور کیندلی دی چې د خپلو شخصي اړتیاوو له پاره یې وکاروي، خو پخپله لاس ته هغه هېڅکله هم نه ګوري.

هغوی له حکیم سره خبرې وکړې چې هغه څنګه وکولی شوای چې هغه ځای ته چې اوس په کې وه، راشي. هغه هغوی ته وویل

چې د توپاني باد په وخت کې، هغه پخپله مخه لاړ (او په لاره کې هغه له دوی درې واړو – ښه کس، جنګيالي او خزانه چي، پرته نور د پاچا په ټولو سړيو باندې تېر شو) تر هغه چې د دغه وطن خلکو هغه ومونډ او د خپل پاچا په توګه يې ونيو.او اوس، هغه بايد هغوی ته د هغوی د سطحې په پام کې نيولو، د هغوی د حکمت په پام کې نيولو سره لارښوونه وکړي، تر دې چې د وخت په تېرېدلو سره به هغه هغوی حقيقت ته راولي.

هغوی درې واړو له حکيم سره د دغه وطن په هکله چې په حماقت او د پيسو په عبادت کې داسې غرق لوېدلې وو خبرې وکړې. هغوی هغه ته وويل ،«که مونږ له دې پرته چې هغوی سمې لارې او حقيقت ته بېرته راولو په بل دليل تيت او پرک شو، دا به زمونږ له پاره بالکل کافي وي، هغوی ډېرزيات احمق لار ورکي شوي دي».

په حقيقت کې، بياهم، ټولو ډلو لاره خطا کړې او پرېشان وو، او اړتيا يې لرله چې سمې لارې ته راوستل شي، چې بېرته د هغوی له غلطيو څخه راوګرځول شي او د ژوند اصلي مقصد ته راستانه کړای شي. ان هغې ډلې چې حکمت يې د خپل مقصد په توګه ټاکلی وه هغه هم اصلي مقصد ته نه وه رسېدلې، او اړتيا يې لرله چې سمه او بېرته لارې ته برابره کړای شي ،ځکه چې هغوی بهرني حکمتونه او الحاد انتخاب کړي وو. البته، له پورتنيو ټولو غلطيو څخه دا اسانه ده چې خلک بېرته راوګرځول

شي او حقيقت ته راستانه کړای شي، خو دغې ډلې د پيسو داسې عبادت کاوه چې ناشونې وه چې ببرته لارې ته راوستل شي.

(حکيم هغوی ته وويل چې هغه هم له پاچا څخه اورېدلي وو چې يو څوک چې په هر شوق کې لوېدلی وي کېدای شي ترې را واېستل شي، خو دا ناشونې ده چې يو څوک چې د پيسو عبادت يې شروع کړی وي هغه دې د تورې له کارولو څخه پرته په بله لاره وژغورل شي).

نو حکيم موافقه وکړه چې له هغوی سره لاړ شي، او هغوی څلور واړه سره ګډ روان شول. دغه احمق «خدايان» هم له هغوی سره يوځای لاړل.

دوی مزل کاوه، کاوه چې يوه ځانګړي وطن ته ورسېدل. دوی له ساتونکيو څخه د هغه وطن د څرنګوالي په هکله پوښتنه وکړه، او هغوی دوی ته وويل چې له توپاني باد څخه وروسته، د دغه وطن خلکو وينا د اصلي مقصد په توګه غوره کړه، او د ځانونو له پاره يې يو وياند چې په ژبو پوهېږي د پاچا په توګه غوره کړ. خو وروسته بيا هغوی بل داسې يو سړی چې په بلاغت او فصاحت کې لوی ماهر او وياند وه وموند. او هغوی هغه د پاچا په توګه ونيو، ځکه له دې امله چې اوس هلته داسې يو وياند موجود وه نو لومړني پاچا خپل تخت هغه ته ور وسپاره. هغوی څلور واړه پوه شول چې دا به خامخا د هغوی خطيب (يعنې د پاچا خطيب وي)، او هغوی بيا پوښتنه وکړه چې آيا هغوی کولی شي چې له دغه پاچا سره وګوري. ساتونکيو دوی

تهوویل چې هغوی به هغه خبر کړي او اجازه به ترې واخلي. هغوی لاړل او غوښتنه یې وکړه او پاچا اجازه ورکړه؛ او هغوی ځلور واړه د دغه وطن د پاچا حضور ته ورغلل. هغه اصلا د پاچا خطیب وه، او هغوی یو بل وپیژندل. د هغوی تر منځ سخته خوښي او خوښۍ او ژړاوې جوړې شوې.او اوس چې خطیب له هغوی سره یو ځای وه، هغوی خپل لټون ته نور هم دوام ورکړ، چې ښایي هغوی نورکسان– یعنې، پاچا، او داسې نور ومومي.هغوی پوه شول چې خدای پاک له هغوی سره یو په بل پسې د ملګرو په موندلو کې مرسته کوله، او هغوی دا د خپل ښه کس له برکته ګڼل، چې همېشه یې د دې له پاره دعا کوله. د هغوی د دعاوو له برکته وه چې هغوی یو د بل په موندلو بریالي شول، نو هغوی په دې هیله چې نور به ومومي مخکې لاړل.

هغوی یوه ځانګړي وطن ته ورسېدل او د هغه د ځرنګوالي په هکله یې پوښتنه وکړه، او دا چې څوک یې پاچا دی. هغوی ته وویل شول چې هغوی له هغې ډلې څخه دي چې خوند او شراب یې د اصلي مقصد په توګه ټاکلي وو، او یو شرابخور یې د خپل پاچا په توګه ټاکلی وه، ځکه چې هغه همېشه خوشحال وه. خو په پای کې هغوی داسې یو څوک ومونده چې د واینو (د انګورو شراب(په سمندر باندې ناست وه، او د هغوی په سترګو هغه لا نور مناسب ښکاره شو، ځکه چې (هغوی فکر کاوه چې(هغه بې له شکه یو ډېر فوق العاده شرابي وه، نو هغوی هغه خپل پاچا جوړ کړ. اوس، بیا هم، هغوی له هغه سره د لیدنې غوښتنه وکړه،

او ساتونکي لاړل او اجازه یې ترلاسه کړه او هغوی دننه دغه پاچا ته ورغلل. هغه د پاچا هغه ایماندار ملګری وه چې د هغو واینو په سمندر باندې ناست وه چې د خطیب د دلاساینې له ټکو څخه جوړ شوي وو. (خو د دغه وطن خلکو هغه د دې له پاره پاچا کړی وه چې هغوی فکر کاوه چې هغه یو لوی شرابي دی، ځکه چې هغه د واینو په سمندر باندې ناست وه.) هغوی یو بل وپیژندل، او هلته د هغوی تر منځ ډېره لویه خوښي او ژړاوې جوړ شول، او ایماندار ملګری له هغوی سره لاړ. هغوی مخکې لاړل او یوه ځانګړي وطن ته ورسېدل او له ساتونکیو څخهیې پوښتنه وکړه، «ستاسو پاچا څوک دی؟»

هغوی ځواب ورکړ، «زمونږ پاچا یوه ښایسته ښځه ده، ځکه چې هغه اصلي مقصد چې په ټوله نړۍ کې د انسان خپرول دي ترسره کوي.» په اول کې هغوی یوه ښایسته ښځه د پاچا په توګه ټاکلې وه، خو وروسته بیا هغوی داسې یو څوک پیدا کړه چې ډېره فوق العاده ښایسته وه، او هغوی هغه د پاچا په توګه وټاکله. هغوی پوه شول چې هغه به خامخا شهزادګۍ وي، نو هغوی له هغې سره د لیدنې غوښتنه وکړه. ساتونکي لاړل او اجازه یې ترلاسه کړه ،او هغوی د ملکې حضور ته ورغلل او ویې لیدل چې هماغه شهزادګۍ وه.

هلته له تصور نه زیاته خوښه جوړه شوه.

هغوی له هغې څخه پوښتنه وکړه، «ته دلته څنګه راورسېدې؟» هغې هغوی ته وویل چې له توپاني باد څخه چې ګران ماشوم یې

وپوړ هغه د لېونی په څېر د ماشوم په لټون ووتله، خو هغه يې ونه موند. شيدو په هغې باندې زور وروړ چې د شيدو سمندر ترې جوړ شو. په پای کې، د دغه وطن خلکو هغه وموندله او د خپلې پاچا په توګه يې وټاکله.

د هغوی ترمنځ سخته خوښي جوړه شوه، خو د ګران ماشوم په هکله يې چې له هغوی څخه ورک شوی وه، او د هغې د مور او پلار په هکله چې ځای ځايګی يې هغې ته معلوم نه وه، سخت وژړل، خو د دغې ملکې (يعنې ،شهزادګۍ چې په دغه وطن کې ملکه شوې وه) خاوند موندل شوی وه، ځکه چې جنګيالی د هغې خاوند وه. اوس نو دغه وطن پاچا هم درلود.

شهزادګۍ (د دغه وطن ملکې) بيا له ښه کس- چې دعاګانې يې ښوولې ،څخه غوښتنه وکړه چې د هغې په وطن کې وګرځي او له دغې لويې مردارۍ څخه يې پاک کړي. هغوی عقيده لرله چې اصلي مقصد د ښکلو ښځو په چاپېر څرخېږي، هغوی په دغه شوق سخت اخته شوي وو. نو هغې له ښه کس څخه هيله وکړه چې لاړ شي او هغوی يو څه سوچه کړي، څو هغوی د څه مودې له پاره په دغې مردارۍ کې له افراط څخه پاک کړي، ځکه چې د شوق د اصلي زور تر څنګه، دا د هغوی له پاره د ايمان په څېر وه، او پهدې توګه دا د هغوی له پاره اصلي مقصد وه (له دې امله چې دغو ټولو ډلوچې له يادو بدو خاصيتونوڅخه يې يو د خپل اصلي مقصد په توګه ټاکلی وه له هغه خاصيت څخه پخه عقيده جوړه کړې وه.) په دې توګه، هغوی په دې کې سخت

ډوب شوي وو، نو هغې له هغه څخه غوښتنه وکړه چې وګرځي او په ورته وخت کې هغوی یو څه سوچه کړي.

بیا دوی ټول د نورو، یعنې، د پاچا او نورو، په لټون پسې لاړل. دوی یوه ځانګړي وطن ته راغلل او پوښتنه یې وکړه، «ستاسو پاچا څوک دی؟"دوی ته وویل شول چې د هغوی پاچا یو کلن دی، ځکه چې هغوی له هغې ډلې څخه وو چې پرېکړه یې کړې وه چې هر څوک چې ډېر زیات خواړه لري او په عادي انساني خوړو نه پایي هغه باید پاچا وي. په اول کې هغوی یو شتمن سړی خپل پاچا ټاکلی وه، خو وروسته بیا هغوی داسې یو څوک وموند چې د شیدو په سمندر کې ناست وه، او هغوی دا خپل ایډیال وګانه.دغه سړي خپل ټول ژوند د شیدو په واسطه تېر کړی وه، او د نورې نړۍ د خوړو په واسطه ژوند نه تېروي، نو هغوی هغه خپل پاچا وټاکه. او دا دلیل چې ولې هغه ته «یوکلن» ویل کیږي له دې امله دی چې هغه د شیدو په واسطه داسې پایي لکه یو کلن ماشوم.

دوی پوه شول چې دا به حتما هغه ماشوم وي، نو دوی له هغه سره د لیدنې غوښتنه وکړه. ساتونکي لاړل او اجازه یې وغوښته او ترلاسه یې کړه. کله چې دوی د هغه حضور ته ورغلل دوی یو بل وپېژندل. که څه هم چې هغه وخت چې هغه له دوی څخه ورکېده هغه یو وړوکی ماشوم وه خو دا چې هغه له پیدایښت څخه پخه زیرکتیا لرله نو هغه هم دوی وپېژندل، او دوی خو په یقین سره هغه وپېژاند. د دوی خوښي ډېره رنګینه وه، خو بیا هم

دوی وژړل ځکه چې دوی نه پوهېدل چې پاچا او ملکې ته به څه پېښ شوي وي .

دوی له هغه څخه پوښتنه وکړه، « ته څنګه دلته راورسېدې؟» هغه دوی ته وویل وروسته له هغه چې توپاني باد هغه لیرې یوه ځانګړي ځای ته رسولی وه، هغه هلته پاتې شو او په هغه څه چې کولی یې شوای ځان یې پرېوساته. په پای کې هغه دغه د شیدو سمندر ته ورسېد، او هغه پوه شو چې دغه سمندر خامخا د هغه د مور له شیدو څخه جوړ شوی دی، ځکه چې شیدو بې له شکه په هغې باندې زور ور وړ. په دې ډول سمندرجوړ شو. نو هغه دغه د شیدو په سمندر کې ژوند پیل کړ او په شیدو باندې پایېده تر دې چې د دغه وطن خلکو هغه وموند او خپل پاچا یې کړ .

دوی مخکې لاړل او یوه ځانګړي وطن ته ورسېدل. دوی پوښتنه وکړه ،«ستاسو پاچا څوک دی؟» خلکو ځواب ورکړ چې هغوی قتل اصلي مقصد ګڼي او څوک قاتل یې خپل پاچا ټاکلی وه. وروسته، هغه یوه ځانګړې ښځه پیدا کړه چې د وینو په سمندر کې ناسته وه، او هغوی هغه د خپلې پاچا په توګه غوره کړه. هغوی داسې وانګېرله چې هغه یقینا یوه لویه قاتله وه ځکه چې هغه د وینو په سمندر کې ناسته وه. دوی له هغې سره د لیدنې غوښتنه وکړه، او خلک لاړل او اجازه یې ترلاسه کړه، نو دوی د هغې حضور ته ورغلل، او هغه هماغه ملکه وه! هغې همېشه ژړل، او د هغې له اوښکو څخه د وینو سمندر جوړ شوی وه.

دوی یو بل وپېژندل، او یوه ستره خوښي جوړه شوه، خو دوی بیا هم وژړل، ځکه چې دوی لا هم د پاچا په هکله هېڅ نه پوهېدل.

نو دوی مخکې لاړل او یوه ځانګړي وطن ته ورسېدل. دوی پوښتنه وکړه ،«ستاسو پاچا څوک دی؟» دوی ته وویل شول چې دغو خلکو یو وقار لرونکی شخص د خپل پاچا په توګه غوره کړی وه، ځکه چې وقار د هغوی په سترګو اصلي مقصد ښکارېده. وروسته هغوی یو زوړ سړی وموند چې په یوه پټي کې ناست او تاج یې په سر وه. هغوی هغه خپل ایډیال وګاڼه ،ځکه چې هغه ان له تاج سره هم په یوه پټي کې ناست وه، نو هغوی هغه خپل پاچا وټاکه.

دوی پوه شول چې تا به خامخا هماغه پاچا وي (یعنې، د دوی پاچا به وي) ،او دوی له هغه سره د لیدنې غوښتنه وکړه. غوښتنه وشوه او اجازه ورکولشوه، او دوی د هغه حضور ته ورغلل. دوی پوه شول چې هغه پخپله پاچاوه. داسې خوښي جوړه شوه چې بېخي له تصور نه وتلې وه.

په ورته وخت کې، هغه احمق «خدایان» (یعنې، د شتمن وطن هغه شتمن خلک چې هغوی په خپل وطن کې خدایان ګڼل کېدل) هم له هغوی سره روان وو، خو په دې هېڅ نه پوهېدل چې دغه خوښي د څه له امله ده.

او اوس، هغه سپېڅلی ټولی یو ځل بیا سره یوځای شو. نو هغوی ښه کس- چې دعاګانې یې ښوولې، دغو ټولو وطنونو ته (د هغو

ډلو وطنونو ته چې ښېلاښېل بد خاصيتونه يې د اصلي مقصد په توګه ټاکلي وو) ولېږه څو هغوی سمې لارې ته راولي، چې هغوی سوچه کړي او چې له حماقت څخه يې راوباسي، هر وطن له خپل اړوند حماقت او غلطۍ څخه راوباسي، ځکه چې هغوی ټول بې لارې او مغشوش شوي وو. ښه کس اوس په يقيني توګه دا زور درلود چې هغوی ته ورشي او هغوی بېرته راوګرځوي، ځکه چې له هغه سره اوس د دغو ټولو وطنونو د پاچايانو زور وه، ځکه چې ټول پاچايان هلته وو (د پاچا د سپېڅلي ټولي چې اوس بېرته سره يوځای شوې وه هرغړی د هغو ډلو د دغو وطنونو په سر پاچا وه). نو ښه کس د هغوی په زور سره لاړ چې هغوی سوچه کړي او بېرته يې سمې لارې ته راولي.جنګيالي بيا له پاچا سره د هغه وطن په هکله خبرې وکړې چې د پيسو په نمانځنه کې لوېدلي وو. جنګيالي پاچا ته وويل، «آيا مونږ له تا څخه نه وو اورېدلي چې هغه کسان چې د پيسو په عبادت کې ډوب شوي وي کېدای شي چې تورې ته د تللې لارې په واسطه ترې را واېستل شي؟»

پاچا وويل، «بالکل». او پاچا جنګيالي ته وويل چې تورې ته د تللې لارې په اوږدو کې يوه څنګزنه لاره ده چې د اور په غره تېرېږي، او په هغه غره باندې يو زمری کېني. اوس کله چې دغه زمری غواړي چې خوراک وکړي، هغه ځي او په رمو باندې حمله کوي او پسونه او غوايان نيسي او خوري يې. شپانه په دې باندې پوهېږي او پسونه ترې ډېر په پام سره ساتي ،خو

په دې کار سره زمرى هېڅ نه ايساربږي – هر کله چې هغه غواړيچې خوراک وکړي، هغه په رمو باندې حمله کوي. شپانه يې وهي او شړياو چيغې پرې وهي، خو د زمري بېخي چورت پرې نه خرابېږي. هغه فقط پسه او غويي اخلي، غوړمبېږي او خوري يې. او دغه د اور غر په سترګو نه ښکاري.

يوه بله څنګزنه لاره يوه پخلنځي ته تللې ده. په دغه پخلنځي کې د خوړو ټول ډولونه موجود دي، خو په دغه پخلنځي کې اور نشته. پرځای يې، خواړه په غره کې د موجود اور په واسطه پخېږي. او که څه هم چې د اور غر له هغه ځای څخه ډېر ليرې دی، د اور له غره څخه دغه پخلنځي ته پايپونه او لښتي ورغلي دي، او په دې توګه دغه ټول خواړه هلته پخېږي. دغه پخلنځی هم په سترګو نه ښکاري، خو داسې يوه لاره شته چې کېدای شي د هغه ځای معلوم شي: مرغۍ د دغه پخلنځي په سر باندې وزرونه ټپوي، چې په دې توګه يو څوک کولی شي وپوهيږي چې پخلنځي هلته دی. دغه مرغۍ د خپلو وزرونو په واسطه هلته پاس ودرېږي او وزر وهي او په دې توګه اور ډېرېږي او کمېږي. په نورو ټکو، د مرغيو پاس ودرېدل او وزر وهل اور ډېروي او تېزوي، او هم يې کموي چې ډېرې زياتې لمبې ونه کړي. هغوی اور د خوړو په اساس تېزوي. يو ډول خواړه يو ډول اور ته اړتيا لري، په داسې حال کې چې بل ډول خواړه بل ډول اور ته اړتيا لري. اور د خوړو له پاره په مناسب ډول جوړېږي. (دا هغه څه وو چې پاچا جنګيالي ته وويل).

پاچا وويل، «نو اوس دوی (يعنې، د هغو خلکو استازي چې د پيسو عبادت کوي، دا خلک چې په خپل وطن کې خدايان دي) درسره بوځه او د باد په مقابل کې يې برابر کړه چې د خوړو خوشبويي پرې ولګيږي. وروسته له هغه چې ته دوی ته يو څه خواړه ورکړې، دوی به خامخا خپل د پيسو عبادت پريږدي».

جنګيالي له لاربښوونې سره سم کار وکړ، او د شتمنۍ د وطن دغه مشران ،يې چې په خپل وطن کې خدايان وو، بوتلل – ځکه چې دغه «خدايان» لکه چې پورته ياده شوه هلته له خزانه چې سره راغلي وو. اوس، کله چې هغويله خپل وطن څخه له خزانه چې سره را روانېدل، د وطن خلکو هغوی ته‌وکالت او واک ورکړی وه، يعنې داسې هوکړه يې کړې وه چې هر څه چې دغه استازي يې کوي هغه به د منلو وي، او د وطن ټول اوسېدونکي به مجبور وي چې هر هغه څه ومني چې دغه استازي (چې د هغوی مشران او خدايان وو) يې کوي، او اجازه به نه لري چې سرغړونه وکړي.

نو، جنګيالي دغه خلک چې په خپل وطن کې د دوی د شتمنۍ په وجه خدايان ګڼل کېدل واخيستل او په دغې لارې يې ورسيخ کړل. ده هغوی پخلنځي ته نژدې ورو‌ستل، او هغوی يې د باد مخامخ برابر کړل، چې د خوړو بوی ور ورسيږي. هغوی زارۍ شروع کړې چې له دغو خوندورو خوړو څخه يو څه ورکول شي. خو بيا ده د هغوی مخونه د باد د لوري په لوري وګرځول او هغوی چيغې شروع کړې چې ډېر بد بوی پرې

لګېږي. نو هغه بېرته وګرځېد او د هغوی مخونه یې بېرته د باد مقابل لوري ته ور وګرځول او بیا د خوړو اشتها راوړونکې بوی هغوی ته ور ورسېد او بیا هغوی زارۍ شروع کړې چې که له هغو خوړو څخه څه ورکول شي. او بیا ده هغوی د باد د لوري په لوري ور وګرځول او بیا هغوی د بد بوی له امله چیغې شروع کړې.

بیا جنګیالي هغوی ته وویل، «آیا تاسو نه ګورئ چې دلته داسې څه نشته چې د بد بوی سبب وګرځي. دا به حتما داسې وي چې تاسو پخپله د دغه بد بوی سرچینه یئ، ځکه چې دلته خو هېڅ وروست شی هم نشته».

بیا ده هغوی ته له دغو خوړو څخه یو څه ورکړل. سم چې هغوی دغه خواړه وخوړل، هغوی له خپلو ځانونو څخه د سرو او سپینو زرو غورځول پیل کړل. هر یوه د خپل ځان له پاره یوه کنده واېسته او له ډېره شرمه یې خپل ځان په کنده کې ښخ کړ. هغوی د پیسو د سختې بدبویۍ (چې د انسان د مردارۍ په څېر بوی یې کاوه) په هکله په پوهېدلو سره خجالت شول. دا له دې امله وشول چې هغوی هغه خواړه وخکل.

هغوی خپل مخونه نوکارې کړل او ځانونه یې ښخ کړل، او نه یې شوایکولی چې خپل مخونه هېڅ پورته کړي. هر یو د بل په وړاندې خجالت وه.پیسې د هغوی له پاره د ټولې بې عزتۍ تر ټولو لویه سرچینه ګرځېدلې وه ،او هر چا به چې غوښتل چې د بل په وړاندې سپکاوی وکړي ویل به یې چې هغه پیسې لري،

ځکه چې اوس نو پیسې د بې عزتۍ یوه لویه سرچینه ګرځېدلې وه. هر چا به چې ډېرې پیسې لرلې هغه به ډېر سپک وه. نو هغوی له ډېره شرمه خپل ځانونه ښخ کړل. تر دې چې یوه یې هم نشوای کولی چې خپل مخ بل، په ځانګړې توګه جنګیالي ته، ورپورته کړي. هرچا به چې په خپل جیب کې یوه سکه پیدا کړه ژر به یې چیته کړه او ایسته به یې وغورځوله.

بیا جنګیالی هغوی ته ورغی او (له کندو او قبرونو څخه یې) را واېستل. هغه وویل، «له ما سره راځئ. اوس نور تاسو اړتیا نه لرئ چې له جنګیالي څخه وډار شئ، ځکه چې زه پخپله جنګیالی یم!»

هغوی له جنګیالي څخه غوښتنه وکړه چې له دغو خوړو څخه هغوی ته یو څه ورکړي چې خپل وطن ته یې وېسي. د هغوی لا له وړاندې څخه له پیسو څخه بد راتلل، خو هغوی غوښتل چې د هغوی وطنوال هم د پیسو له دغه شوق څخه راوځي. هغه هغوی ته له دغو خوړو څخه یو څه ورکړل او هغوی خپل وطن ته وېوړل. سم چې دوی هغوی ته خواړه ورکړل، هغوی هم له خپلو ځانونو څخه د سرو او سپینو زرو غورځول او له ډېره شرمه د ځمکې لاندې سوریو کې د ځانونو ښخول پیل کړل.

ډېر شتمن او هغه چې «خدایان» ګڼل کېدل هغوی تر ټولو سپک وګرځېدل ،خو ان هغه د تر ټولو ټیټې مرتبې خلکو چې «وحشي ښاروي» ګڼل کېدل هغوی هم له دې امله چې ځانونه یې د پیسو

د نه لرلو له امله ټيټ ګڼل د سپکاوي احساس کاوه. اوس هغوی پوه شول چې پیسې د بې عزتۍ او سپکاوي اصلي سرچینه ده.

دغو خوړو داسې تاثیر درلود چې چابه وخوړل پیسې به یې داسې بدې راتللې چې بوی به یې پرې د انسان د مرداري په څېر لګېده. په دې توګه ،هغوی خپل د سپینو او سرو زرو خدایان ایسته وغورځول.

تر دې وروسته، هغه وطن ته ښه کس- چې دعاګانې به یې ښوولې، ولېږل شو، او هغه هغوی ته وښودل چې څنګه توبه وباسي او خپلې لارې بدلې کړي. هغه هغوی سوچه کړل.

بیا پاچا په ټوله نړۍ واکمن شو او ټوله نړۍ خدای ته راجع شوه، چې خپل ځانونه یې د سپېڅلو کتابونو لوستلو او لمونځونو، توبې او نېکو عملونو ته وقف کړل.

اوه سوالګر

زه به درته ووایم چې یو وخت خلکو څنګه خوښي کوله

یو وخت په یو ځای کې یو پاچا وه. پاچا یوازې یو زوی درلود. پاچا غوښتل چې پاچایي په خپل ژوند خپل زوی ته وسپاري، نو یو لوی مجلس یې جوړ کړ، او کله چې پاچا یو مجلس جوړوي بې له شکه چې دا یوه د خوشحالی (موقع(وي. او دا چې هغه پاچایي په خپل ژوند خپل زوی ته سپارله؛ دا نو بې له شکه چې یو خوندور کار وه، او مجلس ته راغلي خلک ټول وزیران ،مشران او لویان وو.

دغه کار په مجلس کې ډېر خوند کاوه. د وطن خلک ډېر خوشحاله وو چې پاچا په خپل ژوند کې پاچایي خپل زوی ته سپارله، ځکه چې د پاچا له پاره دا یوه ډېره لویه خبره (ګڼل کېږي چې پاچایي وسپاري)، نو مجلس ډېرخوندور وه. هلته په مجلس کې هر ډول ساعت تېری؛ شاعران، ټوکیان او نور داسې څه چې سړی به یې خوشحالاوه موجود وو.

هغه وخت چې ټوله فضا خوشحالۍ نیولې وه، پاچا پاڅېد او خپل زوی ته یې وویل، «دا چې زه یو نجومي یم، زه پوهېږم چې یوه ورځ به ته تخت له لاسه ورکړې، نو (کله چې داسې پېښه وشوه(پام به کوې چې خپه (یعنې پرېشان(نشې چې تا پاچایي له لاسه ورکړې ده. د خفګان پرځای خوشحاله اوسه.

او کله چې ته خوشحاله یې، زه به هم خوشحاله یم خوکه ته خپه هم شې زه به بیا هم خوشحاله یم چې ته پاچا نه یې، ځکه چې که ته خوشحاله نشې پاتې کېدلی، ته بیا د پاچایۍ وړتیا نه لرې. (په بله وینا، که ته داسې څوک یې چې د پاچایۍ په له لاسه ورکولو سره هم همېشه خوشحاله نشي پاتې کېدلی بیا نو (داسې ښکاري(چې ته د تخت لایق نه یې)، خو که ته خوشحاله پاتې شې، زه به ډېر زیات خوښ اوسم.

د پاچا زوی په بري سره د پاچایۍ کنټرول تر لاسه کړ او وزیران یې وټاکل.هغه لویان، مشران او یو لښکر هم لرل. د پاچا زوی یو هوښیار سړی وه ،او په ریښتیا سره یې له پوهې سره مینه لرله. د هغه خواوشاته لوی لوی پوهان راټول وو. هغه به هر هغه چا ته چې هغه ته به یې ښه نظرونه راوړل اهمیت ورکاوه. هغه به هغوی ته د هغوی د پوهې په اساس ډېرعزت او مال او هر هغه څه چې هغوی به غوښتل ورکول. که چا به پیسې غوښتې هغه ته به یې پیسې ورکولې؛ که چا به عزت غوښت هغه ته به یې د هغه د پوهې په وجه عزت ورکاوه. او دا چې پوهه د هغه له پاره ډېره مهمه وه ،هرچا د (اکاډمیکې(پوهې لاره ونیوله، او ټولې پاچایۍ ځانونه د پوهې(یعنې استدلال(لارویان وګرځول. چا به چې پیسې غوښتې هغه ته به یې پیسې ورکولې او چا به چې عزت او درناوی غوښت هغه ته به یې عزت او درناوی ورکاوه، او دا چې په هغه وطن کې هرچا خپل ځان له (اکاډمیکې(پوهې سره په ځانګړې توګه تړلی ګاڼه نو هغوی د

جنګ هنر ښېځي هېر کړ. دا چې هغوی ټولو خپل ځانونه د حکمت لارویان ګڼل، له دې امله د هغه وطن هغه ترټولو کم هوښیار به په بل هر وطن کې ترټولو لوی حکیم ګڼل کېده.

د دغه وطن پوهان په فوق العاده توګه لوی هوښیاران وګرځېدل او د (نظري یا تیوریکي) پوهې د تعقیبولو له امله د وطن پوهانو الحاد یا د خدای له وجود څخه انکار ته مخه کړه، او هغوی ولیعهد الحاد (منلو) ته برابر کړ ،خو دغه کار په عامو خلکو باندې اثر ونه کړ. هغوی له خدای نه منکرنه شول ځکه چې د حکیمانو حکمت ډېرپېچلی وه او عامو خلکو نشوای کولی چې د هغوی نظریات وڅېړي. له دې امله هغوی په دې کار سره متاثر نشول، خو پوهان او د پاچا زوی د خدای له وجود نه منکر شول.

له دې امله چې د پاچا زوی په خپل ځان کې «ښه» درلودل (ځکه چې هغه د «ښو» په لوري (په یوه میلان سره(پیدا شوی وه، او ښه خصوصیتونه یې لرل) نو په منظمه توګه به یې له ځان سره فکر کاوه چې، «زه په دنیا کې چېرې یم؟ (یعنې زه په څه ډول حالت کې یم؟) زه (مې له ځان سره) څه کوم؟»

هغه به اوږده آهونه ایستل، او په زوره به یې ورسره چیغې وهلې. هغه په حیرانتیا سره وویل «دا څه معنی چې زه مې وخت په داسې شیانو باندې تېروم؟ دا پرما څه کیږي؟ په دې دنیا کې زه چېرې یم؟ او ډېرآهونه به یې ایستل.

خو څنګه به چې هغه د خپل عقل کارول پیل کړل، غیرسالم حکمت به یې فکربیا په خپله غېږه کې ونیو. دا کارځو ځلې وشو، چې هغه به په منظمه توګه فکر کاوه چې هغه په څه حالت کې دی؟، هغه څه کوي؟، او داسې نور. هغه به آهونه واېستل او چیغې به یې کړې، خو سمدلاسه به چې هغه له خپل عقل څخه کار اخیستل پیل کړل، الحادي فکر به یې بیا په مغز باندې منګولې خښې کړې.

یوه ورځ راغله چې په یوه وطن کې یوه لویه تېښته پیل شوه – هرچا منډېوهلې. هغوی به چې تښتېدل نو له یوه ځنګله څخه به تېرېدل. دوه ماشومانچې یو هلک وه او یوه نجلۍ وه هلته ورک شول. یوه کس یو هلک ورک کړ او بل یوه نجلۍ. هغوی په دغه وخت کې واړه ماشومان وو چې څلوریا پنځه کاله عمرونه یې لرل. له ماشومانو سره هېڅ شی نه وو چې ویې خوري.

هغوی وژړل او چیغې یې ووهلې ځکه چې خاړه ورسره نه وو.

په دې وخت کې یو سوالګر هغوی ته راغی؛ هغه له خپلو د خیرات کڅوړو سره راروان وه. ماشومانو هغه ته ورمنډه کړه او ځانونه یې ورپورې ونښلول. هغه هغوی ته ډوډۍ ورکړه او هغوی وخوړه.

هغه له هغوی نه پوښتنه وکړه «تاسو څنګه دلته راغلئ؟»

هغوی ځواب ورکړ، «مونږ نه پوهېږو» (ځکه چې هغوی واړه ماشومان وو).

هغه هغوی پرېښودل. هغوی وغوښتل چې هغه هغوی هم له ځان سره بوځي.

هغه هغوی ته وویل، «زه نه غواړم چې تاسو له ماسره لاړشئ.»

کله چې هغوی (له هغه سره خبرې کولې(هغوی ولیدل چې سوالګر ړوند دی. هغوی په دې خبره حیران شول چې هغه ړوند دی نو هغه څنګه خپله لاره پیدا کوي؟ (او په حقیقت کې، دا پخپله یوه لویه خبره وه، چې ماشومان (د هغه په ړوندوالي(پوه شول، دا چې هغوی واړه ماشومان وو نو دا ورته نا اشنا ښکاره شوه. په حقیقت کې، هغوی هوښیارماشومان وو، نو ځکه هغوی په دې کار باندې حیران شول). نو هغه (ړانده سوالګر) هغوی ته دعا وکړه، (هغه هغوی ته وویل)، «تاسو دې بېخي داسې شئ لکه زه چې یم – تاسو دې داسې زاړه شئ لکه زه چې یم. هغه هغوی ته څه نوره ډوډۍ هم پرېښوده او په خپله مخه لاړ. ماشومان پوه شول چې خدای پاک هغوی ساتي، او هغه هغوی ته یو ړوند سوالګر د همدې له پاره ورولیږه چې هغوی ته ډوډۍ ورکړي.

وروسته د هغوی ډوډۍ بیا خلاصه شوه. بیا هغوی د خوړو له پاره چیغې پیل کړې. بیا شپه راغله اوهغوی شپه همالته تېره کړه. سهار بیا هم هغوی څه نه لرل چې ویې خوري، نو په چیغو شول او ویې ژړل.

بیا یو سوالګر راغی- چې کوڼ وه. هغوی له هغه سره خبرې پیل کړې. هغه په خپلو لاسونو باندې حرکتونه وکړل چې هغوی پوه کړي چې هغه څه نه اوري. دغه سوالګر هم هغوی ته ډوډۍ ورکړه چې ویې خوري او هغوی یې پرېښودل او روان شو. هغوی غوښتل چې هغه یې له ځان سره بوځي، خو هغه نه

غوښتل چې داسې کار وکړي. هغه هم هغوی ته دعا وکړه چې هغوی دې داسې شي لکه هغه چې دی. هغه هم هغوی پرېښودل او په خپله مخه لاړ.وروسته د هغوی ډوډۍ بیا خلاصه شوه، اوهغوی بیا د مخکې په څېر ژړا پیل کړه، او بیا یو سوالګر هغوی ته راغی. هغه خبرې سمې نشوې کولی (یعنې په ژبه تتله وه). هغوی له هغه سره خبرې پیل کړې او هغه په نیمه ژبه ورسره خبرې کولې. هغوی نه پوهېدل چې هغه څه وایي، خو هغه په هغه څه چې هغوی ویل پوهېده. دغه سوالګر هم هغوی ته ډوډۍ ورکړه چې ویې خوري، او هغه هم لاړ. هغه هم هغوی ته دعا وکړه چې هغوی دې داسې شي لکه هغه چې دی، او بیا یې د هغو نورو په څېر خپله لاره ونیوه او لاړ.

وروسته بیا یو سوالګر راغی - چې غاړه یې کږه وه، او هر څه داسې وشول لکه مخکې چې شوي وو. وروسته بیا یو بل سوالګر راغی - چې په ملا کړوپ وه، او وروسته بیا بل راغی چې لاسونه یې نه وو. بیا بل سوالګر راغی چې پښې یې نه لرلې. هغو ټولو دوی ته ډوډۍ ورکړه، او (دغو ماشومانو(ته یې دعا وکړه چې دوی دې داسې شي لکه هغه چې دی. هر یوه په ورته ډول چلند وکړ.

وروسته د دوی ډوډۍ بیا خلاصه شوه. دوی روان شول او ابادۍ ته یې مخه کړه، یوه سرک ته ورسېدل. سرک یې ونیوه او تلل تلل چې یوه کلي تهورسېدل. ماشومان یوه کورته (ننوتل). هغوی په دوی باندې شفقت وکړاودوی ته یې ډوډۍ ورکړه. دوی یوه

بل کور ته (ورغلل) ، هلته هم هغویدوی ته ډوډۍ ورکړه. نو دوی کور په کورگرځېدل پیل کړل، او ویې لیدلچې دا کار د دوی له پاره ښه دی چې دوی ته ډوډۍ ورکول کېږي.

ماشومانو یو له بل سره هوکړه وکړه چې د تل له پاره به سره یوځای پاتې کېږي. هغوی د ځانونو له پاره د سوالگرو لویې کڅوړې جوړې کړې.هغوی کورونو ته تلل، او هغوی ټولو مجلسونو لکه د سنتۍ مراسمو او ودونو ته تلل. او هغوی مخکې لاړل، او ښارونو ته تگ یې پیل کړ.

هغوی به د خلکو کورونو ته تلل، سوداگریزو مېلو ته به تلل او د سوالگرو په منځ کې به کېناستل، د ودانیو د دېوالونو ترڅنگ به له ملنگانو سره کېناستل. په پای کې دغه ماشومان د ټولو ملنگانو په منځ کې ډېر مشهور شول، ځکه چې هرچا هغوی پېژندل، او پوهېدل چې هغوی هغه ماشومان دي چې (لکه چې مخکې یاده شوه) په ځنگله کې ورک شوي وو.

یو ځل په یوه لوی ښار کې یوه لویه مېله وه. ټول سوالگر هلته لاړل، او دغه ماشومان هم هلته لاړل. سوالگرو له ځانونو سره سوچ وکړ چې دغه ماشومان یوه ډېره ښه جوړه ده او دا چې هغوی باید یو له بل سره واده وکړي. څنگه چې یو شمېر سوالگرو په دې هکله خبرې پیل کړې دا د هغوی ټولو له پاره یوه لویه خبره وگرځېده، نو جوړه سره جوړه شوه. خو هغوی واده څنگه تیارولی شوای؟ هغوی پرېکړه وکړه چې څنگه چې په یوه ټاکلې نېټه پاچا د زېږکلیزې یوه لویه مېلمستیا لري نو ټول

سوالګر به هلته لاړ شي او د ښو خوړو او غوښې غوښتنه به وکړي. په هغې باندې هغوی کولی شي چې واده تیار کړي. او همداسې وشول، چې ټول سوالګر هغې مېلمستیا ته لاړل، او هلته یې د غوښې او ډوډۍ غوښتنه وکړه.

سرببېره پر دې، هغوی هغه غوښه او ښه ډوډۍ چې تر مېلمستیا وروسته پاتې شوې وه هم له ځانونو سره واخیسته. هغوی لاړل او یوه دومره لویه کنده یې واېسته چې سل کسه په کې ځایېدل. هغوی هغه د نی په بوټو، خاورهاو خوشایو باندې پټه کړه. ټول په کې ورننوتل، او هلته یې د ماشومانو وادهجوړ کړ او د ماشومانو له پاره یې یو د واده چتر ودراوه.

هغوی ډېر زیات خوشحاله وو. شاوو او ناوې هم ډېر خوشحاله وو. شاوو او ناوې د خدای پاک د هغې لویې مهربانۍ یادونه پیل کړه چې په هغوی باندې یې هغه وخت ولوروله چې هغوی په ځنګل کې وو، او هغوی ژړا پیل کړه ،او د زړه له تله یې داسې هیله وکړه (ویې ویل(«څنګه کېدی شي چې مونږ. هغه لومړنی سوالګر دلته راولو، هغه ړوند سړی چې مونږ. ته یې په ځنګله کې ډوډۍ راوړه؟ “

(لومړی ورځ)

هغوی چې د ړانده سوالګر هیله کوله، هغه ناڅاپه پورته شو او غږ یې وکړ: زه دلته یم! زه ستاسو واده ته راغلی یم. او ما تاسو ته یو «د واده د وینا سوغات» (یو د واده سوغات(راوړی دی چې تاسو دې زما په څېر زاړه شئ. پخوا ما (یوازې(داسې هیله لرله چې تاسو دې زما په څېر زاړه شئ. اوس یې زه پر تاسو د یوه پوره سوغات په توګه لوروم، یو «د وینا سوغات»،چې تاسو دې زما په څېر زاړه شئ.

تاسو فکر کوئ چې زه یو ړوند سړی یم - زه بالکل ړوند نه یم! یوازې دا ده چې زما له پاره، د ټولې نړۍ (دپایښت موده(د یوې سترګې له یوه رپ څخه ډېره نه ده. (هغه د دې له پاره د یوه ړانده سړي بڼه جوړه کړې وه چې هغه نړۍ ته هېڅ نه کتل ځکه چې نړۍ (په هغې کې د ټولو پېښو تېرېدنه(هغه ته د یوې سترګې د یوه رپ په اندازه هم نه ښکارېده، نو نړۍ ته کتلو د هغه له پاره هېڅ اهمیت نه درلود). دا چې زه ډېر زیات زوړ یم، او زه لا تراوسه هم پوره ځوان یم؛ که څه هم چې زه ډېر زیات زوړ یم خو ما لا ژوندهېڅ نه دی پیل کړی خو دا زه یوازې د خپل ځان په هکله نه وایم بلکه پهدې خبره باندې لوی شاهین هم شاهد دی. زه به تاسو ته یوه کیسه ووایم (داټول ړانده سوالګر ووېل).

یو وخت په یو ځای کې څه خلک وو چې په یو شمېر کشتیو باندې سمندر ته ووتل. یو توپان راغی او کشتۍ یې دړې وړې کړې، خو خلکو نجات وموند. هغوی یوه برج ته راغلل او وروختل. هلته هغوی هر ډول خوراک ،څښاک، کالي، او هرڅه چې ورته اړتیا وه وموندل. په هغه ځای کې بې شمېره نعمتونه او د دنیا خوشحالۍ موجودې وې.

هغوی اعلان وکړ چې هرسړی باید یوه داسې پخوانۍ کیسه ووايي چې هغه ته له خپل لومړني یاد نه په یا وي، یعنې څه چې د هغه له هغه وخت نه په یاد وي چې د هغه حافظې د لومړي ځل له پاره کار پیل کړ. په هغه ځای کې هم زاړه خلک موجود وو او هم ځوانان، او هغوی په خپل منځ کې له تر ټولو زاړه سړي څخه هیله وکړه چې (خپله کیسه) لومړی ووايي.

هغه (یعنې تر ټولو زاړه مشر) خپل اواز پورته کړ او ویې ویل، «زه به تاسو ته څه ووایم؟ زما په یاد دي چې مڼه له څانګې نه پرې شوه».

هیڅوک پوه نشو چې هغه څه وايي، خو هلته هوښیار خلک ناست وو، هغوی وویل، «په حقیقت کې، دغه یوه ډېره پخوانۍ کیسه ده!» (یعنې، یوه ډېره لرغونې خاطره ده).

هغوی بیا بل مشر ته چې له لومړني نه یې عمر کم وه بلنه ورکړه چې خپله کیسه ووايي. هغه په یوه حیرانوونکي ډول غږ پورته کړ، «هغه یوه لرغونې کیسه ده؟! دغه کیسه زما په یاد ده، او

زما دا هم په یاد دي چې شمع بلېده”.هغوی څرګنده کړه چې دا ترلومړنۍ هغې هم زړه کیسه ده. او د هغوی له پاره دا د یاد وړ وګرځېده چې دویم کس له لومړني نه ځوان وه خو تر هغه یې هم ډېره زړه کیسه په یاد وه.

تر هغه وروسته هغوی درېیم مشر ته بلنه ورکړه چې خبرې وکړي. د درېیمکس عمر تر هغوی کم وه. درېیم مشر وویل، «زمادا همپه یاددي چېمېوې د جوړښت نیول پیل کړل، یعنې چې مېوې دلومړي ځل له پاره پیلوکړ چې مېوه شي».

هغوی ځواب ورکړ چې، «دغه کیسه لاډېره پخوانۍ ده!.»

بیا څلورم کس خبرې وکړې چې د هغه عمرترمخکنیو هم لږ وه. هغه وویل،«زما هغه وخت یاد دی چې تخم یې څنګه راوړ چې ویې کري اومېوه شي.»

بیا پنځم کس چې د هغه عمر تر مخکنیو هم لږ وه غږ پورته کړ او ویې ویل ،«زما هغه پوهان هم په یاد دي چې د تخم په هکله یې نظر ورکړ.

شپږم کس چې تر یادو ټولو ځوان وه اواز پورته کړ او ویې ویل، «زما ان د مېوې خوند په یاد دی، مخکې تر دې چې خوند مېوې ته ورننوت.»

اوم کس په لوړ اواز وویل، «زما د مېوې بوی په یاد دی، مخکې تر دې چې بوی مېوې ته ورننوت.»

اتم کس غږ کړ او ویې ویل، «زما حتی د مېوې بڼه په یاد ده، مخکې تر دې چې د مېوې بڼه برابره شوه.»

او په هغه وخت کې زه وړوکی ماشوم وم (ړانده سوالګرچې دا ټوله کیسه یې وکړه وویل) او زه هم هلته وم. ما غږ پورته کړ او ومې ویل، «زما دا ټولې کیسې په یاد دي، او ان عدم یا هغه وخت چې هېڅ مخلوق نه وو، هم زما په یاد دی.»

هغوی اعلان وکړ چې، «دغه یوه ښځي لرغونې کیسه ده، ترټولو پخوانۍ!». او د هغوی له پاره ډېره په زړه پورې وه چې ماشوم تربل هر چا ډېرڅه په یاد لرل.

دا وخت لوی شاهین راورسېد او برج یې وټکاوه. هغه هغوی ته وویل ،«ځانونه دومره خوارول بس کړئ! خپلو خزانو ته ورشئ! له خپلوخزانوڅخه کار واخلئ!» او هغه هغوی ته وویل چې هغوی باید له برج څخهترټولو مشراول او (ترټولو کشر(په اخر کې لاړ شي. هرڅوک چې ترټولوزوړ وي باید لومړی لاړ شي. هغه ټول له برج څخه واېستل. لومړی هغه ماشوم واېست، ځکه چې په حقیقت کې، هغه د هغوی ترټولو ډېر زوړ وه ،او هر څوک چې ځوان وه، هغه یې په ترتیب سره مخکې واېست. او ترټولو زوړیې د ټولو په پای کې واېست، ځکه څوک چې ځوان وه هغه (په حقیقت کې) زوړ وه (ځکه هرهغه کس چې عمر یې کم وه هغه پخوانۍ کیسه ویلې وه) او تر ټولو ډېر زوړ ترټولو ډېرځوان وه.

لوی شاهین هغوی ته اعلان وکړ: زه به تاسو ته ټولې هغه کیسې چې هر کس وویلې تحلیل کړم. هغه کس چې ویې ویل چې هغه وخت د هغه په یاد دی چې هغوی منه له څانګې نه پرې کړه، د هغه هدف دا دی چې د هغه ان هغه وخت په یاد دی چې هغوی د هغه له نامه (سره رابطه) پرې کړه» (په دې معنی چې، هغه څه چې د هغه په پیدایښت پسې سملاسي وروسته هغه ته پېښ شول، یعنې هغه وخت یې په یاد دی چې هغوی د هغه نوم پرې کړ) او هغه وروسته کس چې ویې ویل چې د هغه ان هغه وخت په یاد دی چې شمع بلېده، د هغه هدف دا دی چې هغه ته هغه وخت یاد دی چې هغه په رحم کې وه، ځکه چې په هغه وخت کې د یو چا په سربانديې دپاسه شمع بلېږي (وایي کله چې یو ماشوم د مور په رحم کې وي، د هغه پر سر یوه شمع بلېږي، چې د هغې په واسطه هغه د نړۍ له یوه سره تربل سرپورې ویني.) او هغه کس چې ویې ویل چې د هغه ان هغه وخت په یاد دی چې مېوې په مېوه کېدلو باندې پیل وکړ، په دې معنی چې، هغه ته هغه وخت په یاد دی چې د هغه وجود د لومړي ځل له پاره جوړېدل پیل کړل، هغه وخت چې جنین جوړ شو.

او د هغه کس چې هغه وخت یې په یاد دی چې هغوی تخم راوړ چې مېوه وکړي، هدف دا وه چې، هغه ته ان هغه وخت یادېږي چې څاڅکی څنګه (د امېدوارۍ پر وخت) واخیستل شو. او هغه کس چې هغه وخت یې یادېږي چې حکیمانو د تخم په هکله نظر ورکړ داسې ښيي چې د هغه ان هغه وختیاد دی چې څاڅکی په

ذهن کې وه (ځکه چې د پلار ذهن څاڅکی رامنځتهکوي). او هغه چې خوند يې په ياد دی هغه (ټيټه) اروا ده. او بوی چې ده هغه(منځنۍ) اروا ده. او بنه چې ده، هغه (جيګه) اروا ده. او ماشوم وويل چې د هغه عدم الوجود په ياد دی، ځکه چې هغه تر تاسو ټولو ډېر مشردی، ځکه د هغه ان تر هغه مخکې وخت په ياد دی چې (ټيټه) اروا، (منځنۍ) اروا، او (جيګه) اروا (پيدا شوه). له دې امله دی هغه وخت ته اشاره کوي چې عدم الوجود ګڼل کېږي (يعنې د هغه ان هغه وخت په ياد دی چې هېڅ شي هم وجود نه درلود؛ هغه ته هغه څه په ياد دي چې هغه په هغه ځای کې وکړل چې ترهرڅه لوړ دی).

لوی شاهين هغوی ته وويل، «خپلو کشتيو ته بېرته ورستانه شئ، هغه ستاسو بدنونه دي چې مات شوي دي؛ هغه به بېرته جوړشي. اوس هغوته بېرته ور وګرځئ». او هغه هغوی ته دعا وکړه.

او ما ته هم (يعنې هغه ړانده سوالګر ته چې دا ټوله کيسه يې وکړه) هغه (يعنې لوی شاهين) وويل، «ته له ما سره راشه ځکه چې ته زما په څېريې ،هغه داسې چې ته ډېر زوړ او ښېخي ځوان يې. او تا لا تر اوسه پورې ژوند کول نه دي پيل کړي، او له دې سره هم، ته ډېر زوړ يې. زه هم همداسې يم – ځکه چې زه ډېر زوړ يم، او زه لا هم بالکل ځوان يم (او داسې نور).»په دې توګه مونږ وينو چې زه د لوی شاهين خاطره لرم، يعنې چې زه ډېر زوړ، او بالکل ځوان يم. اوس زه دا پر تاسو د يوه پوره سوغات

په توګه لوروم، د «واده له پاره د وینا سوغات»، چې تاسو باید زما په خبر پخواني شئ. هلته ډېره لویه خوښي او خوشحالي وه او هغوی ډېر خوشحاله وو.

(دویمه ورځ)

د اوه ورځني (واده) د مراسمو پر بله ورځ شاوو او ناوې بیا د دویم سوالګر ،چې کوڼ وه، او هغوی ته یې د ډوډۍ په ورکولو سره هغوی له لوږې څخه ژغورلي وو، خاطرې پیل کړې. هغوی ژړل او د هغه غوښتنه یې کوله ،(هغوی ویل) «څنګه کېدی شي چې مونږ. هغه کوڼ سوالګر چې مونږ. ته یې نجات راکړی وه دلته راولو؟» په داسې حال کې چې هغوی د هغه غوښتنه کوله هغه ناڅاپه راننوت او ویې ویل، «زه دلته یم». اوهغوی یې په غېږ کې ونیول او ښکل یې کړل.

هغه هغوی ته وویل: اوس به زه تاسو ته یو سوغات درکړم، چې تاسو باید بېخي داسې شئ لکه زه چې یم، یعنې تاسو باید داسې بېخي زما په څېر ښه ژوند ولرئ. په داسې حال کې چې پخوا ما تاسو ته د دې دعا کړې وه ،اوس زه خپل ښه ژوند پر تاسو د یوه پوره سوغات په توګه لوروم - یو «د واده د وینا سوغات.»

تاسو فکر کوئ چې زه کوڼ یم. زه هېڅ کوڼ نه یم! بلکه، دا ټوله دنیا زما له پاره هېڅ اهمیت نه لري، نو زه نه غواړم چې د هغې عیبونه واورم ځکه چې د نړۍ ټول اوازونه – ټول له عیبونو نه راپورته کیږي. هرشخص د یوه عیب، کمي له امله فریاد کوي. او ان چې د نړۍ ټولې خوشحالۍ له عیبونوڅخه راپورته کیږي، ځکه چې یو څوک له دې امله خوشحالیږي چې (پخوا(یې څه نه درلودل، او وروسته یې داسې څه ترلاسه کړي وي چې پخوا یې نه لرل. او زما له پاره، ټوله نړۍ دومره اهمیت نه لري چې

زه يې بايد عيبونه واورم. نو زه يو داسې ښه ژوند کوم چې هېڅ په کې کم نه دي، او زه يو شاهد لرم چې زه د شتو له وطن نه يو ښه ژوند کوم. د هغه ښه ژوند دا وه چې هغه ډوډۍ خوړه او اوبه يې څښلې .

هغه يوه کيسه وويله: هلته يو وطن دی چې ډېره زياته شتمني لري. هغوی ستړې زېرمې لري. يوه ورځ شتمن خلک سره ټول شول، او هريوه د خپلښه ژوند په هکله، چې هغه دغه ژوند څنګه کوي، ستاينې پيل کړې. هر يوهد خپل ښه ژوند کړنلارې بيان کړې.

زه (يعنې کوڼ سوالګر چې دا کيسه يې کوله) پورته شوم او هغوی ته مې وويل: زه يو ښه ژوند لرم - تر تاسو ښه! او شاهد هم دلته شته: که تاسو داسې ښه ژوند وکړئ، بيا راځئ وګورو چې آيا تاسو له هغه وطن سره مرسته کولی شئ؟ ځکه چې هلته يو وطن دی چې په هغه کې هغوی يو باغ درلود، او په باغ کې داسې مېوه وه چې د دنيا ټول خوندونه په کې وو. او (په باغ کې(هغوی (همدارنګه(د نړۍ ټوله خوشبويي لرله او هلته هر ډول منظرې – د نړۍ ټول رنګونه او ګلونه وو. په باغ کې هر څه موجود وو.

او د باغ مسؤل يو باغوان وه. د دغه باغ له امله د هغه وطن خلکوښه ژوند درلود. خو بيابه باغوان ورک شو نوطبيعي وه چې څه چې هلته په هغه باغ کې وه هغه بايد له منځه تللي وای

ځکه چې هلته باغوان نه وه او دا له دې امله چې هغه مسؤل وه چې د باغ څوکیوالي وکړي او وګوري چې هلته باید څه وشي.

په هرحال، هغوی بیا هم کولی شوای چې د نباتاتو هغه په خپل سر وده حمایه کړي. خو یو ظالم پاچا راغی چې په دغه وطن باندې حمله وکړي، خو پاچا د هغوی له پاره هېڅ ونشول کولی. نو هغه لاړ او د وطن ښه ژوند چې هغوی د هغه باغ له امله درلود هغه یې پای ته ورساوه. هغه داسې نه چې هغه باغ ویجاړ کړ؛ هغه یوازې په هغه وطن کې خپل درې ګروپه چاپلوسان پرېښودل. هغه هغوی ته وویل چې هغوی باید هغه څه وکړي چې هغه ورته امر کوي.

هغوی د پاچا د حکمونو په تعقیبولو سره د خپلو عملونو له لارې هلته خوند له منځه یووړ. هغوی داسې عمل وکړ چې داسې یو (حالت(یې رامنځته کړچې کله به چې چا غوښتل چې یو خوند وڅکي هغه به د یوه وراسته جسد د خوند په څېر وه. همدارنګه هغوی د بوی حس هم له منځه یووړ؛ هغوی ټولې خوشبویۍ داسې کړې چې د ګالبانوم (چې یو مردار بویه بوټیدی(بوی یې کاوه. او په همدې توګه هغوی د لیدلو حس هم خراب کړ، ځکههغوی د خلکو سترګې داسې تیاره کړې لکه په مخکې یې چې ټینګې وربځېوي (دا ټول کارونه د چاپلوسانو د هغو درې ګروپونو په واسطه وشول چې په وطن کې موجود وو، او لکه چې یاده شوه هغوی به هرهغه څه کول چې ظالم پاچا به ورته حکم کاوه). اوس، دا چې تاسو داسې ښه ژوند کوئ، دا وطن

وساتئ! (دا ټول کانه سوالګر د شتمنیو وطن ته وویل، چېرې چې هغوی لاپې وهلې چې هغوی ښه ژوند کوي، لکه چې مخکې یاده شوه).

او زه تاسو ته وایم، که تاسونشئ کولی چې له هغوی سره مرسته وکړئ، تاسو به هم ژوبل شئ. (په بله وینا، هغه څوک چې د وطن لید، خوند، او بوی یې خراب کړي وو هغوی به تاسو هم ژوبل کړي).

نو هغو شتمنوخلکو پیل وکړاو وطن ته لاړل، او زه هم له هغوی سره لاړم.او په لاره کې هم، هرچا د خپل ښه ژوند ستاینه کوله، څکه چې هغوی (لکه چې مخکې یاده شوه) خزانې لرلې، خو چې هغوی وطن ته ورنژدې شول د هغوی خوند او نورو حسونو په خرابېدو پیل وکړ. هغوی خپل ځانونه خرابېدونکي احساس کړل. ما هغوی ته اعلان وکړ، «دا چې اوس، چې تاسو لا وطن ته نه یئ ننوتي، ستاسو خوند، لید او بوی لا له وختهٔ خراب دي، که تاسو دننه ورشئ ستاسو به څه حال وي؟ او سربېره پر دې، څنګه تاسو کولی شئ چې له هغوی سره بیا مرسته وکړئ؟»

ما مې ډوډۍ او اوبه واخیستې او هغوی ته مې ترې څه ورکړل. زما په ډوډۍ او اوبو کې هغوی هرډول خوند (او هربوی، او داسې نور) وموندل او څه چې په هغوی کې خراب شوي وو (یعنې خوند، لید، او بوی) هغه سم شول.

په هغه وطن کې، هغه وطن چې باغ يې درلود (چېرې چې د هغوی د خوند او داسې نور حسونه خراب شوي وو) هغوی پر دې پوهېدل پيل کړل چې هغوی اړتيا لري چې د خپلو خلکو علاج وکړي، ځکه چې د هغوی د خوند (او داسې نورو) حس خراب شوی وه. هغوی پوه شول چې هلته يو د شتمنۍوطن موجود دی (يعنې د شتمنۍ هغه وطن چې سوالګر ورسره خبرې کړېوې). او له هغوی سره داسې نظريه پيدا شوه (يعنې د هغه وطن له خلکوسره چې يو باغ يې درلود، داسې نظريه پيدا شوه) چې د هغوی باغوان ،چې ورک شوی وه (چې د هغه له وجې هغوی يو ښه ژوند درلود) د شتمنۍ له وطن سره، چې هلته هم هغوی يو ښه ژوند لري، يوه ګډه ريښه لري. نو هغوی داسې فکر وکړچې هغوی بايد د شتمنۍ وطن ته لاس ور اوږد کړي (په دې فکر چې(هغوی خامخا کولی شي چې له هغوی سره مرسته وکړي.او هغوی همداسې وکړل. هغوی د شتمنۍ وطن ته استازي ولېږل. استازي لاړل او هغوی يو له بل سره مخامخ شول (يعنې، په لاره کې (د باغ لرونکې ځمکې(استازي د شتمنۍ د وطن له خلکو سره مخامخ شول ځکه چې د شتمنۍ د وطن خلکو اراده لرله چې هغوی ته راشي (چې له هغوی سره مرسته وکړي(لکه چې مخکې ياده شوه).

«تاسو چېرې ځئ؟» هغوی (شتمنو خلکو(له استازو (د باغ لرونکې ځمکې) څخه پوښتنه وکړه.

هغوی (د شتمن وطن هیئت ته(ځواب ورکړ،«مونږ ځو د شتمنۍ وطن ته چې له مونږ سره مرسته وکړي.

هغوی غږ کړ، «مونږ پخپله د شتمنو خلکو له وطنه یو، او مونږ ستاسو خوا ته درځو!.»

نو ما غږ پورته کړ(یعنې کوڼ سوالګر چې دا ټوله کیسه یې کوله) او (د شتمنۍ د وطن استازو) ته مې وویل، «تاسو ماته اړتیا لرئ، ځکه چې تاسو نشئ کولی چې ننوځئ او له هغوی سره مرسته وکړئ.» (ځکه سم چې هغوی هغه وطن ته ورسیږي، هغوی مخکې ترمخکې (لکه چې مخکې یاده شوه په خرابو شویو حسونو) اخته کېدل پیلوي. «نو تاسو دلته پاتې شئ او زه به (د باغ لرونکي وطن له(استازو سره لاړ شم چې ویې ساتم».

زه له استازو سره لاړم او وطن ته داخل شوم. زه یوه ښار ته راغلم. ماخلک ولیدل چې مخې ته راتلل، او یوه یې یوه کیسه کوله. او وروسته، نورهم راغلل، تر هغه چې د خلکو یوه حلقه جوړه شوه، او هغوی ټوکې کولې‌او خندل یې.

ما کولی شوای هغه څه واورم چې هغوی پرې خبرې اترې کولې. ما واورېدل چې هغوی کنځلې کولې. یوه به یوه خرابه ټوکه وکړه، بل به په ماهرانه توګه تایید کړه، بل به وخندل، او د هغه ملګري به هغه ساعت تېري وګڼله او همداسې به نورو خلکو هم کول.

تردې وروسته زه (د هغه وطن) یوه بل ښارته لاړم. ما دوه سړي ولیدل چې په یوه تجارتي معامله باندې یې یو له بل سره جګړه کوله. هغوی لاړل محکمې ته چې حل یې کړي، او د محکمې فیصله داسې وه چې یو سپین او بل ګرم یا مسؤل دی. هغوی محکمه ترک کړه او بیا یې جګړه پیل کړه ،اوهغوی وویل چې هغوی نه غواړي چې پخوانۍ محکمې ته لاړ شي، بلکه پرځای یې هغوی یوه بله محکمه غواړي.

هغوی یوه بله محکمه انتخاب کړه، او محکمې د هغوی فیصله وکړه. وروسته د دعوې یوه طرف بیا له بل کس سره جګړه پیل کړه، او بیا هغوی یوه بله محکمه انتخاب کړه. او هلته هغوی یو له بل سره، او هغه (بیاهم(له یوه بل سره جنګ ته دوام ورکړ، او هرځل هغوی د بلې محکمې غوښتنه کوله تر دې چې ټول ښار له محکمو نه ډک شو.

ما هغوی وکتل او ومې لیدل چې دا ځکه پېښ شول چې هلته ریښتیا نه وو.یوې (محکمې(به فیصله کړ.ه وکړه او یوه کس ته به یې ځانګړې پاملرنه وکړه. وروسته به بیا هغه کس چې پاملرنه به ورته شوې وه له هغه کس سره علاقه لرله چې له هغه سره به یې مرسته کړې وه، ځکه چې هغوی به رشوت اخیستی وه او هلته ریښتیا نه وو.

وروسته زه پوه شوم چې هغوی له شهوانیتوب څخه ډک وو، او هلته دومره ډېر شهوانیتوب وه چې هغه د منلو وړ وګرځېد، نو ما هغوی ته وویل، «دا دلیل دی چې د خوند، بوی، او لید حسونه

خراب شوي دي، ځکه چې ظالمپاچا هلته خپل درې ګروپه چاپلوسان پرېښي چې هغوی ته وظيفه ورکولشوې ده چې لاړ شي او (لکه چې مخکې ياده شوه) وطن خراب کړي.»

په دې دليل چې هغوی به هرې خوا ته تلل نو په خپلو کې به يې کنځلې کولې، او په دې توګه هغوی په دغه وطن کې کنځلې دود کړې. د چټلې ژبې له لارې هغوی وکولی شول چې د خوند حس خراب کړي، چې په دې توګه ټول خوندونه د وراسته جسد د خوند په څېر وګرځېدل.

همدارنګه، هغوی دغه وطن ته رشوت خوري هم راوړه، او د هغې له لارې هغوی د ليدلو حس خراب کړ او هرڅه د هغوی سترګو ته تياره ښکارېدل.

لکه چې ويل شوي دي: «رشوت د نېک سړي سترګې ړندوي.»

په همدې توګه چاپلوسانو دغه وطن ته شهوانيتوب هم راوړ، او د هغه له لارې د بوی خوند خراب شو ځکه شهوانيتوب د بوی خوند خرابوي. (او په هماغه دليل ظالم پاچا په دغه وطن کې خپل درې ګروپه چاپلوسان پرېښودل ،او هغه هغوی ته وظيفه ورکړه چې لاړ شي او په ياد وطن کې درې ګناهونه دود کړي، او (لکه چې ياده شوه) په دې طريقو سره، هغوی د ليد، خوند او بوی حسونه خراب کړل.)

په دې توګه، تاسو بايد هغه ته وګورئ او وطن د دغو درې ګناهونو په پام کې نيولو سره جوړ کړئ او بايد دغه خلک (يعنې،

چاپلوسان چې وطن ته يې، لکه چې مخکې ياده شوه، درې ګناهونه راوړل) وباسئ. که تاسو دا کار وکړئ، او تاسو وطن له دغو درې ګناهونو څخه پاک کړئ، بيا زه په ډاګه وايم، چې نه يوازې ستاسو د خوند، ليد او بوی حس به جوړ شي، بلکه تاسو به وکولی شئ چې ورک باغوان هم بېرته پيدا کړئ.

نو هغوی دا ټول وکړل. هغوی له دغو درې ګناهونو څخه د وطن پاکول پيل کړل. هغوی دغه خلک (ياد شوي چاپلوسان) واېستل؛ هغوی به خلک ونيول او ترې وبه يې پوښتل، «ته د کوم ځای يې؟» (يعنې، هغوی پلټنه کوله او هغه خلک به يې په ګوته کول چې د ستونزو سبب ګرځېدلي وو(تر هغهچې هغوی د ظالم پاچا ملګري (يعنې لکه چې مخکې ياده شوه د چاپلوسانودرې ګروپونه) بنديان کړل. هغوی دغه خلک واېستل او وطن يې له دغو ګناهونو څخه پاک کړ.

په ورته وخت کې هلته (د خلکو په منځ کې(يو څه ګډوډي وه. (هغوی وويل) «کېدی شي چې هغه لېونی باغوان چې خواوشا د يوه لېوني په څېر ګرځي او هر چاته وايي چې دی هغه (ورک شوی) باغوان دی، او هغه کس دی چې هرځوک يې لېونی ګڼي (او خلک يې په تيږو ولي، او له ځانونو نه يې شړي) ښايي چې هغه په ريښتيا هم (زمونږ) باغوان وي!.»

هغوی لاړل او هغه يې راوست، او ما (کوڼ سوالګر چې داکيسه يې کوله) وويل، «ای، هغه بې له شکه هماغه باغوان دی!» (يعنې هغه چې هغوی مخکې ويل چې لېونی دی). نو مونږ

ګورو، زه (د شتمنۍ د وطن په هکله) چې زه په کې ښه ژوند لرم يوه خاطره لرم، ځکه چې ما وطن رغولی دی.

(او د هغه له لارې، هغوی ان باغوان پیدا کړ، او لکه چې یاده شوه بیا یې ښه ژوند کول پیل کړل). اوس زه خپل ښه ژوند په تاسو باندې لوروم. هلته یوه لویه خوښي او خوشحالي وه، او هغوی له خوښۍ نه په کالیو کې نه ځایېدل.لومړني (سوالګر(په هغوی باندې یو اوږد ژوند ولوراوه، او ورپسې هغه په هغوی باندې يو ښه ژوند ولوراوه. تر دې وروسته، ټول سوالګر واده ته راغلل او هغوی ته یې یو «د واده د وينا» سوغات ورکړ. څه چې هغوی پخوا د دوی له پاره هیله کوله، چې هغوی (ماشومان(دې د هغوی په خبر وي، اوس هغوی په دوی باندې د یوه بشپړسوغات («د واده د وينا"سوغات) په توګه ولوراوه.

(درېيمه ورځ)

په درېيمه ورځ، شاوو او ناوې بيا خاطرې پېل کړې، او په ژړا شول ،او سخته هيله يې کوله (ويل يې چې(«ځنګه کېدی شي چې مونږ هغه سوالګرچې خبرې يې سمې نشوې کولی (يعنې تتله وه) دلته راولو؟» دا وخت هغه راننوت او ويې ويل، «زه دلته يم!» او هغه هغوی په غېږ کې ونيول او ښکل يې کړل.

هغه هم لکه د هغو نورو په څېر له هغوی سره خبرې وکړې: مخکې ما تاسو ته دعا کړې وه چې زما په څېر دې شئ. اوس زه تاسو ته «د واده وينا» سوغات درکوم چې تاسو دې زما په څېرشئ. تاسو فکر کوئ چې زه په خبرو کولو کې ستونزه لرم؛ زه په خبرو کولو کې هېڅ ستونزه نه لرم! خبره دا ده چې د دنيا خبرې چې د خدای ستاينه په کې نه وي په هېڅ وجه بشپړې نه دي (يعنې هغه داسې ښکاري لکه تتله، چې نشي کولی خبرې وکړي، يوازې له دې امله چې هغه نه غواړي چې دنيوي خبرې وکړي داسې خبرې چې د خدای ستاينه په کې نه وي ځکه چې هغه خبرې چې د خدای ستاينه په کې نه وي هغه هېڅ کمال نه لري. له دې امله کله چې هغه خبرې کوي ژبه يې نښلي).

په حقيقت کې زه هېڅ تتله نه يم! بلکه زه يو ويناوال او وياند يم، يو ډېر قابل، او فوق العاده لايق وياند. زه کولی شم چې ډېرې ښې غزلې، شعرونه او سندرې ووايم. په ټوله نړۍ کې داسې څوک نشته چې نه غواړي چې هغه څه ته غوږ ونيسي چې زه

يې وايم. او په هغو کې (يعنې په دغو غزلو او شعرونو کې چې هغه يې وايي) ټول حکمت (چې په ځمکه کې دی) موجود دی، او زه په دې هکله له هغه لوی شخص څخه چې د خير حقيقي شخص ګڼل کيږي يوه خاطره لرم:

يو وخت ټول هوښيارکسان سره يوځای ناست وو، او هريوه د خپل حکمت په هکله په افتخار سره خبرې کولې. يوه وويل چې هغه اوسپنه په خپل حکمت سره جوړه کړې ده (يعنې په هغه طريقه چې يو څوک اوسپنه د اوسپنې له کانې نه رابېلوي)، بل وويل چې هغه يو بېل ډول فلز (لکه قلعي يا سرپ او داسې نور) کشف کړی دی. بل وويل چې هغه په خپل حکمت سره سپين زر رامنځته کړي دي چې تر يادو هغو ډېر مهم دي. يوه بل هم د خپل تخليق په هکله لاپه وکړه او ويې ويل چې هغه کولی شي چې سره زر جوړکړي.

يوه بل لاپه وکړه چې هغه وسلې (لکه توپکونه، توپونه او داسې نور) کشف کړي دي – هغه وښوده چې داسې پوهه لري چې دغه وسلې جوړې کړي.يوه بل لاپه وکړه چې هغه پوهيږي چې څنګه دغه ټول فلزونه رامنځته کړي، خو له داسې (ورته(موادو څخه نه چې دا (نور) خلک يې په خپل حکمت سره استعمالوي. يوه بل د پوهې د نورو ډولونو د لرلو په هکله لاپه وکړه، ځکه چې په نړۍ کې يو شمېر نور داسې شيان شته چې د حکمت له لارې کشف شوي دي، لکه ښوره او باروت، او دې ته ورته نور

ځيزونه.هغه د دغو (شيانو(له جملې څخه د ځينې هغو په هکله د خپلې پوهې لاپې ووهلې.

يوه کس ننګونه وکړه او ويې ويل، «زه له تاسو ټولو نه ډېر هوښيار يم ځکه چې زه د ورځې په څېر روښانه يم». هلته ناست خلک پوه نه شول چې «د ورځې په څېر روښانه» څخه د هغه هدف څه دی.

هغه هغوی ته مخ ورواړاوه او ويې ويل: دا چې ستاسو ټولو پوهه له يوه ساعت څخه ډېر وخت نه نيسي، که څه هم چې د پوهې هر ډول له يوې بېلې ورځې څخه واخيستل شي، د هغه څه په اساس چې (خدای پاک) (د نړۍ د پيدايښت د ورځو) (په برابره) ورځ پيدا کړي دي. دا چې د حکمت ټول ډولونه سره ترکيب شوي دي (يعنې يو يې يو شی له بل سره ګډوي او له هغه څخه يو بل شی جوړېږي)، په دې توګه، د حکمت هر ډول (د شيانو د توليد په اساس(له هغې ورځې څخه منشأ اخلي چې خدای پاک هغه شيان (يعنې خام مواد(پيدا کړل چې دغه (مصنوعي) شيان ترې راوځي يا جوړېږي. د حکمت په کارولو سره يو څوک دغه مواد سره ګډوي او داسې شيان ترېجوړوي چې غواړي يې لکه: سپين زر، مس يا ورته نور).

(د ايډيټر يادښت: ښکاره خبره ده چې د پيدايښت ورځې د کايناتو ريښه ده. هرڅه چې د نړۍ په تاريخ کې وجود لري، او په نړۍ کې موجود ټول حکمت، يوازې د نړۍ د پيدايښت د ورځو د يوې

نتیجې او امتداد په توګه پایي. داسې ښکاري چې د پیدایښت ورځې تل ترتله وي، او تل د حقیقت سرچینه وي.)

خو د پوهې (د یوه بل ډول) له لارې دا ممکنه ده چې د هغوی د پوهې ټول ډولونه (د خدای له خوا د نړۍ د پیدا کولو د ورځو) په یوازې (یوه ساعت)کې سره خلاصه کړي خو زه لکه د ټولې ورځې په څېر روښانه یم. (په دې توګه دی د هوښیارو خلکو په لړ کې وروستی سړی وه چې خبرې یې وکړې).

ما (یعنې، هغه تتله چې دا ټوله کیسه یې وکړه) هغه ته ځواب ورکړ، «لکه کومه ورځ؟» (یعنې د هغه پوهه)د خلقت(له کومې ورځې سره برابره ده؟)هغه، (هغه پوه چې هغه ترې پوښتنه وکړه) غږ کړ، «هغه (سړی چې په وینا کې یې عیب وه) تر ما ډېر هوښیار دی، ځکه چې هغه پوښتنه کوي ،'لکه کومه ورځ؟' په داسې حال کې چې، (د هغه د پوښتنې ځواب دا دی چې) زه د هرې ورځې په څېر چې یو څوک یې انتخابوي روښانه یم نو ولې دا (تتله) بیا (له مونږ څخه) یوازې په دې چې ویې پوښتل چې 'لکه کومه ورځ'» ډېر هوښیار دی. (ځکه چې هغه هوښیارسړی هم د هرې هغې ورځې په څېر دی چې هغه یې غواړي.

خو دلته یوه پوره کیسه پرته ده چې دا (شرحه کوي) چې خیر اصلي سړی یو ډېر لوی سړی دی. او زه (یعنې تتله چې دا کیسه کوي) هر چېرې ځم او د مینې- مهربانی (یعنې ورکړې) ټول ریښتني (عملونه) راټولوم ، او د خیر اصلي سړي ته یې راوړم،

او د «وخت» اصلي اړخ د خير له حقيقي (عملونو څخه(جوړشوی دی) يعنې هلته داسې يو شی دی لکه پخپله «وخت»، او دا چې هلته د نړۍ کالونه او ورځې موجود دي – دا پخپله د خدای له خوا پيدا شوي دي)، او زه ګرځم راګرځم او د اصلي خير ټول (عملونه) راټولوم ،او د خير اصلي سړي ته يې راوړم. او له دې نه «وخت» رامنځته کېږي.

هلته يو غر دی او په غره کې يوه ډبره ده او له ډبرې څخه يوه چينه رابهيږي، او هر شی يو زړه لري، او ټوله نړۍ هم يو زړه لري، او د نړۍ زړه يو پوره بدن لري، چې مخ او لاسونه، او پښې، او داسې نور لري خو د نړۍ د زړه د پښې د ګوتې يو نوک هم د بل هر زړه په نسبت ډېر له عاطفې څخه ډک دی. او هغه غر چې چينه په کې ده هغه د نړۍ يو سر دی ،او د نړۍ زړه د نړۍ په بل سر کې دی. او زړه د چينې په مقابل کې پروت دی، او په دوامداره توګه هيله او ارزو لري چې چينې ته راشي او چينه د زړه هيله او ارزو ډېر په شدت سره څرګندوي. زړه همېشه چيغې وهي او غواړي چې چينې ته راشي، او چينه هم د زړه له پاره همداسې هيله لري.

زړه اوس دوه کمزورتياوې لري يعنې هغه شيان چې د ستړيا سبب ګرځي؛ يوه دا چې لمر هغه تعقيبوي اوسوزوي يې (ځکه چې هغه همېشه هيله کوي چې چينې ته راشي) او بله د هغه د هيلې کولو او ارزو لرلو، ځکه چې زړه همېشه د ستړ يا تر وروستي ټکي پورې د چينې هيله او ارزو لري. هغه همېشه

چیغې وهي چې چینې ته راشي، ځکه چې زړه همېشه د چینې په لوري ګوري او چیغې وهي، «رحم!»، ځکه چې هغه همېشه د چینې ډېره زیاته هیله لري.

کله چې زړه اړتیا لري چې لږ ارام وکړي اوساه واخلي یو لوی مرغه راځي او په هغه باندې خپل وزرونه غوړوي چې هغه له لمر څخه مصؤن شي. بیا نو زړه کولی شي چې یو څه ارام وکړي، خوکله چې هغه ارام کوي هغه بیا هم د چینې په لوري ګوري او په دوامداره توګه د چینې د لیدلو هیله کوي ،خو که هغه د چینې له پاره ډېره هیله لري ولې چینې ته نه ورځي؟ ځکه سم چې زړه د هغه غره خوا ته مخه کوي چې چینه په کې واقع ده هغه نشي کولی چې نور د غره څوکه ووینې. په دې توګه هغه نورنشي کولی چې چینه ووینې، او څومره ژر چې هغه چینې ته کتل ودروي، هغه بیا مړ شي، ځکه

چې د زړه د ژوند ټول زور یوازې له چینې څخه راوځي .

نو دا چې هغه غره ته مخامخ پروت دی، هغه کولی شي چې د هغه غره څوکه چې چینه په کې پرته ده ووینې، خو سم چې هغه د غره خوا ته ځي ،هغه نور نشي کولی چې د غره څوکه ووینې (ځکه چې د جیګ غره طبعیت همداسې دی. کله چې یو سړی لیرې ولاړ وي، کولی شي چې لوړه څوکه ووینې، خوچې ورنژدې شي، بیا نونشي کولی چې لوړه څوکه ووینې). له دې امله هغه نشي کولی چې چینې ته په ځیر سره وګوري، له دې وېرې چې (خدای مه کړه) هغه مړ شي.

که، خدای مه کړه، زړه مړ شوی وای، ټوله نړۍ به ورانه شوې وه، ځکه چې زړه د هرشي د ژوند زور دی، او څنګه کېدی شي چې نړۍ له زړه پرته پاتې شي؟ په دې توګه، زړه نشي کولی چې چینې ته لاړ شي، هغه یوازې دا کولی شي چې خپل ځان چینې ته مخامخ پرېباسي او (لکه چې مخکې یاده شوه) همېشه چینې ته د ورتګ هیله وکړي او چیغې ووهي .

اوس چینه بېخي وخت نه لري، ځکه چې چینه په وخت کې دننه نه ده موجوده. (په نورو ټکو، چینه ورځې نه لري او نه په نړۍ کې د وخت (تېرېدل) لري، ځکه چې د هغې سویه د نړۍ د «وخت» د سویې په مقایسه ډېره لوړه ده). نو بیا څنګه کېدی شي چې چینه دې په نړۍ کې دوام وکړي؟ (ځکه چې په نړۍ کې هېڅ شی له وخت پرته دوام نه کوي). (البته مونږ وینو چې(یوازنی وخت چې چینه یې لري هغه وخت وي چې زړه په چینه باندې یوه ورځ د یوه سوغات په توګه ولوروي، او کله چې ورځ پای ته رسېږي، او ورځ نوره نه وي پاتې، بیا به نو چینه هېڅ وخت ونه لري ،او چینه به بیا نړۍ (ترک(کړي. او که چینه نوره پاتې نشي، (خدای مه کړه) زړه به هم مړ شي او (لکه چې مخکې یاده شوه) ټوله نړۍ به (خدای مه کړه) پناه شي.

نو کله چې د ورځې پای رارسېږي هغوی، زړه او چینه، یو له بل سره د خدای په اماني کوي او یو بل ته بوللې، نظمونه او سندرې وایي- ډېرېښایسته بوللې او سندرې، په ډېره مینه او یو

د بل په وړاندې په ډېره هیله ،زړه د چینې له پاره، او چینه د زړه له پاره.

د دې ټولو مسؤل د خیر ریښتنی سړی دی. د ورځې په ښځې وروستۍ برخه کې، کله چې (ورځ(پای ته رسېدلو ته نژدې شي (او سم چې ورځ پای ته رسېږي او، لکه چې یاده شوه، چینه هېڅ ورځ نه لري، هغه به مړ هشي، او په پای کې به – خدای مه کړه – زړه هم مړ شي، او ټوله نړۍ به ایسته ورانه شي)، نو د 1 ریښتنی سړی راځي او زړه ته یوه ورځ ورکوي.زړه ورځ چینې ته ورکوي، او په دې توګه چینه بیا «وخت» ترلاسه کوي (یعنې، ورځ چینې ته دا وړتیا ورکوي چې وجود یې دوام ومومي، او زړه هم په دې توګه دوام مومي، او داسې نور).

اوس کله چې ورځ له هر هغه ځایه چې راځي راورسېږي، ورځ هم په بوللو او ښایسته نظمونو سره چې د پوهې او حکمت ټول ډولونه په کې وي راځي، او هره ورځ له بلې څخه فرق لري، ځکه چې یکشنبه، او دوشنبه، او داسې نور په کې وي، او بیا د نوې میاشتې لمانځنه او رخصتۍ وي (یعنې د هرڅه له پاره چې ورځ رارسیږي، د هغې ورځې ځانګړي نظمونه ورسره وي.)

ټول وخت چې د خیر ریښتنی سړی یې لري، هغه ټول زما (یعنې د تتله سړي چې دا ټوله کیسه یې کوله) له لارې کیږي، ځکه چې زه ځم او د خیر ټول ریښتني (عملونه) راټولوم، چې د هغو له لارې (لکه چې مخکې یاده شوه) پخپله «وخت» رامنځته کیږي. (په دې توګه تتله سړی ان له هغه هوښیار سړي څخه هم

ډېر هوښيار دی چې لاپې يې وهلې چې هغه د هرې هغې ورځې په ځېر روښانه دی چې په ګوته کېږي ځکه چې «وخت"پخپله او ورځې يوازې د هغه له لارې، (په داسې حال کې چې)ورځ لکه چې مخکې ياده شوه له سندرو او بوللوسره راځي چې د حکمت او داسې نورو ټول ډولونه په کې وي.) (هغه (تتله) د مينې کولو- مهربانۍ هغه ريښتني عملونه چې «وخت» ترې راوتلی دی ټولوي، او د خير ريښتنيسړي ته يې راوړي، چې هغه بيا يوه ورځ زړه ته ورکوي، او زړه يې چينې ته ورکوي، او له دې لارې ټوله نړۍ کولی شي چې دوام وکړي).

مونږ وينو چې د خير ريښتني سړي ما ته دا تصديق کړې ده چې زه کولی شم چې داسې بوللې او شعرونه ووايم چې د پوهې او حکمت ټول ډولونه لري (ځکه چې لکه چې مخکې ياده شوه د ورځې ټولې بوللې او نظمونه د هغه له خوا دي)، اوس زه دا په تاسو باندې د يوه پوره سوغات، «د واده د وينا سوغات» په توګه لوروم، چې تاسو دې زما په ځېر اوسئ. هلته لويه خوښي او خوشحالي جوړه وه، او هغوی يو لوی جشن درلود!

(څلورمه ورځ)

هغوی د هغې ورځې د خوښۍ مراسم پای ته ورسول او کټ ته سره لاړل.سهار هغوی (جوړې) بیا خاطرې پیل کړې او د هغه سوالګر د لیدو هیله یې کوله چې غاړه یې کړه وه. په همدغه وخت کې هغه ورننوت او ویې ویل ،«زه دلته یم» (او داسې نور).

پخوا ما (یوازې) داسې هیله لرله چې تاسو دې زما په څېر اوسئ. اوس یې زه پر تاسو د «واده د یوه سوغات» په توګه لوروم چې تاسو دې زما په څېرشئ. تاسو فکر کوئ چې زما غاړه کړه ده. زما غاړه هېڅ کوړوالی نه لري! بلکه زه یوه ډېره سمه غاړه لرم، یوه ډېره ښایسته غاړه. هغه (ځکه) چې په نړۍ کې بخارونه (یعنې د نړۍ بې عقل او مزخرف څیزونه) دي او زه نه غواړم چې خپل هېڅ نفس په دې نړۍ کې وباسم. (نو د هغه غاړه لهدې امله کړه ښکارېده چې هغه غونجه کړې وه څو پرې نه ږدي چې د هغه کوم نفس (یعنې د هغه اروا) د نړۍ بخارونو (مزخرفاتو) ته ور ونه وځي.په حقیقت کې زه یوه ډېره ښایسته غاړه لرم، یوه خاصه غاړه. له دې امله زه یو ډېر ځانګړی غږ لرم. د نړۍ ټول اوازونه چې خبرې نه دي واخلئ، زه کولی شم چې په خپل غږ کې د د دغو ټولو اوازونو پېښې وکړم ځکه چې زه یوه ډېره خاصه غاړه او غږ لرم .

په دې هکله زه د یوه خاص وطن یوه خاطره لرم. هلته یو وطن دی چې په هغه کې هرڅوک په موسیقۍ (یعنې لوبولو او سندرو ویلو) کې ډېره لویه تجربه لري، او هلته هرڅوک – ان واړه ماشومان – د پوهې په دې برخه کې مشغول دي. هلته داسې ماشوم نشته چې یوه د موسیقۍ آله دې نه غږوي.او د هغه وطن ترټولو کم لاسته راوړونکی د موسیقۍ په پوهه کې په بل وطن کې د موسیقۍ ترټولو لوی استاد وي، او د هغه وطن هوښیارخلک او پاچا، او سرودغږوونکي ټول د (موسیقۍ) په برخه کې ډېره لویه پوهه لري.یو وخت د هغه وطن د موسیقۍ استادان سره ګډ کېناستل او هر یوه د موسیقۍ په برخه کې د خپلې پوهې لاپې کولې؛ یوه لاپه وکړه چې هغه کولی شي چې د موسیقۍ یوه ځانګړې آله وغږوي، بل لاپه وکړه چې هغه کولی شي چې یوه بېله آله وغږوي. په داسې حال کې چې بل بیا د یوې ځانګړې وسیلې په هکله د خپلې تجربې لاپه وکړه. بل لاپه وکړه چې هغه کولی شي چې د موزیک د وسایلو بېلابېل ډولونه وغږوي. ورپسې کس لاپه وکړه چې هغه کولی شي چې هره آله وغږوي، او یوه لاپه وکړه چې هغه کولی شي چې په خپل غږ کې د موسیقۍ د آلو په څېر اوازونه وباسي، بل لاپه وکړه چې هغه کولی شي چې په خپل غږ کې د موسیقۍ د یوې بېلې وسیلې په څېر اوازونه جوړ کړي. او یوه بل لاپه وکړه چې هغه کولی شي چې په خپل غږ کې د موسیقۍ د بېلابېلو نورو آلو په څېر اوازونه جوړ کړي.یوه بل لاپه وکړه چې هغه کولی شي چې په خپل غږ کې د یوه ډول په څېر- بېخي داسې لکه ډول چې وهل

کېږي اوازونه وباسي. او يوه بل لاپه وکړه چې هغه کولی شي چې په خپل غږ کې د توپ د ډز په څېر اواز جوړ کړي.او زه هم هلته وم (يعنې هغه کس چې غاړه يې کږه وه او دا کيسه يې کوله).ما په لوړ اواز هغوی ته وويل: زما اواز ستاسو له اوازونو څخه ډېر ښه دی ،او دا يې هم ثبوت. که تاسو د موسيقۍ په برخه کې دومره ښه يئ، بيا نو له دوه وطنونو سره مرسته وکړئ.

هلته دوه وطنونه دي، او هغه دوه وطنونه يو له بل څخه زرميله ليرې دي او هلته په دواړو وطنونو کې، کله چې شپه راځي، هېڅ څوک هم نشي کولی چې ويده شي، ځکه کله چې شپه شي، هرڅوک – سړي، ښځې او ماشومان – فرياد کوي او چيغې وهي ځکه چې د شپې پر وخت هلته سخت فرياد (يعنې د ژړا او فرياد غږ) اورېدل کېږي او په دې توګه هرڅوک: مېړونه، مېرمنې او واړه ماشومان مجبورېږي چې فرياد وکړي، داسې يو حالت وي چې که هلته څوک يوه ډبره واچوي ويلې به شي.

نوتاسو هغو دواړو وطنونو ته داخل شئ، ځکه کله چې هغوی په هغه وطن کې فرياد واوري، لکه چې ياده شوه هرڅوک مجبورېږي چې ماتم وکړي.او په هغه بل وطن کې هم ورته شی پېښېږي. او د دغو دواړو وطنونو ترمنځ زرميله فاصله ده نو که تاسو په موسيقۍ کې دومره ماهريئ، له هغو دواړو وطنونو سره مرسته وکړئ؛ يا، راځئ چې وګورو چې آيا تاسو کولی شئ چې لږ ترلږه د عين اواز پېښې وکړئ (يعنې د هغه فرياد اواز چې هلته اورېدل کېږي).

هوښيارانو له هغه څخه پوښتنه وکړه «ته به مونږ هلته ورولې؟»هغه وويل، «هو. زه به تاسو هلته بوځم».

هغوی ټولو تياری ونيو چې هلته لاړ شي. هغوی لاړل او هلته ورسېدل (يعنې، له هغو دوو وطنونو څخه چې پورته ياد شول يوه ته لاړل). کله چې شپه شوه، بيا د تل په څېر وشول: هغوی ټولو فرياد پيل کړ. هنرپوهانو هم فرياد پيل کړ. (نو هغوی وليدل چې هغوی نشي کولی چې (له هغه وطن سره(مرسته وکړي).

هغه هغوی ته وويل (يعنې هغه کس چې غاړه يې کړه وه هنرپوهانو ته وويل) «لړترلړه، ما ته دا ووايئ چې د دغه فرياد چې هلته اورېدل کيږي ريښه په څه کې ده- دا شور له کومه راځي؟» هغوی له هغه څخه پوښتنه وکړه «او ته پر دې پوهيږې؟» هغه ځواب ورکړ، «هو، زه پوهيږم.»

ځکه چې هلته دوه مرغان دي، چې يو يې نر دی او بل ښځه. او په نرۍ کې د هغوی يوازې يوه جوړه ده،ښځينه يې ورکه شوې ده. هغه د هغې لټون کاوه او هغې د هغه لټون کاوه. هغوی د اوږدې مودې له پاره يو د بل لټون وکړ ،تر دې چې هغوی خپله لاره ورکه کړه، نو هغوی وليدل چې هغوی نشي کولی چې يو بل ومومي. په دې توګه هغوی په هغو ځايونو کې پاتې شول چېرې چې وو او ځانونو ته يې ځالې جوړې کړې. نارينه د دوو وطنونو له جملې څخه يوه ته نژدې يوه ځاله جوړه کړه. هغه د هغه (يعنې وطن) په څنګ کې نه وه. يوازې د مرغه اواز نژدې وه، چې له هغه ځای څخه چې هغه په کې ځاله جوړه کړې وه

يو كس كولى شواى چې په هغه وطن کې د هغه غږ واوري. همدارنګه هغې هم د هغه بل وطن سره نژدې يوه ځاله جوړه کړه (يعنې، هغه هم بېخي د هغه په ځنګ کې نه وه، يوازې هسې چې له هغه ځاى څخه د هغې اواز اورېدل کېده). او کله به چې شپه راوخته ،جوړه مرغانو به فرياد پيل کړ، ځکه چې هغه به د هغې په بېلتون فرياد کاوه، او هغې به د هغه په بېلتون فرياد کاوه. هغوى ډېر زيات فرياد وکړ ،ډېر په زور او نا ارامۍ سره، او هغه د هغه فرياد اواز دى چې په دواړو وطنونو کې اورېدل کېږي.

د هغه اواز له امله، هغوى ټول ځانونه مجبور ګڼي چې فرياد وکړي، او نشي کولى چې ويده شي، (دا خبرې ټولې هغه سړي وکړې چې غاړه يې کږه وه).

خو هغوى په هغه باندې باور ونه کړ.

هغوى له هغه څخه پوښتنه وکړه، «آيا ته به مونږ هلته (يعنې مرغانو ته) بوځې؟»

هغه ځواب ورکړ، «هو زه کولى شم چې تاسو هلته بوځم».

خو ځنګه تاسو کولى شئ چې هلته لاړ شئ (هغه پسې وغږوله)؟ چې (ان دلته(تاسو نشئ کولى چې د فرياد اواز تحمل کړئ، او تاسو ټول ځانونه مجبور احساسوئ چې ماتم وکړئ، بيا نو کله چې تاسو هلته لاړ شئ، ښکاره خبره ده چې بيا به تاسو ونشئ کولى چې د فرياد اواز ته ټينګ شئ.

خو د ورځې په جریان کې یو ځوک نشي کولی چې هلته خوښي تحمل کړي.ځکه چې هلته د ورځې په جریان کې مرغان سره ټولیږي، یعنې، په هغه او په هغې ورټولیږي. هغوی دوی ته ډاډینه ورکوي او په ډېرې خوښۍ سره تسلیت ورکوي. هغوی دوی ته ډاډینه ورکوي او دوی ته وایي چې دوی به یو بل پیدا کړي. هغوی هلته ډېره خوښي جوړوي، داسې چې د ورځې یې ځوک خوښۍ ته نشي ټینګېدلی.

اوس د خوښۍ اواز له لیرې ځای ځخه نه اورېدل کیږي، بلکه یوازې هغه وخت چې ځوک هلته نژدې راشي. خو د فریاد اواز– له لیرې ځخه اورېدل کیږي. نو تاسو نشئ کولی چې هلته لاړ شئ.

هغوی له هغه ځخه پوښتنه وکړه، «آیا ته کولی شې چې (دغه حالت) سم کړې؟»

هغه ځواب ورکړ، «هو. زه کولی شم چې هغه سم کړم، ځکه چې زه کولی شم چې په نړۍ کې د ټولو اوازونو پېښې وکړم.»

سربېره پردې (هغه دوام ورکړ) زه کولی شم چې اوازونه ولیږدوم، یعني ،زه کولی شم چې خپل غږ ولیږدوم، ځکه په هغه ځای کې چې زه یو اواز جوړوم، یو ځوک نشي کولی چې اواز بېخي واوري؛ خو یو ځوک کولی شي چې له لیرې ځخه اواز واوري. په دې توګه زه کولی شم چې د هغې اواز هغه ته ور ولیږدوم. یعنې هغه اواز چې زه په کې د هغې پېښې کوم هغه به

هغه ځای ته نژدې راشي چې هغه په کې دی. په ورته ډول، زه کولی شم چې د هغه اواز داسې ولېږدوم چې هغې ته نژدې ورشي. په دې توګه به زه هغوی یو بل ته سره نژدې کړم.خو ځوک دی چې په هغه باندې باور وکړي؟

نو هغه هغوی یوه ځنګله ته بوتلل. او هغوی داسې یو اواز واورېد لکه یو ځوک چې یوه دروازه پرانیزي او بیا یې په درزسره بندوي، او یو ځوک په یوه توپک باندې ډزې کوي، او یوځوک سپی بهرلېږي چې (ښکار) ومومي. او بیا سپی په واوره کې ننوځي.

هغوی دا ټول واورېدل، او هغوی خواوشا وکتل، خو هېڅ شی یې هم ونه لید.او نه هغوی واورېدل چې له هغه ځخه دې کوم اواز راوځي. (یوازې دا چې هغه، هغه سړي چې غاړه یې کړه وه، خپل غږ له نورو بېلابېلو غږونو سره ولېږداوه. هغوی په دې توګه وپوهېدل چې هغه کولی شي چې د اوازونو ټول ډولونه جوړ کړي، او کولی شي چې خپل غږ ولېږدوي). (د کیسې ویونکي نور څه ونه ویل، او ښکاره خبره ده چې هغه د کیسې یوه برخه پرېښوده).

مونږ ګورو چې زه د هغه وطن په هکله یوه خاطره لرم، چې زه یو حیرانوونکی غږ لرم، او (لکه چې مخکې یاده شوه) زه کولی شم چې په نړۍ کې د ټولو اوازونو پېښې وکړم. اوس زه دا په تاسو باندې د یوه پوره سوغات په توګه لوروم، یو «د واده د وینا

سوغات» چې تاسو دې ببخي زما په څېرشئ. هلته ډېره لويه خوښي او لويه خوشحالي روانه وه.

(پنځمه ورځ)

په پنځمه ورځ هم هغوی خوشحاله وو. هغوی د هغه سوالګر خاطرې پیل کړې چې په ملا کړوپ وه. هغوی ډېره هیله لرله (او ویل یې) «ځنګه کولی شو چې مونږ هغه سوالګر چې ملا یې کړوپه وه دلته راولو؟ ځکه چې که هغه دلته وای، ډېر خوند به یې کړی وای.» او بیا هغه راننوت!

هغه وویل «زه دلته یم! زه تاسو ته ستاسو د واده له پاره راغلی یم». هغه هغوی په غېږ کې ونیول اوښکل یې کړل. (هغه هغوی ته وویل) پخوا ما تاسو ته دعا کړې وه چې تاسو دې زما په څېرشئ. اوس زه په تاسو باندې یو «د واده د وینا سوغات» لوروم چې تاسو دې ببخي زما په څېر شئ ځکه چې زه په ملا باندې هېڅ کړوپ نه یم، بلکه زه داسې اوږ.ې لرم چې د «وړوکی چې ډېر څه لري» یوه ځانګړتیا ده، او زه په دې هکله یوه خاطره لرم.

یو وخت هلته داسې بحث کېده چې خلکو په کې لاپې وهلې چې هغه د «وړوکی چې ډېر څه لري» دغه ځانګړتیا لري. هغوی یو په بل پورې خندل. نورو به چې لاپې یې وهلې چې هغوی د «وړوکی چې ډېر څه لري"دا ځانګړتیا لري هغوی ته به ښه راغلاست ویل کېده خو د «وړوکی چې ډېر څه لري» په برخه کې زما ځانګړتیا له هغوی ټولو څخه لویه ده .

له هغوی څخه یوه لاپه وکړه چې د هغه مغز د «وړوکی چې ډېر څه لري"یو اړخ دی، ځکه چې هغه په زرګونو او په لسګونو زروخلکو ته د هغوی د ټولو اړتیاوو، او د هغوی د ټولو چلندونو، د هغوی د ټولو تجربو، او د هغوی د ټولو حرکتونو په پام کې نیولو سره پام کوي. هغه دا ټول په خپل مغز کې ساتي! هغه د «وړوکی چې ډېر څه لري» (یو اړخ) دی ځکه چې یو (واحد) مغز دومره ډېر خلک د هغوی له اړتیاوو او داسې نورو سره ساتي.

(په دې توګه هغه د «وړوکی چې ډېر څه لري» په کټګورۍ کې دی. یعنې یو کوچنی ځای له خپل ظرفیت څخه ډېر څه ترسره کوي، په دې معنی چېپه یوه (واحد) مغزکې ډېر خلک لکه چې پورته یاده شوه د هغوی له ټولوډولونو او داسې نورو سره ځای شوي وي) .

خلکو په هغه پورې وخندل. هغوی په هغه باندې ورغږ کړ «ته هېڅ څوک هم نه یې! او ستا خلک هېڅ څوک هم نه دي!.»

یو بل چا غږکړ، «ما په حقیقت کې د «وړوکی چې ډېر څه لري» (یو مثال) لیدلی دی». (هغه زیاته کړه)، یو وخت ما په یوه غره کې مزل کاوه.ما ولیدل چې هلته په غره کې ډېره زیاته اندازه کثافت او ککړتیا وه. زه د هغو په لیدلو حیران شوم چې څنګه په هغه غره باندې دومره ډېر کثافت او ککړتیا ده؟ هلته له غره سره نژدې یو سړی وه. هغه وویل، «دا ټول زما له لاسه شوي دي». هغه هلته په غره کې اوسیږي، او هغه دا ټول کثافت

او اضافي مواد چې د هغه له خوراک او څښاک څخه پاتې کیږي په هغه غره کې غورځوي. هغه کثافت او ککړتیا ټول د هغه له لاسه رامنځته شوي دي.له دې امله، دغه سړی یو «وړوکی چې ډېر څه لري» دی، ځکه چې یوه کس دومره کثافت رامنځته کړی دی. او دا هم (د هغه د «وړوکی چې ډېر څه لري» د (پخواني(سړي د (ځانګړتیا) یو مثال دی، د هغه سړي چې لاپه یې کړې وه چې د هغه په مغز کې ډېر زیات خلک، او داسې نور موجود دي).یوه بل لاپه وکړه چې هغه د «وړوکی چې ډېر څه لري» کیفیت لري ځکه چې، هغه د یوه داسې وطن یوه ټوټه ځمکه لري چې یوه ډېره زیاته اندازه مېوه تولیدوي. کله چې یو څوک د هغې مېوې مقدار حسابوي چې هغه وطن یې تولیدوي، هغه ګوري چې وطن هومره ډېره ساحه نه لري چې هغه مېوه په کې ځای شي. په وطن کې داسې کافي ځای نشته چې مېوه یې نیسي. له دې امله، دا د «وړوکی چې ډېر څه لري» یو شکل دی. هغوی هغه څه چې هغه وویل تایید کړل، ځکه چې دا په روښانه توګه د «وړوکی چې ډېر څه لري» یوه بېلګه ده.

یوه بل وویل، دا چې هغه یو ډېر ښایسته باغ لري چې بېلابېلې مېوې او داسې نور شیان لري له دې امله یو زیات شمېر خلک او لویان هلتهورځي او ګوري یې ځکه چې هغه یو ډېر ښایسته باغ دی. او کله چپاوړی رارسیږي، (ټول دغه) ډېر، ډېرخلک او لویان هلته ورځي چې هلته خواوشا ته وګرځي راوګرځي. په حقیقت کې هلته په باغ کې په کافي اندازه ځای نشته چې دومره

ډېر خلک په کې ځای شي. دا د «وړوکی چې ډېر څه لري» یو ډول دی. هغوی (هغو خلکو چې سره ګډ ناست وو او غوږ یې نیولی وه) دا هم تایید کړه.

یوه بل وویل چې د هغه وینا د «وړوکی چې ډېر څه لري» یو مثال دی. هغه د یوه لوی پاچا سکرتر دی، او ډېر زیات خلک پاچا ته راځي. یو یې راځي چې د پاچا ستاینه وکړي، بل راځي چې له پاچا نه څه وغواړي، او داسې نور. او بې له شکه چې پاچا نشي کولی چې د هغوی ټولې خبرې واوري. زه د هغوی ټوله وینا یوازې په یو څو ټکو کې راټولوم او پاچا ته یې یوازې په یو څو ټکو کې وایم. د هغوی ټوله ستاینه او د هغوی ټولې غوښتنې – هرڅه چې هغوی یې وایي – ټول په کې شامل وي، او په هغو څو ټکو کې وي چې زه یې پاچا ته وایم. په دې توګه زما وینا د «وړوکی چې ډېر څه لري"یو مثال دی.

یوه بل وویل چې د هغه چوپتیا د «وړوکی چې ډېر څه لري» یو شکل دی ،ځکه چې هلته یوه لویه ډله نقدکوونکي او دروغجن خلک دي چې د هغه پر ضد ډېرې زیاتې خبرې کوي او دا له دې امله چې خلک په هغه باندې حمله کوي او د هغه پر ضد ډېرې خبرې کوي، او هغه د هغو ټولو چې د هغه په هکله خبرې کوي په چوپه خوله ځواب وایي. دغه (چوپتیا) د ټولو هغو (ښکاره کېدونکو) کمیوځواب وایي چې هغوی یې په هغه کې ګوري او ټولې هغه اوازې چې هغوی د هغه په هکله جوړې کړې دي. یوازې د هغه په چوپتیا سره هغه د هر څه ځواب

وايي. له دې امله د هغه چوپتيا د «وړوکی چې ډېر څه لري» يوه بېلګه ده.

يوه بل وويل چې هغه د «وړوکی چې ډېر څه لري» يو مثال دی، ځکه چې هلته يو غريب سړی دی، هغه غريب سړی ړوند دی، او هغه ډېر غټدی. او هلته يو ډېر وړوکی سړی دی، او هغه دا غټ غريب ړانده سړيته لاره ښيي. نو ويلی شو چې هغه د «وړوکی چې ډېر څه لري» يو مثال دی، ځکه چې کېدی شي چې ړوند سړی وښوييږي او ولوېږي، او هغه په لارښوونې سره د ده مرسته کوي نو ويلی شي چې هغه د «وړوکی چې ډېر څه لري» يو ډول دی، ځکه چې هغه يو وړوکی سړی دی، او هغه له دغه غټ ړانده سړي سره مرسته کوي.

زه (يعنې په ملا کړوپ چې دا کيسه يې کوله) هم هلته وم. ما ورغږ کړ: دغه خبره سمه ده چې تاسو د «وړوکی چې ډېر څه لري» يوه ځانګړتيا لرئ او زه د هغه څه په معنی پوهېږم چې تاسو ټولو وويل (يعنې هغه پوه شو چې د «وړوکی چې ډېر څه لري» (د ځانګړتيا) په هکله له لاپو وهلو څخه د هغوی هدف څه وه).

وروستي کس چې لاپه يې وکړه چې هغه غټ ړانده سړي ته لارښوونه کوي، هغه له تاسو ټولو څخه غټ دی، خو زه له هغه څخه هم ډېر غټ او لوړ يم، ځکه چې هغه چې لاپه يې وکړه چې هغه غټ ړانده سړي ته لاره ښيي ،د هغه هدف دا دی چې هغه د سپوږمۍ کرې ته (د هغې په اسماني مدار) لارښوونه کوي. له

دې امله کېدی شي چې سپوږمۍ ته «ړوند سړی» وویل شي، ځکه چې د هغې هېڅ رڼا پخپله له هغې څخه نه راوځي. (هغه له خپل ځانه هېڅ هم نه لري(او که څه هم چې هغه ډېر کوچنی دی اوسپوږمۍ ډېره لویه ده بیا هم هغه سپوږمۍ ته لاربښوونه کوي او د (سپوږمۍ) په وجه ټوله نړۍ کولی شي چې دوام وکړي، ځکه چې نړۍ سپوږمۍ ته ضرورت لري. مونږ بیا ګورو چې هغه په ښکاره د «وړوکی چې ډېر څه لري» یو صحیح شکل دی، خو له «وړوکی چې ډېر څه لري» څخه زما (ځانګړتیا) له بل هرڅا څخه ډېره لوړه ده، او دایې هم ثبوت دی:

هلته داسې یو ګروپ وه چې د داسې حقیقت پلټنه یې کوله چې هر مخلوق یو سیوری لري، او هغه غواړي چې یوازې په هغه ځانګړي سیوري کې واوسېږي. نو هرمخلوق په سیوري کې خپل ځانګړی ځای لري، ځکه چېهر مخلوق د ځان له پاره یو سیوری انتخابوي، او هغه به یوازې په هغهځانګړي سیوري کې اوسېږي.

همدارنګه هرمرغه یوه ځانګړې څانګه لري چې هغه غواړي په هغې باندې کېني – او نه په بله څانګه باندې، او هر مرغه یوه بېله څانګه لري چې هغه پرې یوازې کېني، او په بله څانګه باندې نه کېني. او هرمرغه خپله ځانګړې څانګه لري. د دغه ټکي (په پام کې نیولو) سره، ګروپ لټون کاوه چې ایا هغوی کولی شي چې داسې یوه ونه پیدا کړي چې د هغې په سیوري

کې ټول مخلوق واوسیږي – چېرې چې ټول مخلوقات وغواړي چې د هغې ونې په سیوري کې واوسیږي، اوچېرې چې ټول مرغان وکولی شي چې دهغې ونې په څانګوکې کېني.

هغوی د خپلو څېړنو له لارې داسې یوه ونه کشف کړه. هغوی غوښتل چې هلته هغې ونې ته ورشي، ځکه چې هلته له هغې ونې سره موجود خوند بې اندازې دی. د مرغانو په شمول ټول حیوانات هلته شته او هېڅ مخلوق هلته له ستونزې سره نه مخامخ کېږي (یعنې هلته شته مخلوق یو بل نه ژوبلوي).ټول مخلوق هلته سره یوځای دی؛ هغوی ټول سره ګډ لوبې کوي، او بې له شکه چې ډېره د نېکمرغۍ خبره ده چې څوک هلته له هغې ونې سره نژدې واوسي.

نو هغوی پلټنه پیل کړه چې یو څوک باید چېرې لاړ شي چې هلته هغې ونې ته ورسیږي. د هغوی په منځ کې د مسئلې په سر اختلاف وه، او د هغوی ترمنځ هېڅ داسې څوک نه وه چې په دې هکله تصمیم ونیسي، ځکه چې یوه ویل چې هغوی کولی شي چې شرق خوا ته په تګ سره هلته ورسیږي، بل ویل چې غرب خوا ته په تګ سره کولی شي چې هلته ورسیږي. یوه ویل چې په دې لوري، او بل ویل چې په هغه لوري، تر دې چې هغوی ونشوای کولی چې د داسې صحیح لوري په هکله تصمیم ونیسي چې د هغه له لارې ونې ته ورسیږي.

یو پوه راغی او هغوی ته یې وویل: ولې تاسو داسې لوری امتحانوئ چېد هغه له لارې تاسو کولی شئ چې ونې ته

ورسېږي؟ لومړی فکر وکړئچې هغه خلک څوک دي چې کولی شي چې ونې ته ورنژدې شي (ځکه چې هرڅوک ونې ته نشي ورتللی). هرڅوک نشي کولی چې دې ونې ته ورنژدې شي؛ یوازې هغه کسان چې د ونې د خوی ځانګړتیاوې ولري کولی شي چې ورشي، ځکه چې ونه درې ریښې لري: یوه ریښه یې «ایمان» ده (یعني که د خدای رضا وي، یو څوک باید په خدای عقیده ولري، خدای پرې رحم وکړي)، بله ریښه یې «تقوی» (له خدای نه وېره(ده، او درېیمه ریښه یې «عاجزي» ده (یعنې یو څوک باید ځان داسې ونه ګڼي چې ډېر لوی دی). او «ریښتیا» د ونې تنه ده - یعنې، پخپله ونه حقیقت دی او له هغه ځایه څانګې خپرېږي.

له دې امله، هېڅ څوک نشي کولی چې ونې ته ورنژدې شي مګر دا چې یوڅوک په خپل ځان کې د ونې صفتونه ولري. یعنې، «ایمان» (په خدای عقیده)، «تقوی» (له خدای نه وېره)، «عاجزي» (په دې معنی چې هغه باید خپل ځان داسې ونه ګڼي چې تر ټولو لوی دی) او«حقیقت»، (هوښیارسړي مجلس ته داسې خبرې وکړې). خو په مجلس کې هېڅ چا هم د خوی دغه ډول ځانګړتیاوې نه درلودې. یوازې یو شمېر خلکو په خپلو ځانونو کې یاد شوي صفتونه لرل، خو د هغوی ترمنځ ډېر لوی یووالی وه (یعنې هغوی یو له بل سره مینه او ملګرتیا لرل). هغوی نه غوښتل چې یو له بله بېل شي، یعنې د هغوی هغه برخه دې ونې ته لاړه شي (چې له پخوا یې د ونې صفتونه لرل) په

داسې حال کې چې نورترې بېرته پاتې شي. هغوی داسې نه غوښتل ځکه چې هغوی ډېر په کلکه سره پېیل شوي او متحد وو. د دې پر ځای هغوی غوښتل چې تر هغه وخته انتظار وباسي چې هغوی ټول مبارزه وکړي او یاد شوي صفتونه تر لاسه کړي، او په دې توګه هغوی ټول وکولی شي چې ونې ته راشي.

هغوی همداسې وکړل. تر هغه وخته پورې یې خپلو هڅو ته دوام ورکړ چې هغوی ټولو یاد شوي کوایف تر لاسه کړل (یعنې هر یوه تر هغه وخته پورې د خپل ملګري انتظار وکړ چې هغوی ټولو کوشش وکړ او صحیح ځانګړتیاوې یې تر لاسه کړې، یعنې چې هغوی ټولو «ایمان»، «هیبت» اوداسې نور تر لاسه کړل). وروسته له هغه چې هغوی ټولو دغه ځانګړتیاوېتر لاسه کړې، هغوی ټول (په طبیعي ډول(سره ورته نظریې ته ورسېدل ،او ټولو په داسې یوه واحده لاره سره توافق وکړچې د هغه له لارې ونې ته ورسېږي.

هغوی ټول (هلته(روان شول، تر یوه وخته پورې یې سفر وکړ، تر دې چې ویې کولی شول چې له لیرې څخه ونه وګوري. سم چې د هغوی سترګې پر ونه ولګېدې، (هغوی ولیدل چې) ونه په هېڅ ځای باندې نه ده ولاړه ځکه چې ونه هېڅ ځای نه لري. او دا چې هغه هېڅ ځای نه لري، بیا نو څنګه کېدی شي چې څوک دې ورشي؟ او زه (یعنې په ملا کړوپ چې دا ټوله کیسه یې کوله) هم هلته له هغوی سره وم. ما غږ وکړ او هغوی ته مې وویل: زه ډاډه یم چې زه کولی شم چې تاسو ونې ته راولم، ځکه

چې ونه هېڅ ځای نه لري، او په دې وجه چې ونه له فضا څخه لوړه ده (يعنې هغه په نړۍ کې د فضا تر (لوړوالي) ډېره لوړه ده – هغه هېڅ ځای نه لري). په توپير سره ،د «وړوکی چې ډېر څه لري» اړخ بيا هم د فضا په سرحدونو کې دننه پاتې کيږي، ځکه چې په هره بيه هغه لا هم دومره فضا لري چې ډېرڅه لري (يعنې د فضا يوه لږه اندازه چې له هغه څه څخه ډېر څيزونه لري چې بايد په کې دننه ځای شي)، خو دغه مفهوم لا هم د فضا (د بعد په واسطه) محدودشوی دی، ځکه چې هغه لا هم (د فضا يوې لږې اندازې) ته اړتيا لري.

او زه (يعنې په ملا کړوپ) په حقيقت کې د «وړوکی چې ډېر څه لري» يوه ځانګړتيا لرم چې په هغه کې هغه کوچنۍ اندازه چې ډېرمقدارساتي د فضا په وروستۍ يا نهايي برخه کې (واقع) ده. له هغه ځای او له لوړ ځای څخه هېڅ فضا وجود نه لري. په دې توګه زه کولی شم چې تاسو ټول ونې ته چې له «فضا» څخه لوړه ده، انتقال کړم. (ځکه چې په ملا کړوپ سړی د «فضا» او له هغه څه څخه چې تر «فضا» لوړ دي د منځګړي رول لري.هغه په حقيقت کې د «وړوکی چې ډېر څه لري» يو (ژوندی ثبوت) دی. دا د «فضا» بېخي وروستۍ برخه ده، او دا له هغه ځای څخه لوړه ده چې هلته هېڅ «فضا» وجود نه لري. په دې توګه په ملا کړوپ سړی کولی شي چېهغوی له «فضا» څخه بېل کړي، او له «فضا» څخه پورته يې وېسي).

ما هغوی واخیستل او ونې ته مې انتقال کړل. تاسو ګورئ چې زه یوه خاطره لرم چې زه په ریښتیا سره د «وړوکی چې ډېر څه لري» یوه ځانګړتیا لرم.

(په دې توګه، هغه داسې ښکاري لکه په ملا چې کړوپ وي، ځکه چې هغه ډېر زیات انتقالات کوي، او دا له دې وجې چې هغه د «وړوکی چې ډېر څه لري» یو (استازی یا نماینده) دی. اوس زه دا په تاسو باندې د یوه سوغات په توګه لوروم چې تاسو باید ببېخي زما په څېر شئ. هلته لویه خوښي او خوشحالي روانه وه.

(شپږمه ورځ)

په شپږمه ورځ هم هغوی خوشحاله وو. هغوی بیا په دې هیله وو (او ویل یې(چې «ځنګه کولی شو چې مونږ هغه کس دلته راولو چې لاسونه یې نه وو؟» دا وخت هغه سړی راننوت او ویې ویل، «زه دغه یم! زه ستاسو د واده له پاره دلته راغلی یم.»

او هغه هم هغوی ته لکه د نورو هغو په ځېرخبرې وکړې، او په هغوی باندې وربښکته شو ، هغوی ته یې وویل: تاسو فکر کوئ چې زما په لاسونو باندې څه چل شوی دی؟ زما لاسونو باندې هېڅ هم نه دي شوي! زه په ریښتیا سره قوي لاسونه لرم. خبره دا ده چې زه اصلا په دې دنیا کې له خپلو لاسونو څخه کار نه اخلم، ځکه چې زه د خپلو لاسونو قوت ته د یوه بل کار له پاره اړتیا لرم. او زه په دې هکله د اوبو له کلا نه یوه خاطره لرم.یو ځل زه له یو شمېرخلکو سره ناست وم. هر یوه د خپلو لاسونو د قوتپه هکله لاپې کولې. یوه لاپه وکړه چې هغه په خپلو لاسونو کې یو خاصقوت لري، یوه بل وویل چې د هغه په لاسونو کې یو ځانګړی قوت موجود دی. په همدې ډول نورو هم د خپلو لاسونو د ځواک په هکله لاپې وهلې.یعنې یوه لاپه وهله چې هغه په خپلو لاسونو کې دومره زور او ځواک لري چې کله چې هغه یو غشي وولي کولی شي چې بېرته یې (هغه ځای ته چې ترې تللی وه) راوګرځوي، ځکه چې هغه په خپلو لاسونو کې دومره ځواک لري چې ان که هغه غشی خوشې کړی وي بیا هم کولی شي چې بېرته یې راوګرځوي، هغه کولی شي چې غشی (مخکې

تر دې چې په نښه باندې ولګېږي(بېرته د خپل ځان لور ته راکش کړي.

ما (یعنې هغه سړی چې لاسونه يې نه وو او دا کیسه یې کوله) له هغه څخه پوښتنه وکړه: څه ډول غشی ته کولی شې چې بېرته راوګرځوې؟ ځکه چې غشي خو په لس ډوله دي، او لس ډوله زهر دي. کله چې یو ځوک غواړي چې یو غشی وولي هغه یې په یو ډول زهرو باندې ککړوي. د زهرو لس ډولونه موجود دي. کله چې یو ځوک زهر په غشي باندې لګوي، غشی هم د (زهرو د ډول له مخې(خرابیږي، او کله چې یو ځوک غشی په یوه بېل ډول زهرو باندې ککړوي، هغه ډېر زیان اړوي. په دې توګه د زهرو لس ډولونه دي؛ چې هر ډول یې له بل څخه ډېر قوي دي، یعنې، هغه ډېر زیان اړوي.

هغه پوښتنه وکړه «څه ډول غشي ته کولی شې چې بېرته راوګرځوې؟»

هغه بله پوښتنه وکړه چې – آیا هغه کولی شي چې (یوازې(هغه غشی مخکې له هغه بېرته راوګرځوي چې په نښه شوي شخص باندې ولګېږي که نه هغه وخت هم کولی شي چې بېرته يې راوګرځوي چې هغه په نښه شوی شخص وولي؟ په ځواب کې د هغوی له جملې څخه یوه وویل، «زه کولی شم چې غشی وروسته له هغه هم بېرته راوګرځوم چې یو ځوک وولي». (پوښتونکي پوښتنه وکړه)، «خو کوم ډول غشی ته کولی شې چې بېرته راوګرځوې؟”

هغه ځواب ورکړ، «زه کولی شم چې (دا ډول او دا ډول) غشی ببرتهراوګرځوم.»

هغه ته ما (یعنې بې لاسونو سړي چې دا کیسه یې کوله) وویل، «ته نشې کولی چې د ملکې د لور علاج وکړې. دا چې ته نشې کولی چې له یوه څخه ډېر ډولونه غشي ببرته راوګرځوې، نوته نشې کولی چې د ملکې د لور علاج وکړې.»

یوه بل لاپه وکړه چې هغه په خپلو لاسونو کې داسې قوت لري چې کله چې هغه (له چا څخه څه(ترلاسه کوي هغه یې په حقیقت کې (هغوی ته(ورکوي (یعنې ویل کېدی شي چې د هغه له پاره، پخپله ترلاسه کول یو د ورکولو عمل دی). هغه یو نېک انسان دی.

ما له هغه نه پوښتنه وکړه «ته څه ډول خیرات ورکوې؟»

هغه ځواب ورکړ « زه مې د خپلې ګټې په سلو کې لس یا عشر ورکوم.

نو ما هغه ته وویل، «که خبره داسې وي، بیا نو ته نشې کولی چې د ملکې د لورعلاج وکړې، ځکه چې ته بالکل نشې کولی چې د هغې ځای ته وروړسېږې (په دې دلیل چې ته یوازې په سلو کې لس عشر ورکوې).ته کولی شې چې یوازې له یوه دېوال څخه (چې په هغه ځای باندې چاپېر دی چې د ملکې لور په کې ده) تېر شې، نو ته نشې کولی چې هغه ځای ته ورسېږې چې هغه په کې ده.»

یوه بل لاپه وکړه چې د هغه په لاسونو کې زور دی، ځکه چې په نړۍ کې داسې چارواکي (یعنې داسې خلک چې مشران دي چې په یوه ښار یا وطن او داسې نورو باندې واکمني کوي) شته. هر یو یې حکمت ته اړتیا لري. زه په خپلو لاسونو کې داسې زور لرم چې کولی شم چې په یو چا باندې یوازې په لاس لګولو سره هغه ته پوهه ور وبخښم.

ما له هغه څخه پوښتنه وکړه «ته په خپلو لاسونو باندې هغه ته څه ډول پوهه وربخښلی شې؟ ځکه چې لس درجې پوهه وجود لري» (یعنې لس بېلابېل ډولونه پوهه وجود لري). هغه ځواب ورکړ چې هغه کولی شي چې یوځانګړی ډول پوهه وروبخښي. نو ما هغه ته وویل، «ته نشې کولی چې دملکې د لور علاج وکړې، ځکه چې ته نشې کولی چې د هغې نبض تشخیص کړې او دا له دې امله چې لس ډوله نبضونه وجود لري او ته نشې کولی چې له یو څخه ډېر ډولونه نبض تشخیص کړې. ته کولی شې چې په خپلو لاسونو باندې یوازې یو ډول پوهه ورکړې.»

یوه بل لاپه وکړه چې هغه په خپلو لاسونو کې قدرت لري، ځکه چې هلته یو باد دی او هغه کولی شي چې باد په خپلو لاسونو باندې ایسارکړي. هغه کولی شي چې باد په خپلو لاسونو کې ونیسي او په یوه ځانګړي ځواک سره یې بیا رامنځته کړي او د ځواک په یوه مناسبه درجه یې والوزوي. ما له هغه څخه پوښتنه وکړه، «ته څه ډول باد په خپلولاسونو نیولی شې؟ ځکه چې لس ډوله بادونه وجود لري.»

هغه ځواب راکړ چې هغه د باد یو خاص ډول (کولی شي ونیس).

ما ورته وویل، «ته نشې کولی چې د ملکې د لور علاج وکړې ځکه چې ته نشې کولی چې د هغې نغمې وغږوې. او دا له دې امله چې نغمې په لس ډوله دي، او د ملکې د لور علاج د نغمو له لارې کیږي، په داسې حال کې چې ته نشې کولی چې له یوې څخه ډېرې نغمې ولوبوې.» هغوی پوښتنه وکړه، «ته څه کولی شې؟»

هغه ځواب ورکړ «زه کولی شم چې داسې څه وکړم چې تاسو ټول یې نشئ کولی». «یعنې زه کولی شم چې د هرې هغې کټګورۍ چې تاسو یې په هکله لاپې وکړې نهه (پاتې(برخې چې تاسو نشئ کولی ترسره یې کړئ بشپړې کړم.» په دې هکله یوه کیسه موجوده ده: یو ځل یو وخت یو پاچا وه چې د یوې ملکې د یوې خاصې لور سخته هیله یې لرله. هغه ډېرې هڅې وکړې او پلانونه یې جوړ کړل چې هغه ترلاسه کړي. په پای کې هغه د هغې په ترلاسه کولو بریالی شو، او هغه له هغه سره شوه. یو ځل پاچا خوب ولید چې هغه د ملکې لور په هغه باندې دپاسه ولاړه ده او هغې هغه وواژه. هغهوحشت وهلی پاڅېد، او خوب په ژوره توګه د هغه زړه ته لاره وکړه. هغه د خوب ټول تعبیروونکي وروغوښتل، او هغوی خوب ټکی په ټکی تعبیر کړ، چې خوب به ریښتیا راوځي – یعنې هغه به دی ووژني.

پاچا هېڅ نه پوهېده چې له هغې سره څه وکړي. آیا دی باید هغه ووژني؟ دا کار به هغه غمجن کړي. آیا دی باید هغه تبعید کړي؟

دا کار به هغه ډېر سخت نا ارام کړي، ځکه چې يو بل څوک به يې ونيسي. په دې کار سره به هغه ډېر زيات خپه شي ځکه چې هغه د هغې د خپلولو له پاره ډېر زيات کوشش کړی دی، او اوس به هغه د کوم بل چا لاس ته ورشي. سربېره پر دې، که دی هغه وشړي او هغه له کوم بل چا سره يوځای شي، بيا به نو خوب بې له شکه ريښتيا شي. هغه به وکولی شي چې دی ووژني، ځکه چې هغه به له يو بل چا سره وي. آيا دی بايد هغه له ځان سره نژدې وساتي؟ هغه له خوب نه وډار شو چې نه چې هغه دی ووژني. نو پاچا نه پوهېد چې له هغې سره څه وکړي.

په عين حال کې، د خوب له وجې له هغې سره د هغه مينه ورو ورو په کمېدو شوه. له هغې سره د هغه په مينه کې کمی په دوامداره توګه ډېرېده.همدارنګه د هغې له خوا نه (له هغه سره هم(د هغې د مينې کمی په دوامداره توګه زياتېده، تر دې چې هغې له هغه څخه کرکه پيل کړه. نو هغه له هغه څخه وتښتېده. پاچا ځواکونه ولېږل چې هغه ولټوي. يو څوک راغی او هغه ته يې حال راوړ چې هغه د اوبو د کلا په چاپېر ګرځی راګرځي، او دا چې هلته يوه د اوبو کلا ده چې لس دېوالونه لري او يو يې د بل دننه دی ،او لس واړه دېوالونه يې له اوبو نه جوړ دي. د کلا فرش چې خلک پرې ځي راځي هم له اوبو نه جوړ دی. په انګړ کې يې د مېوې ونې دي – او نور هر څه يې له اوبو نه جوړ دي. او د کلا د ښکلا او عجبوالي په هکله ويلی شي چې په دقت سره شرحه کولو ته يې اړتيا نشته، هغه بې له شکه چې

يو حيرانوونکی اعجاز دی، ځکه چې ټوله کلا له اوبو نه جوړه ده.

کلا ته څوک هېڅ ننوتلی نشي، ځکه چې ډوبېږي، او دا په دې چې ټوله کلا له اوبو نه جوړه شوې ده. د ملکې لور تښتېدلې، هغې کلا ته رسېدلېده، او هلته له کلا نه دورې وهي.

نو يو چا پاچا خبر کړ چې هغه د اوبو د کلا په خواوشا کې دورې وهي. پاچا له خپل لښکر سره ووت چې هغه راونيسي. کله چې د ملکې لور وليدل (چې پاچا او د هغه لښکر غواړي چې هغه ونيسي) هغې پرېکړه وکړه چې کلا ته ورننوځي ،ځکه چې هغې د دې په ځای چې پاچا هغه ونيسي او له ځان سره يې وساتي غوره ګڼله چې غرقه شي. او (هغې فکر کاوه(چې ښايي داسې يو چانس ترلاسه کړي چې هغه ژوندۍ پاتې شي، او دا چې هغه به وکولی شي چې د اوبو کلا ته ننوځي.

کله چې پاچا وليدل چې هغه اوبو ته منډې وروهي هغه وويل، اوس نو بله لاره نه ده پاتې نو حکم يې وکړ چې هغوی بايد هغه وولي، (ويې ويل) «او که هغه مړه کيږي مړه کيږي به.»

هغوی په هغې باندې ګزارونه وکړل او ټول غشي چې د زهرو په لسو واړو ډولونو باندې ککړ شوي وو په هغې باندې ولګېدل. هغې، د ملکې لور، د اوبو کلا ته ورمنډه کړه او وردننه شوه. هغه د اوبو د دېوالونو له ټولو دروازو نه تېره شوه، ځکه چې د اوبو دېوالونه دروازې لري، او هغه د اوبو د کلا د لس واړو

دېوالونو له ټولو دروازو څخه تېره شوه، تر دې چې هغه په خپله کلا ته ورننوته. هغه هلته پرېوته، او له زور نه بېخي ولوېده او ما (يعنې هغه سړي چې لاسونه يې نه لرل او دا ټوله کيسه يې کوله) د هغې علاج وکړ.

نو هغه (څوک چې نشي کولی(چې په خپلو لاسونو باندې د خير لس واړه ډولونه ترسره کړي، نشي کولی چې د اوبو د کلا له لسو واړو دېوالونو څخه تېر شي – ځکه چې هغه به په اوبو کې غرق شي. پاچا او د هغه عسکرو د ملکې لور تعقيب کړه، او هغوی ټول په اوبو کې غرق شول، او ما وکولی شول چې د کلا له لسو واړو دېوالونو څخه تېر شم.

اوس د اوبو دېوالونه د سيند څپې دي، چې ځانونه د دېوال په څېر پورته کوي، ځکه چې بادونه د سيند څپې ټېله کوي، او هغوی څپې پورته کوي.او څپې، چې لس دېوالونه دي، هلته په دوامداره توګه ودرېږي – داسې چېبادونه هلته څپې نيسي او پورته يې ساتي.

زه د اوبو د کلا له لسو واړو دېوالونو څخه تېرېږم، او کولی شم چې له هغې (يعنې د ملکې له لور نه) د غشو لس واړه ډولونه ليرې کړم، او کولی شم چې د خپلو لاسونو د لس واړو ګوتو په واسطه د نبض لس واړه ډولونه وپېژنم، ځکه چې د يو چا د لس واړو ګوتو څخه د هرې يوې په واسطه يو څوک کولی شي چې د نبض له لسو ډولونو څخه يو ډول احساس کړي، او زه کولی

شم چې د نغمې په لسو ډولونو د ملکې د لورعلاج وکړم (ځکه لکه چې یاده شوه د هغې علاج د نغمو په واسطه کیږي.)

په دې توګه زه کولی شم چې په ریښتیا سره د ملکې د لور علاج وکړم.نو وګورئ چې زه په ریښتیا سره په خپلو لاسونو کې قوت لرم. اوس زه دا په تاسو باندې د یوه سوغات په توګه لوروم. هلته ډېره زیاته خوښي او خوشحالي وه، او هغوی له خوښۍ نه په کالیوکې نه ځایېدل.

کله چې لیکوال د دغې کیسې ویل پای ته ورسول، هغه زیاته کړه:

د دې کیسې ویل زما له پاره ډېر سخت دي، خو دا چې ما یې ویل مخکې پیل کړي وو، نو باید پای ته یې ورسوم.

که زه له دې کیسې پرته په بل څه نه پوهېدم، زه به بیا هم یو حیرانوونکی اعجاز وم، ځکه چې دا کیسه یوه ډېره حیرانوونکې عجوبه ده.

د اصلي پلي کوونکي تبصره:

کیسې پای، یعنې څه چې په اومه ورځ د بې پښو سوالګر له پاره پېښ شول، او د کیسې په پیل کې د پاچا د زوی د برخې ادامه، هغه ونه ویله، نو نتیجه به مونږ (د ورځو تر پایه) پورې وانه ورو .